

Thu Mua Vợ Trước

Contents

Thu Mua Vợ Trước	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	18
8. Chương 8	20
9. Chương 9	23
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	43
16. Chương 16	46
17. Chương 17	49
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	60
21. Chương 21	65
22. Chương 22	69
23. Chương 23	74
24. Chương 24	77
25. Chương 25	82
26. Chương 26	87
27. Chương 27	89
28. Chương 28	93
29. Chương 29: Ngoại Truyện: Ông Chồng Hay Ghen.	96

Thu Mua Vợ Trước



Giới thiệu

May mắn trời không tuyệt đường người, cha ruột rất ít liên lạc với anh vào thời điểm mấu chốt đột n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mua-vo-truoc>

1. Chương 1: Mở Đầu

Trong nhà hàng cao cấp ánh đèn nhu hòa, tiếng Piano độc tấu nhẹ nhàng lướt qua, bên trong nhà hàng được thiết kế tinh xảo trang hoàng, bàn này tiếp bàn kia, đều là những đôi nam nữ ăn mặc hợp thời trang.

Người đàn ông ngồi một mình một góc, đọc tạp chí trong tay. Anh có màu da trắng ngần, diện mạo tuấn tú, anh đeo một chiếc kính, dưới gọng kiềng màu vàng kim là một đôi con ngươi đen sâu thâm thúy, lông mày hơi có vẻ góc cạnh, có thể thấy được anh là một người có tính cách cứng rắn, vững vàng và có nghị lực, nhưng ánh mắt của anh rất ấm áp, đôi môi mỏng thường hiện ra những nụ cười mỉm, làm anh trông có vẻ rất tự nhiên và lịch sự, tác phong nhanh nhẹn, trên tay anh đang cầm một ly nước kê sát môi, chỉ uống nước lọc thôi mà đáng vẻ cũng ưu nhã vô cùng, anh nếu sinh ra ở thời cổ đại, nhất định là một công tử trong thời đại hỗn loạn đen tối.

Nữ bồi bàn đi tới rót nước cho anh lần thứ bảy. Khi anh ngược nhìn thì để lộ ra đôi con ngươi sáng ngời, lông mi thon dài từ từ hạ thấp hướng về phía cô, trên môi là nụ cười mỉm, làm nữ bồi bàn thoáng chốc như ngừng thở, mất đi năng lực nói chuyện.

Tạo hóa ban cho người đàn ông này sự anh tuấn thành thực và phong độ mê người không đủ, còn trao cho anh tuổi trẻ hồn nhiên, luôn mỉm cười với đôi má lúm đồng tiền của mình, quá không công bằng nha!

Nữ bồi bàn lưu luyến đứng bên cạnh bàn anh không muốn rời đi, ân cần sửa sang lại mặt bàn, hỏi anh có muốn đổi quyển tạp chí khác hay không?

Anh khéo léo từ chối, đối với nữ bồi bàn cố ý dùng giọng nói và động tác chân tay mềm mại đáng yêu thì anh lại làm như không thấy, cuối cùng, nữ bồi bàn đành thất vọng tránh ra.

Nữ bồi bàn đi, Lê Thương Thần tiếp tục xem tạp chí, thỉnh thoảng kiểm tra điện thoại di động của mình xem có tin tức gì mới không. Anh trông có vẻ rất nhàn nhã, ai cũng không nhìn ra anh thật ra thì đang chờ người, mà người anh đợi vẫn chưa thấy đến, đã trễ tới ba giờ rồi.

Anh chờ đợi, là người vợ một lòng anh muốn kết hôn. Hôm nay, tròn một năm kỷ niệm ngày cưới của anh và cô ấy.

Anh mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong nội tâm lại nhộn nhạo cuộn cuộn. Cô đi đâu vậy? Anh đã xác định rõ giờ hẹn với cô, cô cũng bảo đảm với anh chuyến bay đưa cô về sẽ hạ xuống mặt đất sớm hơn giờ hẹn của hai người một tiếng, cô có thể tới chỗ hẹn đúng thời gian, vậy mà hiện tại, anh vẫn chưa thấy bóng dáng của cô đâu cả?

Cô thậm chí còn không gọi cho anh lấy một cuộc điện thoại, nói với anh một tiếng rằng cô sẽ đến trễ bảo anh đừng lo cho cô. Một tiếp viên hàng không còn bận rộn hơn cả người chế tác như anh, ngay cả gọi điện thoại cũng không gọi được cho anh — thật sự là công việc của cô bận rộn vậy sao?

Ở hãng hàng không nơi cô làm việc đâu đâu cũng thấy tràn ngập đều là những trai thanh gái lịch, Từ Ly đi xa mười ngày nửa tháng, cô làm những gì bên ngoài, anh không hay biết gì cả, anh chỉ biết trong điện thoại di động của cô thường thấy những tin nhắn mập mờ của những người đàn ông khác mà không phải là của anh, trong hình cũng thường thấy cô và người đàn ông khác ôm ấp thân mật chụp chung, cô giải thích đó là bạn bè của mình, mọi người bay đến những nơi đất khách quê người, tha hương xa xứ, cùng là đồng hương nên chăm sóc lẫn nhau—— ai biết chăm sóc hay là làm những gì khác?

3 tiếng có thể có rất nhiều chuyện xảy ra. . . .

Anh cau lông mày. Thôi, hôm nay là một ngày đặc biệt, không cần nhớ những chuyện làm mình thêm buồn bực.

Anh thu hồi suy nghĩ, tiếp tục chuyên chú vào quyển tạp chí, cho đến khi chuông gió ngoài cửa tiệm vang lên丁丁当当, anh ngẩng đầu. Rốt cuộc, bà xã của anh đã đến.

Từ Ly Hoan vừa vào cửa liền nhìn ngó chăm chú xung quanh toàn bộ phòng ăn, một nửa là bởi vì cô còn mặc đồng phục của công ty hàng không, dưới váy ngắn mang tất chân màu đen với đôi đùi thon dài đẹp mê người kết hợp cùng đôi dày cao gót càng tôn thêm dáng người của cô, một nửa là bởi vì vóc dáng thanh tú của cô. Mái tóc dài được búi cao, lông mi cong vểnh lên, mũi dọc dừa cao, khuôn mặt trái xoan làm nổi bật ngũ quan xinh đẹp góc cạnh của mình, cô là người được chọn chụp tuyên truyền quảng cáo cho công ty hàng không nơi cô làm việc với tình hình đặc biệt lúc ấy cô được chọn đứng ở chính giữa những người có ngoại hình đẹp.

Nhìn thấy chồng mình, cô kéo vali hành lý nhỏ đi về phía anh, bước chân không nhanh.

Cô giống như không vội tới gặp anh, giống như quên cô đã trễ hẹn với anh ba tiếng. Lê Thượng Thần cố gắng nhịn bất mãn trong lòng. Một năm trong hôn nhân, anh đã có thói quen đè nén cảm giác chân thật của mình. Từ Ly Hoan ngồi xuống đối diện anh. “Xin lỗi, máy bay xảy ra tình trạng khẩn cấp, chúng em vội vàng trấn an hành khách, trong khi đó lại có đứa trẻ đi lạc đường, toàn bộ mọi người đi tìm khắp nơi, em quên gọi điện thoại báo cho anh, khiến anh phải đợi lâu như vậy, xin lỗi.”

“Ừ, không sao đâu. Dù sao anh cũng đã chờ rồi.”

Từ Ly Hoan thẳng tắp nhìn anh. “anh tức giận sao?”

“Không có.”

Cô cắn môi. “Em nói thật. Nếu anh không tin, có thể gọi điện hỏi đồng nghiệp của em ——”

“Không cần, anh tin tưởng em.”

“Nếu như tin tưởng em, tại sao sắc mặt của anh khó nhìn như vậy?”

Cô đang chỉ trích anh sao? Anh tức cười. “Anh đã đợi em khoảng 3 tiếng, em nghĩ tới anh còn cười được sao?”

“Nếu như anh cảm thấy lãng phí thời gian, có thể không cần chờ.” Thấy sắc mặt của anh xầm lại, cô mới phát hiện ra mình lỡ lời. “Thật xin lỗi, ý của em là, hôm nay kỷ niệm tròn một năm ngày cưới của chúng ta dĩ nhiên có ý nghĩa quan trọng, nhưng bình thường mỗi một ngày trôi qua ngày nào cũng đều quan trọng, không phải sao? Nếu em có việc không thể tới, anh thật ra thì không cần phải kiên trì chờ em——”.

“Em không có lỗi, nhưng chúng ta bình thường luôn ai bận việc của người nấy, một tháng không gặp mặt nhau được mấy ngày, nếu không nhân ngày đặc biệt hôm nay giúp gia đình chúng ta sum họp chung một chỗ, anh không biết chúng ta còn lại những gì.”

Chỉ còn lại một cuộc hôn nhân trống rỗng trên danh nghĩa, giữa hai chúng ta chỉ bằng mặt mà không bằng lòng.

“Anh biết đấy công việc của em rất bận rộn——”.

”Đúng vậy, em vĩnh viễn đều bận rộn, với em công việc luôn quan trọng hơn anh, anh chỉ có thể đứng sang bên lề.

Một sự tức giận dâng lên cuộn cuộn trong ngực Từ Ly Hoan, cô cố gắng nhịn mấy câu quát cường xuống không nói ra.

Anh cũng phát hiện mình không giữ được bình tĩnh, nói những lời vô cùng sắc bén, nên giọng điệu của anh lập tức dịu xuống. “Xin lỗi, anh thừa nhận anh chờ quá lâu, nên có chút mất hứng. Anh biết rõ em rất bận, anh không trách em.”

“Là em không tốt, anh không cần phải nói xin lỗi.” Cô phối hợp thể hiện cảnh hòa hợp giữa hai người bằng nụ cười giả tạo, nhưng trong lòng cô lại tràn đầy chua chát.

Bọn họ như vậy không biết đã bao nhiêu lâu? Đầu tiên là bởi vì chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, khó được gặp mặt nhau nên hai người không muốn gây gổ với nhau, cho dù không vừa lòng đối phương rất bận rộn, nhưng cũng lựa chọn im lặng chịu đựng, họ cho rằng như vậy là thông cảm với nhau, nên oán giận chất chứa trong lòng càng ngày càng nhiều mà không có chỗ để giải tỏa.

Cho tới bây giờ, bọn họ cũng luyện thành bản lĩnh nghĩ một đằng nói một nẻo, anh rõ ràng mất hứng, nhưng lại giả vờ thông tình đạt lý với cô, còn cô rõ ràng rất muốn hỏi anh tuần trước đi đến nhà cô mình tinh trẻ nào đó ở qua đêm bị chụp hình là chuyện gì xảy ra, nhưng lại không hỏi được.

Cô khổ sở nghĩ, có lẽ anh cho là cô bay tới bay lui trên bầu trời không có thời gian xem báo chí đi? Thật ra thì cô đều có lưu ý, anh ở giới văn nghệ muôn màu muôn vẻ, hấp dẫn các cô gái trẻ khắp nơi, anh và cô nữ minh tinh nào đó gặp mặt, rồi còn tham gia Party người mẫu gì đó, cô đều rõ ràng. Anh luôn nói với cô rằng anh là vì sự nghiệp, không thể không xã giao, nhưng sao lại xã giao đến tận phòng ngủ của người ta, thật đúng là chăm chỉ làm việc.

Tim của anh, đã sớm không có ở đây, hôn nhân không còn tình yêu, bây giờ so đo kỷ niệm ngày kết hôn gì chứ?

Nhưng cô vẫn mua quà tặng anh nhân ngày kỷ niệm. Cô có nhớ rõ hôm nay.

“Em có quà tặng dành cho anh.” Cô lấy từ trong vali hành lí ra một cái hộp nhỏ được đóng gói xinh đẹp.

“Ách, cảm ơn.” Lê Thượng Thần hơi ngạc nhiên, không ngờ tới cô để tâm như vậy. Anh mở hộp ra, là một chiếc đồng hồ đeo tay, anh hơi kinh ngạc, anh từng nói qua thích một chiếc đồng hồ đeo tay, không ngờ cô còn nhớ rõ.

Anh cầm đồng hồ lên, phát hiện trong hộp còn có một trang giấy, mở ra nhìn vào, anh ngây ngẩn cả người —là giấy thỏa thuận li hôn.

Từ Ly Hoan nói: “Em đã nghĩ rõ ràng, ban đầu kết hôn vì quá xúc động, chúng ta đều muốn có sự nghiệp của riêng mình, cả hai đều muốn ra môi trường bên ngoài để phát triển sự nghiệp, không thích hợp với cuộc sống gia đình, ly hôn đối với chúng ta là tốt nhất. Mặc dù trước khi kết hôn không có thỏa thuận, nhưng mà chúng ta đều có sổ tiết kiệm riêng của mình, muốn phân chia tài sản rất nhanh, hi vọng tối nay anh có thể ký tên ngay, sau đó nhờ luật sư xem xét chi tiết cụ thể như vậy có thể không?”

Nhịp tim của cô đập thật nhanh, anh sẽ đồng ý chứ? Bất kể như thế nào, cô cũng đã quyết định rồi, sẽ không thay đổi.

Anh nhìn cô, vẻ mặt trống rỗng, anh chậm rãi nâng tay phải lên, che kín mặt —sau đó, anh cười.

Cô rất kinh ngạc. Anh lại cười? Cô phỏng đoán qua phản ứng của anh, anh sẽ phải tức giận, sẽ chất vấn cô nguyên nhân, sẽ hoài nghi cô đang nói đùa, có lẽ sẽ rất tức giận, nhưng anh vẫn cười?

Chợt nghe anh nhỏ giọng cười, trong tiếng cười có hoang đường, có ngạc nhiên, có không thể tin, nhưng lại không có tức giận. Một lát sau, anh mới ngừng cười.

Anh nhàn nhạt mở miệng: “Thật ra thì, anh cũng tính đêm nay đề cập chuyện ly hôn với em.”

“Thì ra là anh cũng muốn ly hôn à?” Từ Ly Hoan cười lớn, cô liên tục suy tính một tháng mới làm ra quyết định này, thế nhưng anh lại chẳng hề để ý nói ra khỏi miệng, thì ra là, chỉ có cô đang giãy dụa, không bỏ được, mà anh đã sớm bỏ qua cô.

“Em nói không sai, chúng ta đều không thích hợp với hôn nhân, ban đầu thật sự là vì yêu nhau say đắm, bởi vì ở chung với em có cảm giác quá tốt nên anh không suy nghĩ nhiều liên cầu hôn với em.” Lê Thượng Thần cố làm ra vẻ thoải mái nhún vai, anh dùng sắc mặt bình tĩnh che giấu đi chua xót hỗn loạn trong lòng của mình. Thì ra là, anh vẫn còn để ý đến cô, nếu không anh sẽ không cảm thấy khó chịu như vậy.

Nhưng anh không cho phép mình đáng thương, anh không muốn ăn nói khép nép ở trước mặt người đàn bà của mình.

“Đúng vậy, thời điểm quyết định kết hôn với anh, em cảm thấy thật vui vẻ, bây giờ nghĩ lại, giống như chuyện của kiếp trước vậy.” Từ Lỵ Hoan mỉm cười, nếu anh không quan tâm, cô cũng có thể giả bộ như không để ý đến.

“Thế nào cũng không ngờ đến, sau khi kết hôn, chúng ta ngược lại càng ngày càng xa cách.”

“Hết cách rồi, có thể chúng ta đều không thích hợp với hôn nhân ? Nhất là anh.”

Con người của anh chợt lóe mà không dễ phát hiện. “Anh xem em cũng vậy, bay ra ngoài giống như quên hết tất cả mọi thứ không còn nhớ mình đã có gia đình, về nhà em cũng không quan tâm đến anh. Em bay ra ngoài nơi đất khách, cũng không thiếu đàn ông—— không thiếu người để bầu bạn, sẽ không nhớ đến gia đình ấm áp của chúng ta đi?”

“Em cũng muốn có một gia đình ấm áp để cho em nhớ nhưng! Nhưng anh luôn không có ở nhà, em ở nhà có ích lợi gì? Không bằng làm thêm nhiều việc để kiếm tiền.” Từ Lỵ Hoan trợn lên nụ cười tiêu chuẩn đầy ngọt ngào của một tiếp viên hàng không, nhưng giọng nói lại chua xót.

“Anh đừng làm ra dáng vẻ giống như rất uất ức, em không có ở đây, anh cũng không cô đơn tịch mịch, luôn có những nữ minh tinh mô-đen, xinh đẹp, hẹn anh... anh không phải hàng đêm vẫn sênh ca sao?”

“Anh cũng là bởi vì em luôn không có ở nhà, anh không thể làm gì khác hơn là ra bên ngoài phát triển, mỗi ngày về nhà chỉ có một mình anh, có lúc anh còn cho là mình vẫn độc thân.” Anh dùng từ ngữ hàm súc, nhưng giọng đầy châm chọc.

“Trước khi kết hôn em đã nói qua với anh, dù em lập gia đình nhưng vẫn sẽ nhiệt tình với công tác của mình, sẽ không nghỉ việc.”

“Anh không muốn em nghỉ việc, nhưng em xem một tháng em ở nhà được mấy ngày, em nghĩ ai có thể chịu đựng được như vậy.”

Vậy anh không để ý đến thân phận của mình đã kết hôn rồi còn lêu lổng bên ngoài với một đám đàn bà, như vậy ra cái gì chứ? Từ Lỵ Hoan không muốn tranh cãi tiếp vấn đề vô ý nghĩa này, đẩy giấy thỏa thuận ly hôn qua chỗ anh. “Anh có ký hay không?”

Tay trái của anh mở ra, lòng bàn tay hướng lên. “Em có thể cho anh mượn bút không?”

Cô tìm ra bút, đặt vào trong tay anh. Anh cầm bút, cơ thể anh liền bất động.

Cô ngẩng đầu, chống lại tầm mắt của anh, anh đang đưa mắt nhìn cô, ánh mắt thâm thúy quyến rũ của anh, có chút u buồn, có chút cô đơn, giống như tâm sự nặng nề, làm cho nhịp tim của cô trong nháy mắt rối loạn.

Mặc dù thất vọng, không vừa lòng với anh, nhưng cô sẽ không sợ hãi vì anh, có lẽ cô còn yêu anh, nhưng cô không có cách nào mà dâng hiến cả cuộc đời mình ột người đàn ông đã không còn thuộc về cô, cô có rất nhiều điều bất mãn với anh nhưng cũng đều làm như không thấy. Lại nói, bọn họ mỗi người có một công việc riêng, cũng không ai chịu nhượng bộ ai, cuộc sống giữa hai người có sự khác biệt quá lớn, cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng phải đi đến kết thúc.

Lê Thượng Thần thu tay lại, lòng bàn tay bị cô lơ đãng chạm qua, mơ hồ nóng rực. Cô vẫn có thể làm cho anh dao động, một cái chạm nhẹ nhỏ cũng có thể khiến cho anh có phản ứng, nhưng lòng của cô đã sớm không còn yêu anh. Anh chán nản, gần mắt đi thì mới phát hiện mình vẫn còn lưu luyến, nhưng bây giờ, cũng đã quá muộn.

Anh vuốt bút. “Không ngờ chúng ta cực kỳ ăn ý muốn cưới nhau, đồng thời lại cùng nhau nói ly hôn.

Cô nhếch môi, cười như không cười, từ chối cho ý kiến.

“Sau khi ly hôn, em có tính toán gì?”

“Tiếp tục làm công việc của mình bay đi đó đây, em muốn làm một tiếp viên hàng đầu, một năm bay mười hai tháng, kiếm thật nhiều tiền.” Cô cảm thấy có chút mất mát, khi nghĩ đến mỗi lần trở về nhà sẽ không còn nhìn thấy anh nữa, cô định dùng công việc để lấp đầy cuộc sống, như vậy sẽ không nghĩ quá nhiều.

“Em cẩn thận một chút, chớ làm việc mệt quá.” Nhớ tới cô là một người có cá tính mạnh mẽ, anh có chút lo lắng. “Em biết điện thoại di động của anh rồi đây, cần gì có thể gọi cho anh, nếu không tìm được anh, em cũng có thể gọi cho trợ lý của anh, hoặc là ——”

“Đủ rồi đủ rồi, em sẽ tự chăm sóc mình, không cần anh lo lắng.” Cô buồn cười. “Có người giống như anh, muốn ly hôn rồi, vẫn giúp đỡ vợ trước như thế sao?”

“Có lẽ là trên toàn thế giới này chỉ có mình anh là người chồng trước cực kỳ có lương tâm thôi.” Anh nhìn cô, một lần cuối cùng đưa mắt nhìn cô thật sâu, lạnh lẽo cất giấu tất cả sự không muốn xa rời trong lòng mình.

Sau đó, anh nắm bút, hơi chần chờ, rồi ký tên của mình lên giấy thỏa thuận ly hôn.

2. Chương 2

Lê Thượng Thần và vợ mình ly hôn chỉ chớp mắt đã trôi qua năm năm.

Năm năm, Lê Thượng Thần đã khiến công ty chế tác của mình phát triển vượt trội, sự nghiệp suôn sẻ thuận lợi thăng tiến không ngừng, những chế tác của anh rất ăn khách được khán giả trầm trồ khen ngợi.

Anh giao du ngày càng rộng rãi, biết vô số nam nữ, đi xã giao vô số bữa tiệc, uống vô số rượu.

Nhưng, tối nay anh mới chỉ uống duy nhất một ly, còn chưa say đến mức sinh ra ảo giác chứ?

Tối nay anh đến cũng là để xã giao, nhà hàng này không khí cũng khá cao nhã, có trình diễn Piano, nên anh chuyên tâm hơn một chút, dù sao bữa cơm này cũng liên quan đến tình hình sống chết của anh, thế nhưng anh lại liên tiếp mất hồn. Ánh đèn là nguyên nhân làm anh mất tập chung sao? Người nghệ sĩ ngồi trước đàn dương cầm chơi đàn ở trong phòng ăn, cho anh cảm giác rất giống đêm ly hôn hôm đó . . .

“Anh Lê, anh làm sao lại không ăn gì vậy?” Giọng nói mềm mại xuất phát từ cô gái trẻ tuổi ngồi phía đối diện với anh, cô tên là Tịch Na năm nay hai mươi tuổi, cô là một ngôi sao nữ mới nổi tiếng gần đây, gương mặt trang điểm đậm, nhìn rất xinh đẹp mỹ lệ.

Cô nhìn anh với ánh mắt rất nhiệt tình, giống như cô gái trẻ nhìn thấy thần tượng trong mộng của mình, hoặc là một người đối bụng mười ngày nhìn thấy một bữa tiệc đầy đủ các loại đồ ăn thức uống vậy.

Ánh mắt kia hại dạ dày của Lê Thượng Thần co lại chỉ còn cỡ một quả bóng bàn. Anh lễ phép mỉm cười. “Có thể do thời tiết nóng nực, nên anh không có khẩu vị.” Khi mình bị coi như một món ăn ngon thì người nào có thể ăn được đây?

“Anh cảm thấy nóng à? Có lẽ máy điều hòa nhiệt độ không đủ mạnh, để em gọi phục vụ điều chỉnh lại nhiệt độ.”

“Không, không cần. Do gần đây, công việc của anh gặp nhiều vấn đề, anh cảm thấy rất áp lực, nên không muốn ăn.”

“Em hiểu rõ, cho nên mới hẹn anh tới đây để ăn cơm, muốn cho anh được vui vẻ. Ai, đều tại những người đó làm hại, bộ phim do anh chế tác rất tốt, tất cả mọi người đều muốn có cơ hội giành được vai nam chính, không giành được thì chính mình chịu thua đi, tại sao lại có thể dùng thủ đoạn lén lút để trả thù anh? Đầu tư được một nửa đột nhiên lại rút vốn ra, rất không biết điều!”

Anh cười khỏ.“Ai, anh cũng rất bất đắc dĩ.” Một số bạn học sinh nữ nói giới văn nghệ gần đây rất huyền não, sóng gió xôn xao.

Bộ phim anh chế tác luôn đảm bảo tương đương với tỉ lệ người xem TV, rất nhiều người muốn có được một vai diễn trong chế tác của anh.

Trong bộ phim mới nhất do anh chế tác gần đây, vai nam chính có hai người được đề cử tranh đoạt, thứ nhất là con trai độc nhất của một lập ủy nào đó, một người khác là cháu ngoại của vị trưởng bối từng dìu dắt anh tiến vào giới văn nghệ, hai người tranh chấp không ai dành được vai chính, cuối cùng lập ủy vận dụng quan hệ của mình để tạo áp lực, dồn ép bức lui đối thủ, để cho con trai độc nhất của ông ta được làm nhân vật diễn xuất chính của bộ phim.

Anh vì thế mà phải liên tục nói xin lỗi vị trưởng bối kia, đối phương tỏ vẻ không để ý, vẫn sẽ xuất vốn hợp tác cùng anh trong tác phẩm mới, nào có thể đoán được ông ta đầu tư được một nửa, rồi đột nhiên nói muốn rút lại vốn đầu tư để cho công ty anh tự quay vòng. Kỳ lạ là, anh nhờ giúp đỡ bạn bè, mọi người trăm miệng một lời nói tình hình kinh tế căng thẳng, họ rất muốn giúp đỡ nhưng lại không thể giúp được gì.

Anh đắc tội với người không nên đắc tội, chỉ có thể chấp nhận. Nhưng, bộ phim đã hoàn thành được một nửa, còn vượt qua dự trù của anh, anh đã sớm đầu tư toàn bộ số tiền mà anh có, bây giờ trong tay anh không còn dư đồng nào, nếu không có đủ số tiền lấy thừa bù thiếu, trong vòng nửa tháng, việc quay phim sẽ bị ngừng lại.

May mắn, trời không tuyệt đường người, anh bất ngờ tìm được kim chủ —— đó là cha của Tịch Na. Nghe nói cha Tịch đã từng qua lại với xã hội đen, làm đại ca xã hội đen chính là có sự khác biệt, lập ủy cũng phải nể ông ta ba phần, dĩ nhiên ông ta cũng không để một trưởng bối nhỏ nhỏ trong giới văn nghệ vào mắt. Tịch Na nói, ba em nghe nói đến hoàn cảnh khó khăn của anh, nên ông đã đồng ý ra tay giúp đỡ anh.

Nhưng, nếu anh muốn nhận được sự trợ giúp từ ba em phải chấp nhận một cái giá khá cao.

“Xã hội thật là đáng sợ, chuyện lục đục đấu đá lẫn nhau rất nhiều, giống như ba em nói, làm việc ở trong xã hội, ba phần dựa vào thực lực, bảy phần còn lại là phải biết dựa vào các mối quan hệ.” con mắt Tịch Na lóe sáng. “Rất tốt a, anh gặp được em, nếu anh biết em sớm một chút, bây giờ cũng sẽ không phiền toái như vậy!”

Biết cô phiền toái của anh mới bắt đầu càng nhiều hơn. “Đúng vậy, chúng ta bây giờ có thể bàn đến vấn đề tiền đầu tư rồi chứ——”

“Em vẫn rất thích anh, em đã theo dõi tin tức của anh từ lúc anh mới bước chân vào giới văn nghệ, khi đó anh chỉ là một ngôi sao nam rất cuốn hút, em đã thu thập tất cả những bài báo viết, áp-phích về anh——”

“Đó là chuyện thật lâu trước đây.” Đôi mắt của Tịch Na bỗng nhiên lóe sáng, Lê Thượng Thần xem ra rất cần tiền, dùng tiền đổi lấy mạng sống của anh có khi anh cũng chấp nhận.

“Đối với em mà nói mỗi một ngày trôi qua là một ngày em nghĩ đến anh! Anh rất cuốn hút khiến em không có lúc nào dừng si mê anh, không ngờ đến em sẽ tiến vào giới văn nghệ, còn được tham gia vào bộ phim do anh chế tác, mặc dù chỉ là một vai diễn phụ, em vẫn cảm thấy rất vui mừng, rất vui mừng, rất vui mừng đó!”

“Nếu như anh đồng ý làm bạn trai của em, dù em chết ngay cũng không còn tiếc nuối!”

Lê Thượng Thần cảm thấy cổ họng mình như bị nghẹn lại, anh cười khỏ. “Em vẫn còn nhỏ tuổi, không nên nghĩ như vậy, tương lai em còn có thể gặp được rất nhiều người đàn ông tốt hơn anh ——”

“Anh chính là tốt nhất!” Tịch Na nhìn anh bằng ánh mắt sùng bái và ái mộ. “Một lát chúng ta đến Par—ty có được hay không? Tối nay, bạn em tổ chức Par—ty sinh nhật, em đã nhận lời đến dự, anh đi cùng em có được không?”

“Chỉ sợ anh quá già rồi, không thích hợp với những nơi đó.” Anh thàn than, tại sao cơ hội sống duy nhất của anh lại nằm trong tay của cô bé này? “Chúng ta vẫn nên nói đến vấn đề tiền đầu tư, bộ phim này cũng là lần đầu tiên em tham gia diễn xuất, em không hy vọng chuyện này mau chóng được giải quyết sao?”

Cô ta yêu cầu anh làm bạn trai của cô ta, nhưng anh căn bản không yêu cô ta, cũng không muốn miễn cưỡng lừa gạt một cô gái mới lớn, cô ta cũng rất hào phóng còn giảm bớt điều kiện của mình xuống, chỉ cần anh lên giường với cô ta ngay lập tức cô ta sẽ bỏ tiền ra giúp anh mà không cần so đo tính toán điều gì nữa, anh vẫn không muốn. Khi còn trẻ anh đã quá phóng đảng, nhưng vì hôn nhân anh dần bớt phóng túng lại, “cậu nhỏ” của anh cũng đã bị cô vợ trước thuần phục luôn rồi.

Anh cảm thấy rất thỏa mãn với hôn nhân, nên anh không còn hứng thú với bất kì người nào khác ngoài vợ trước của mình nữa, nhưng như vậy anh chấp nhận để cho tâm huyết của mình bị hủy diệt sao?

Bây giờ, anh chỉ có hai lựa chọn: hoặc là khiến bộ phim của anh xong đời, bằng không chỉ còn cách anh phải bán mình.

Anh hít sâu một hơi, nhìn về người ngồi đối diện đang mong đợi câu trả lời từ anh.”Tịch Na, anh——”

Chợt, điện thoại di động của anh vang lên.

“Xin lỗi, anh nghe điện thoại một chút.”

Anh liếc mắt một cái nhìn người gọi điện tới, khiến cho anh rất kinh ngạc, anh khôi phục lại tinh thần và ấn nút nghe.

“Ba? “Anh có hai người cha, hiện tại người gọi điện tới cho anh là cha ruột của anh, công ty của gia đình họ Lê do ông quản lý rất phát triển, nhưng người vợ cả của ông không cho phép ông thừa nhận người con là anh, ông ngoại và bà ngoại của anh cũng căm ghét cha anh đến tận xương tủy.

“Thượng Thần? Con không có ở nhà sao? ”

“Con đi cùng bạn đến nhà hàng ăn tối.”

“Ba có việc muốn nói với con. Bây giờ, con có rảnh hay không? ”

“Vâng, ba có chuyện gì muốn nói với con? “Có lẽ anh nên nhờ ba anh giúp đỡ?

Bởi vì, bên phía dòng họ của mẹ anh phản đối, cũng bởi vì người vợ cả của cha anh gạt bỏ không muốn thừa nhận anh, nên anh né tránh không liên lạc với cha anh, hơn nữa anh cũng chưa từng nhờ cha anh trợ giúp việc gì về mặt kinh tế, hiện tại muốn anh mở miệng xin tiền cha mình, anh cảm thấy khó có thể mở miệng.

“Là như vậy, ba muốn cho con một phần di sản.”

“Di —— sản? ” Có việc trùng hợp như vậy sao, vào thời điểm anh đi đến bước đường cùng, thì đúng lúc kỳ tích lại xuất hiện?

Lê Thượng Thần cảm thấy tinh thần rất phấn chấn, thấy Tịch Na tò mò nhìn anh nói chuyện điện thoại, anh đứng dậy, đi tới bên cửa sổ chỗ không có người.

Cha Tăng nói tiếp: “ba tuổi cũng đã cao, sức khỏe càng ngày càng yếu, tương lai chẳng may ba có qua đời, trong gia đình mấy đứa con của vợ cả chúng đều có quyền phân chia tài sản do ba để lại, bọn chúng dĩ nhiên sẽ không chia gia sản cho con và Quan Lữ, nhân lúc ba vẫn còn sống, ba muốn cho hai anh em các con bao nhiêu tiền, ít nhất vẫn là do ba có thể tự mình quyết định được. Ý định của ba là cho các con mỗi người một tỷ, con xem như vậy có đủ hay không?”

Lê Thượng Thần che giấu giọng điệu vui mừng của mình nói. “Đủ, rất đủ.” Áu Quan Lữ là em trai cùng cha khác mẹ với anh, nhưng hai người vẫn chưa từng gặp mặt nhau.

Thật tốt quá! Có số tiền kia, anh không cần phải hướng Tịch Na cúi đầu nữa.

“Nhưng mà ba có một điều kiện. Con biết rồi đấy khi còn trẻ ba rất phóng đảng, kết hôn rồi mà vẫn còn ra bên ngoài ngoại tình, nên mới sinh ra con và Quan Lữ, hại hai người các con trở thành những đứa trẻ không có cha, bị mọi người chê cười là con riêng, ba hi vọng các con sẽ không dẫm lên vết xe đổ của ba, giống như ba vậy làm người phụ nữ của mình phải đau lòng, cho nên, ba mong muốn con có thể mang người con gái mà con yêu thật lòng và có ý định muốn kết hôn đến gặp ba, đây là điều kiện duy nhất để ba trao di sản cho con.”

“Ba, hiện tại con vẫn sống độc thân.” Lê Thượng Thần lúc này thấy rất bối rối, anh nghĩ lại. “Ba có phải ba thấy tin tức gây xôn xao gần đây hay không, nói con cùng một nữ người mẫu tên là Tịch Na rất thân mật? Ba hiểu lầm rồi con và cô ta không phải thuộc quan hệ kia.” Anh cho là cha mình thấy báo viết, nên hiểu lầm anh và Tịch Na đang quen nhau, mới nói ra những lời này.

“Thật ra thì ba hi vọng ứng cử viên không phải là cô bé đó, mà là vợ trước của con.”

“Vậy thì càng không thể được. Chúng con đã rất lâu không có liên lạc rồi, con căn bản không biết cô ấy hiện giờ đang ở nơi nào. Có lẽ cô ấy cũng không muốn gặp con.” Sau khi ly hôn, mới đầu hai người vẫn còn liên lạc với nhau, vài tháng sau cô dọn nhà, tất cả mã số cô đều thay đổi, anh cũng không tìm được cô nữa. Anh nghĩ, có lẽ là cô muốn đoạn tuyệt tất cả mọi quan hệ với anh, bắt đầu một cuộc sống mới, đã như vậy, anh chắc chắn cũng thức thời không nên đi quấy rầy cô nữa.

“Có thể làm vợ chồng chính là duyên phận, ban đầu các con kết hôn, ba không thể đến tham dự đám cưới của hai đứa được, con cũng đã ba mươi hai tuổi rồi, chỉ có duy nhất người phụ nữ này khiến cho con từng có ý niệm muốn kết hôn và thành lập một gia đình, ba rất muốn được gặp mặt cô ấy, cô gái ấy tên gọi. . . . Từ Lý Hoan phải không?”

“Vâng” mặc dù đã trôi qua năm năm, nhưng khi nghe thấy tên của cô, vẫn có thể khiến cho tiếng lòng của anh xé ra, cảm giác tựa như đau, tựa như rất chua chát.

“Ba hi vọng con mang cô gái đó đến gặp ba, còn có một lý do quan trọng hơn, đó là ngày hôm qua ba nhận được một tin tức.”

4. Chương 4

Tịch Na một mặt cắt miếng thịt bò bít tết, một mặt nhìn Lê Thượng Thần bên cửa sổ, nhỏ giọng nói chuyện điện thoại di động, chợt thấy cả người anh cứng đờ, đôi mắt sâu đen lầy khiếp sợ mở to, gương mặt đẹp trai thoáng chốc hoàn toàn trắng bệch, anh làm sao vậy? Giống như nghe được tin dữ của người nào đó.

“Ba chắc chắn chứ?” Lê Thượng Thần thật vất vả nặn ra một câu, tin tức mà cha anh truyền đến quá kinh người, anh kích động đến khê run, trước mắt thế giới mờ hồ, anh cảm thấy hơi chóng mặt.

Cha Tăng nói: “Rất đáng tin, ba đã xác nhận đến hai lần. Chỉ bằng nguyên nhân này, con nên đi tìm cô ấy.”

Tịch Na nhìn Lê Thượng Thần, thấy anh nói thêm mấy câu rồi cúp máy, trở lại chỗ ngồi.

Cô hỏi: “Là ba anh gọi điện thoại tới sao?”

Anh gật đầu, từ chối cho ý kiến, rồi cầm dao nĩa lên một lần nữa, so với vừa nãy anh có vẻ càng thêm không yên lòng, lông mi của anh hơi nhú lại, vẻ mặt tựa như khổ sở, tựa như sầu lo, tựa như mờ mịt, tựa như chắc chắn, vừa tựa như không biết phải làm sao.

“Ba anh nói gì vậy? Anh đột nhiên thật giống như tâm tình không tốt.”

“Ba anh nói, ông ấy muốn cho anh một khoản tiền, số tiền không nhỏ, có thể bù vào số tiền còn thiếu để bộ phim của anh tiếp tục được quay.”

Tịch Na vừa nghe xong, không có phản ứng gì mà nói: “Tốt, vậy rất tốt, chúc mừng anh.” Đáng ghét! Chỉ kém một chút nữa là anh sẽ thuộc về cô như ý nguyện. Nhưng mà, chuyện này với anh mà nói là chuyện tốt đi, sao trông anh lại như người mất hồn vậy?

Cho dù vô luận cô có hỏi khéo léo như thế nào, anh cũng không chịu kể chi tiết việc anh với cha mình nói chuyện gì cho cô nghe. Bọn họ tiếp tục dùng bữa, sau khi ăn xong, Lê Thượng Thần lái xe đưa cô trở về.

Bọn họ không hề hay biết đội phóng viên núp trong bóng tối, rắc rắc rắc rắc, lén đem hình ảnh bọn họ cùng nhau đi ăn tối, cùng nhau lên xe rời đi, tất cả đều chụp lại hết.

*

Những hình ảnh đó hai ngày sau được đăng lên làm ảnh bìa của nhật báo tuần san.

Sau giờ nghỉ trưa, Từ Ly Hoan đến quán cà phê do bạn tốt Phương Phương của cô kinh doanh. Cô đứng sau quầy hàng cùng bạn tốt của mình nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cô giúp bạn mình một tay chào hỏi khách hàng vào quán.

Phương Phương mới bổ sung thêm một vài loại đồ uống vào menu dành cho khách, để khách hàng có nhiều sự lựa chọn về loại đồ uống mà mình ưa thích, Từ Ly Hoan giúp đỡ bạn mình sắp xếp lại thực đơn, một mặt xem báo chí, cho đến khi cô lơ đãng liếc về phía góc bàn bên kia chợt nhìn thấy trang bìa của tờ tuần san, bìa mặt của nó làm rung động, hấp dẫn sự chú ý của cô.

Trên trang bìa là một cô gái mới lớn? Như vậy mà anh ta cũng xuống tay được? Chắc, anh đương nhiên xuống tay được, đàn ông chỉ thích những cô gái trẻ tuổi, trước hôn nhân anh phong lưu đã thành thói quen, sau ly hôn anh càng thêm không cố kỵ gì, mấy năm này chắc hẳn anh cũng chẳng có chút cô đơn tịch mịch nào, rõ là.

“Muốn nhìn thì nhìn thôi.” Bạn tốt Phương Phương thành linh ném tới một câu.

Từ Ly Hoan phần nộ đem tầm mắt từ bìa mặt tờ tuần san rời đi. “Mình không muốn xem.”

“Thật không vậy. Đôi mắt tròn to của cậu muốn dính vào bìa mặt của tờ tạp chí rồi kìa.” Không muốn xem mới là lạ.

“Mình không muốn nhìn. Tựa đề này thật là phản cảm.” Tựa đề được đặt rất mùi mẫn và ướm át, ám chỉ Lê Thượng Thần dựa vào việc hợp tác làm ăn nhân cơ hội thuận lợi liền găm luôn cổ non, ngoài nội dung này ra thì không có nhiều nội dung khác để nghĩ về việc này.

“Ôi trời, cậu cũng biết đây hiện tại truyền thông càng ngày càng biến chất, viết bài càng hay càng mùi mẫn thì mới có nhiều độc giả xem khi đó bọn họ mới thu được nhiều lợi nhuận, ai biết sự tình là như thế nào.”

“Nghe giọng điệu của cậu, có vẻ như không tin anh ta là người làm những việc như báo chí đã đăng?”

“Chẳng lẽ cậu tin tưởng?” Phương Phương hỏi ngược lại. “Được rồi, cậu và anh ấy đã từng cùng chung chăn gối với nhau, có tài liệu đây cậu trực tiếp nhìn xem, độ chính xác của tin tức này là bao nhiêu?”

“Mặc dù không đúng như báo chí đưa tin, nhưng cũng không khác nhau là bao nhiêu.” Từ Ly Hoan bĩu môi.

“Coi như sự thật không giống với báo đài đưa tin đi, như vậy giữa hai người họ hoàn toàn chỉ là quan hệ làm ăn, nhưng chẳng lẽ bọn họ hợp tác làm ăn với nhau nhiều đến mức đi đâu cũng phải gắn liền với nhau không rời nhau sao kòn đưa đón nhau về đến tận phòng? Chỉ là, đối phương nhỏ hơn anh ta khoảng chừng 10 tuổi, anh ta cũng xuống tay được đi?”

“Anh ta cầm tinh con thỏ, là một loài động vật yếu đuối làm gì cũng muốn có đôi có cặp mới cảm thấy an toàn đi.”

“Khó trách anh ấy không ứng phó được con cọp mẹ như cậu.” Phương Phương cười ha ha, nheo mắt nhìn bạn tốt. “Giọng nói của cậu rất chua đó, có phải là ghen hay không?”

“Mình chưa ăn dấm, là mình cảm thấy không công bằng. Trước khi kết hôn đến sau khi ly hôn, anh ta thay đổi bạn gái không ngừng, còn mình? Cho đến bây giờ vẫn chưa quen với người đàn ông nào khác ngoài anh ta.”

“Nhưng mà, chính là do cậu không muốn quen bạn trai mới, tiêu chuẩn của cậu quá cao, chọn tới chọn lui đều không vừa ý.”

Từ Ly Hoan hừ một tiếng. “Dù sao cũng đều là lỗi của anh ta!”

“Được rồi, đều là lỗi của anh ấy, quá uất ức cho cậu rồi.” Phương Phương ôm đầu vai của cô bạn tốt, hai người trò chuyện hăng say, cũng không chú ý đến cửa tiệm đang từ từ mở ra, có người đang đi tới gần chỗ hai người bọn họ. “Có khi nào, cậu hối hận vì đã rời bỏ anh ta không?”

“Không hối hận một chút nào cả.” Thật ra thì, nhớ tới anh trong lòng cô cũng cảm thấy có một chút phiền muộn, nhưng cô làm bộ như không có loại cảm giác này, cũng không muốn suy tư ngẫm nghĩ nhiều về việc vì sao lại có loại cảm giác đó. “Nhìn anh ta xem, xì căng đan chưa từng lắng xuống, càng chứng minh bản

tính phong lưu của anh ta, thích trêu trọc đùa bỡn với những cô gái khác, như vậy càng khẳng định quyết định ly hôn của mình là phán đoán chính xác.”

“Nhưng lúc đó anh ấy cũng rất nghiêm túc mà, ví dụ như năm đó anh ấy cùng cậu kết hôn ——” Phương Phương nhìn thấy vị khách đang đi tới, cô há to miệng, liều chết hướng Từ Ly Hoan nháy mắt.

Tịch Na một mặt cắt miếng thịt bò bít tết, một mặt nhìn Lê Thượng Thần bên cửa sổ, nhỏ giọng nói chuyện điện thoại di động, chợt thấy cả người anh cứng đờ, đôi mắt sâu đen lầy khiếp sợ mở to, gương mặt đẹp trai thoáng chốc hoàn toàn trắng bệch, anh làm sao vậy? Giống như nghe được tin dữ của người nào đó.

“Ba chắc chắn chứ?” Lê Thượng Thần thật vất vả nặn ra một câu, tin tức mà cha anh truyền đến quá kinh người, anh kích động đến khẽ run, trước mắt thế giới mờ hồ, anh cảm thấy hơi chóng mặt.

Cha Tăng nói: “Rất đáng tin, ba đã xác nhận đến hai lần. Chỉ bằng nguyên nhân này, con nên đi tìm cô ấy.”

Tịch Na nhìn Lê Thượng Thần, thấy anh nói thêm mấy câu rồi cúp máy, trở lại chỗ ngồi.

Cô hỏi: “Là ba anh gọi điện thoại tới sao?”

Anh gật đầu, từ chối cho ý kiến, rồi cầm dao nĩa lên một lần nữa, so với vừa nãy anh có vẻ càng thêm không yên lòng, lông mi của anh hơi nhú lại, vẻ mặt tựa như khổ sở, tựa như sầu lo, tựa như mờ mịt, tựa như chắc chắn, tựa như không biết phải làm sao.

“Ba anh nói gì vậy? Anh đột nhiên thật giống như tâm tình không tốt.”

“Ba anh nói, ông ấy muốn cho anh một khoản tiền, số tiền không nhỏ, có thể bù vào số tiền còn thiếu để bộ phim của anh tiếp tục được quay.”

Tịch Na vừa nghe xong, không có phản ứng gì mà nói: “Tốt, vậy rất tốt, chúc mừng anh.” Đáng ghét! Chỉ kém một chút nữa là anh sẽ thuộc về cô như ý nguyện. Nhưng mà, chuyện này với anh mà nói là chuyện tốt đi, sao trông anh lại như người mất hồn vậy?

Cho dù vô luận cô có hỏi khéo léo như thế nào, anh cũng không chịu kể chi tiết việc anh với cha mình nói chuyện gì cho cô nghe. Bọn họ tiếp tục dùng bữa, sau khi ăn xong, Lê Thượng Thần lái xe đưa cô trở về.

Bọn họ không hề hay biết đội phóng viên núp trong bóng tối, rắc rắc rắc rắc, lén đem hình ảnh bọn họ cùng nhau đi ăn tối, cùng nhau lên xe rời đi, tất cả đều chụp lại hết.

*

Những hình ảnh đó hai ngày sau được đăng lên làm ảnh bìa của nhật báo tuần san.

Sau giờ nghỉ trưa, Từ Ly Hoan đến quán cà phê do bạn tốt Phương Phương của cô kinh doanh. Cô đứng sau quầy hàng cùng bạn tốt của mình nói chuyện phiếm, thỉnh thoảng cô giúp bạn mình một tay chào hỏi khách hàng vào quán.

Phương Phương mới bổ sung thêm một vài loại đồ uống vào menu dành cho khách, để khách hàng có nhiều sự lựa chọn về loại đồ uống mà mình ưa thích, Từ Ly Hoan giúp đỡ bạn mình sắp xếp lại thực đơn, một mặt xem báo chí, cho đến khi cô lơ đãng liếc về phía góc bàn bên kia chợt nhìn thấy trang bìa của tờ tuần san, bìa mặt của nó làm rung động, hấp dẫn sự chú ý của cô.

Trên trang bìa là một cô gái mới lớn? Như vậy mà anh ta cũng xuống tay được? Chắc, anh đương nhiên xuống tay được, đàn ông chỉ thích những cô gái trẻ tuổi, trước hôn nhân anh phong lưu đã thành thói quen, sau ly hôn anh càng thêm không có kị gì, mấy năm này chắc hẳn anh cũng chẳng có chút cô đơn tịch mịch nào, rõ là.

“Muốn nhìn thì nhìn thôi.” Bạn tốt Phương Phương thành linh ném tới một câu.

Từ Ly Hoan phần nộ đem tầm mắt từ bìa mặt tờ tuần san rời đi. “Mình không muốn xem.”

“Thật không vậy. Đôi mắt tròn to của cậu muốn dính vào bìa mặt của tờ tạp chí rồi kìa.” Không muốn xem mới là lạ.

“Mình không muốn nhìn. Tựa đề này thật là phản cảm.” Tựa đề được đặt rất mùi mẫn và ướm át, ám chỉ Lê Thượng Thần dựa vào việc hợp tác làm ăn nhân cơ hội thuận lợi liền găm luôn cổ non, ngoài nội dung này ra thì không có nhiều nội dung khác để nghĩ về việc này.

“Ôi trời, cậu cũng biết đẩy hiện tại truyền thông càng ngày càng biến chất, viết bài càng hay càng mùi mẫn thì mới có nhiều độc giả xem khi đó bọn họ mới thu được nhiều lợi nhuận, ai biết sự tình là như thế nào.”

“Nghe giọng điệu của cậu, có vẻ như không tin anh ta là người làm những việc như báo chí đã đăng?”

“Chẳng lẽ cậu tin tưởng?” Phương Phương hỏi ngược lại. “Được rồi, cậu và anh ấy đã từng cùng chung chăn gối với nhau, có tài liệu đây cậu trực tiếp nhìn xem, độ chính xác của tin tức này là bao nhiêu?”

“Mặc dù không đúng như báo chí đưa tin, nhưng cũng không khác nhau là bao nhiêu.” Từ Ly Hoan bĩu môi.

“Coi như sự thật không giống với báo đài đưa tin đi, như vậy giữa hai người họ hoàn toàn chỉ là quan hệ làm ăn, nhưng chẳng lẽ bọn họ hợp tác làm ăn với nhau nhiều đến mức đi đâu cũng phải gắn liền với nhau không rời nhau sao kòn đưa đón nhau về đến tận phòng? Chỉ là, đối phương nhỏ hơn anh ta khoảng chừng 10 tuổi, anh ta cũng xuống tay được đi?”

“Anh ta cầm tinh con thỏ, là một loài động vật yếu đuối làm gì cũng muốn có đôi có cặp mới cảm thấy an toàn đi.”

“Khó trách anh ấy không ứng phó được con cộp mẹ như cậu.” Phương Phương cười ha ha, nheo mắt nhìn bạn tốt. “Giọng nói của cậu rất chua đó, có phải là ghen hay không?”

“Mình chưa ăn dấm, là mình cảm thấy không công bằng. Trước khi kết hôn đến sau khi ly hôn, anh ta thay đổi bạn gái không ngừng, còn mình? Cho đến bây giờ vẫn chưa quen với người đàn ông nào khác ngoài anh ta.”

“Nhưng mà, chính là do cậu không muốn quen bạn trai mới, tiêu chuẩn của cậu quá cao, chọn tới chọn lui đều không vừa ý.”

Từ Ly Hoan hừ một tiếng. “Dù sao cũng đều là lỗi của anh ta!”

“Được rồi, đều là lỗi của anh ấy, quá uất ức cho cậu rồi.” Phương Phương ôm đầu vai của cô bạn tốt, hai người trò chuyện hăng say, cũng không chú ý đến cửa tiệm đang từ từ mở ra, có người đang đi tới gần chỗ hai người bọn họ. “Có khi nào, cậu hối hận vì đã rời bỏ anh ta không?”

“Không hối hận một chút nào cả.” Thật ra thì, nhớ tới anh trong lòng cô cũng cảm thấy có một chút phiền muộn, nhưng cô làm bộ như không có loại cảm giác này, cũng không muốn suy tư ngẫm nghĩ nhiều về việc vì sao lại có loại cảm giác đó. “Nhìn anh ta xem, xì căng đan chưa từng lắng xuống, càng chứng minh bản tính phong lưu của anh ta, thích trêu chọc đùa bỡn với những cô gái khác, như vậy càng khẳng định quyết định ly hôn của mình là phán đoán chính xác.”

“Nhưng lúc đó anh ấy cũng rất nghiêm túc mà, ví dụ như năm đó anh ấy cùng cậu kết hôn ——” Phương Phương nhìn thấy vị khách đang đi tới, cô há to miệng, liếc chết hướng Từ Ly Hoan nháy mắt.

5. Chương 5

Từ Ly Hoan đang chìm ngập trong những hồi ức về quá khứ nên không để ý đến hành động của cô bạn thân, cô tiếp tục phân tích. “Vậy không tính là gì, đàn ông khi đến một số tuổi nhất định đều muốn xây dựng gia đình, bản tính phong lưu cùng suy nghĩ muốn có một mái ấm gia đình của bọn họ không liên quan đến nhau khi họ đã lập gia đình thì họ sẽ dần sửa đổi bản tính của mình. Nhưng anh căn bản không thích hợp với gia đình, nhìn anh xem sau khi ly hôn, đúng là như cá gặp nước, thường xuyên cùng những người đàn bà khác ra ngoài hò hẹn.” Phương Phương cầm lấy quyển Menu trực trực vào người cô, cô cau mày. “Cậu làm sao thế?”

Phương Phương nhìn ra phía bên ngoài quây bĩu môi, Từ Ly Hoan quay đầu nhìn lại, thiếu chút nữa thì té từ trên ghế xuống.

“Chào, gần đây em vẫn tốt chứ?” Lê Thượng Thần nhẹ giọng chào hỏi, anh ăn mặc rất đơn giản, bên ngoài mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng làm từ vải ka-ki kết hợp với quần dài, trên sống mũi đeo một đôi kính, gọng kính có viền bạc, nhìn anh trông rất phong độ không giống với một người nổi tiếng phong lưu trong giới văn nghệ, anh giống như là những người học giả trẻ tuổi vậy.

Năm năm, thế nhưng anh một chút thay đổi cũng không có, Từ Ly Hoan có chút oán hận mà nghĩ, khoe mắt cô cũng đã xuất hiện nhiều nếp nhăn.

Anh tới đây làm gì? Anh sao lại biết cô ở chỗ này? anh không phải đã nghe thấy những gì cô và Phương Phương nói chứ? Nhưng về mặt anh nhìn rất trầm tĩnh, không có một chút gợn sóng nào, như một cái hộp thần bí mở không ra mà nhìn cũng không thấu bên trong.

Cô hốt hoảng, cố giữ vững bình tĩnh, cô nhìn thấy trên cổ tay anh đeo một chiếc đồng hồ có vẻ hơi cũ kỹ, đây là quà mà cô tặng anh nhân kỷ niệm ngày kết hôn của hai người họ nhưng cũng trong ngày ấy bọn họ đã quyết định ly hôn, một sự rung động nhỏ khiến lòng của cô nhộn nhạo lên.

Vô luận trước đó anh đã làm rất nhiều điều để cố gắng chuẩn bị tâm tư thật tốt, nhưng lúc thật sự nhìn thấy cô, vẫn khiến trái tim Lê Thượng Thần rung động mãnh liệt. Cô vẫn như cũ duyên dáng xinh đẹp, bộ váy liền thân màu đỏ vừa vặn ôm sát người tôn lên sự xinh đẹp động lòng người của cô, thần sắc của cô rất tốt —— ít nhất là hiện tại anh nhìn thấy cô ở trước mặt anh đang rất vui vẻ. Cô vốn là cùng bạn mình vừa nói vừa cười, nhưng vừa nhìn thấy anh, nụ cười của cô biến mất, vẻ mặt từ khiếp sợ, kinh ngạc, trốn tránh, cuối cùng biến thành phòng bị. Anh gần như có thể nhìn thấy trong nháy mắt cô khoác lên mình một tầng bảo vệ.

Hiển nhiên cô rất không vui khi nhìn thấy anh. Về mặt của anh vì vậy càng lộ ra sự lạnh nhạt.

Từ Ly Hoan liếm liếm môi, cố nặn ra một nụ cười. “Thật đúng lúc. Không ngờ lại gặp anh ở chỗ này.”

“Không phải trùng hợp. Là anh điều tra qua tình hình gần đây của em, nên biết được em thường tới nơi này.”

Anh điều tra tin tức của cô. Cả người cô run lên, chẳng lẽ anh cũng biết ——

“Anh có việc muốn nói với em, mình nói chuyện với nhau một chút có được không?”

Cô gật đầu. “Chúng ta qua chỗ góc bên kia ngồi nói chuyện.” Tĩnh táo, tĩnh táo, có lẽ là anh không biết.

Chờ anh xoay người rời đi, cô nhỏ giọng nói: “Phương Phương, bất kể là như thế nào, không được để Tiểu Mị ra ngoài.”

Phương Phương vội vã cuống cuống gật đầu.

Từ Ly Hoan rót hai ly cà phê, đi tới bên cạnh bàn, ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề chính liền hỏi: “Anh tìm em có chuyện gì?” Bất luận anh đến đây với mục đích gì, cô cũng sẽ trả lời nhanh chóng và ngắn gọn, chỉ trong vòng năm phút đồng hồ liền đuổi anh đi, cô sẽ nghiêm khắc quản tốt miệng của mình, tuyệt đối không để lộ cho anh biết được chuyện gì.

“Lâu rồi không gặp nhau, trước tiên chúng ta không phải nên ôn lại kỷ niệm xưa một chút, để hiểu rõ lẫn nhau trong thời gian năm năm trôi qua như thế nào sao?”

“Không cần thiết.” Phát hiện giọng điệu của mình có chút gấp gáp, cô nói chậm lại. “Em biết rất rõ tình trạng gần đây của anh, báo đài đều có đưa tin, anh gần đây đang quay một bộ phim, hợp tác cùng với mấy cô minh tinh, người mẫu nào đó, tỉ lệ người xem TV nhiều hay ít, em đều biết.”

“Nhưng, anh lại không biết gì về em cả.”

“Anh vừa mới nói anh điều tra qua thông tin của em, làm sao lại không biết gì về em hết?” Anh biết những chuyện gì về cô? Từ Ly Hoan trong lòng âm thầm nôn nóng.

Anh chỉ là hy vọng tạo ấn tượng tốt với cô bằng một lời dạo đầu thân thiện, nếu cô không muốn khách sáo, cũng được, anh nhún nhún vai, đi thẳng vào chủ đề chính. “Được rồi, anh sẽ nói thẳng, ngày hôm qua anh nhận được điện thoại của cha ruột anh, ông ấy muốn cho anh phần di sản trị giá một tỷ, nhưng với một điều kiện, anh phải dẫn một trong những người bạn gái mà anh quen đến gặp ông, tốt nhất là người mà anh thật sự yêu và muốn bàn đến chuyện hôn nhân — ông ấy nói, ông ấy muốn gặp em.”

“Em? Tại sao? Chúng ta đã ly hôn rồi mà?!” Cô kinh ngạc, cô cũng không rõ tình trạng gia đình của anh lắm, cô chỉ biết cha ruột của anh là người đã có gia đình, anh là con riêng của cha anh, mẹ ruột của anh lại không có cách nào nuôi dưỡng và dạy dỗ anh, nên bà đã đem anh giao cho anh trai và chị dâu của mình chăm sóc, anh là do một tay cậu mợ nuôi lớn, lúc bọn họ kết hôn, chỉ có mợ của anh tham dự hôn lễ của hai người.

“Lúc chúng ta kết hôn, ba anh không thể tới tham dự hôn lễ của chúng ta được, ông ấy rất tiếc nuối vì chưa từng được nhìn thấy em, nên bây giờ ông muốn gặp mặt em một lần.”

“Nhưng chúng ta đã ly hôn rồi! Em với anh không có quan hệ qua lại với nhau, bàn đến hôn nhân cũng là chuyện đã qua —”

“Ba anh chính là muốn gặp em. Ông hi vọng hai chúng ta có thể lên trên núi ở cùng ông ấy ba ngày tại nhà họ Sơn, thuận tiện ông ấy có thể gặp được em, vừa có thể nghỉ ngơi ở đó, ba ngày sau, ông ấy sẽ đưa cho anh phần di sản kia, anh sẽ phân chia một nửa cho em. Hi vọng em có thể phối hợp giúp anh, anh rất cần số tiền kia.”

“Cho nên hôm nay anh tới tìm em, là vì để lấy được số tiền đó, muốn em cùng anh đi gặp ba anh?” Cô xem qua tin tức trên báo biết được anh đặc tội với một vị tiền bối trong giới văn nghệ, hiện giờ vấn đề cấp bách của anh là cần gấp một khoản tiền. Cho nên. anh tới tìm cô hóa ra, chỉ là vì tiền? Cô thở phào nhẹ nhõm.

“Em không đi. Em căn bản không phù hợp với điều kiện của ba anh, chúng ta đã sớm ly hôn, cũng không còn có quan hệ gì với nhau, nếu ông ấy muốn nhìn thấy em, anh có thể đem tấm ảnh của em đến cho ông ấy xem. Anh về nói cho ba anh biết anh không liên lạc được với em, sau đó anh dẫn người phụ nữ anh đang quen chân chính đến gặp ông ấy.”

“Ba anh đã sớm xem qua hình của em, ông ấy kiên quyết muốn gặp người thật, hơn nữa anh cũng không có quen với ai.”

“Xin lỗi, em không muốn đi.” Từ Ly Hoan nâng ly cà phê lên, uống một ngụm. “Nếu hôm nay chúng ta còn là vợ chồng, có thể em sẽ phối hợp giúp anh, nhưng chúng ta không phải.”

Anh đưa mắt nhìn cô. “Ba anh muốn gặp không chỉ một mình em, mà còn có cả cháu trai của ông nữa.”

Tay cô run lên, thiếu chút nữa làm nước cà phê bắn ra ngoài, nhưng cô cố tỏ ra bình tĩnh làm dáng vẻ vô tội chớp chớp mắt đẹp nói. “Cháu trai của ông ấy? Ách đúng vậy, ông ấy có rất đông con cái, vậy chắc cũng có mấy đứa cháu trai cháu gái rồi đi, ông ấy đã sớm lên chúc ông nội rồi chứ?”

“Ba anh muốn thấy em vì em đã thay anh sinh cho ông ấy một đứa cháu trai, đó là con của chúng ta.” Anh vũng vũng khóa chặt lại ánh mắt đang lóe lên của cô, không cho cô trốn tránh

“Con của em? em sinh con lúc nào vậy ? Anh xem vóc người của em giống như đã sinh ra một đứa trẻ sao?” Cô ưỡn ngực, một tay chống nạnh, cường điệu mình vẫn như cũ dáng người cao gầy eo thon không giống với một người đã từng sinh con.

Ánh mắt đánh giá của anh quét qua người cô. “Nghe nói người phụ nữ đã sinh con vòng trên khá đầy đặn, căn cứ vào ấn tượng của anh về em năm năm trước, trừ phi tuổi này em còn có thể phát triển, nếu không chính là em mặc áo nịt ngực.”

Cô sững sốt, hai má nóng lên. Ai muốn anh nhìn nơi đó? ! “Em mặc cái gì không cần phải nói cho anh biết! Tóm lại là em không có mang thai và sinh ra đứa trẻ nào cả, em không biết anh nghe từ đâu tin tức hoang đường như vậy, em chỉ có thể nói cho anh biết, anh, bị, lừa gạt, rồi !”

Hai người giống như đang cãi nhau? Phương Phương núp ở sau quầy kéo dài lỗ tai ra để nghe lén, nhưng khoảng cách khá xa nên cô không nghe thấy rõ ràng lắm hai người đang nói chuyện gì, cô quay đầu lại sau lưng nhìn một cái, chỉ thấy cánh cửa phía trong mở rộng ra, người ngồi trước cái bàn nhỏ —— không thấy đâu!

Cô kinh sợ. “Tiểu Mị? !” Cô vọt nhanh vào bên trong tìm. “Tiểu Mị? Tiểu Mị? Con đang ở đâu?”

6. Chương 6

Bên kia, Lê Thượng Thần trầm giọng hỏi: “Em mang thai tại sao không nói cho anh biết?”

“Em không có mang thai.” Từ Ly Hoan kiên quyết chết không chịu thừa nhận. “Cho dù có, cũng là chuyện chúng ta sau khi ly hôn em mới biết mình mang thai, không có liên quan gì đến anh.”

“Chỉ cần đứa bé là con của anh, anh liền có quan hệ.”

“Em nói không có đứa bé nào cả, anh lầm rồi.” Đáng ghét, anh tại sao kiên trì đối với đứa bé như vậy? Không phải là anh không coi trọng gia đình sao?

“Em khẳng định chưa bao giờ mang thai sao?”

“Không có!”

“Thật không có?”

“Không có chính là không có, anh muốn em phải nói lại mấy lần ——”

Đột nhiên, một bé trai từ bên cạnh nhào tới, ôm lấy hông của Từ Ly Hoan, cắt ngang lời của cô.

“Mẹ, con muốn uống sữa milo.” Cậu bé mở miệng nói bi bô, giọng nói trẻ con êm dịu rất ngọt ngào, khiến người có tâm địa sắt đá nghe cũng sẽ mỉm cười. Cậu bày ra khuôn mặt nhỏ nhắn tuần tú đáng yêu, đôi con ngươi mắt màu đen ngầy thơ trong sáng, đang nhấp nháy lên xuống, khuôn mặt nhỏ bé trắng nõn, hai má phúng phính hướng trên người mẹ nhóc cọ cọ, khiến cả người Từ Ly Hoan mềm nhũn tê dại.

Lê Thượng Thần ngơ ngác nhìn đứa bé trai trước mắt, gương mặt này tuần tú, miệng mũi tinh tế tỉ mỉ rất giống anh, màu da trắng nõn cùng anh tuyệt đối đúc ra từ một khuôn, cậu bé này quả thực giống như phiên bản thứ hai của anh vậy! bé trai cười một tiếng, làm anh cảm thấy toàn bộ thế giới xung quanh bỗng bừng phát sáng.

Bé trai nhìn anh một cái, vẻ mặt không biểu lộ bất cứ hứng thú gì, tựa như nhìn thấy một người xa lạ, nhóc con quần lấy mẹ mình tiếp tục làm nũng. “Mẹ, con muốn uống sữa milo!”

“Không cho phép uống.” Từ Ly Hoan nhúc nhúc đầu muốn chết rồi, ánh mắt quét về phía quầy, Phương Phương mặt lúng túng, không tiếng động mấp máy môi nói với cô: thật xin lỗi, mình không lưu ý có một chút thôi, Tiểu Mị đã không thấy tăm hơi đâu rồi ——

Lê Thượng Thần lạnh nhạt nói: “Nếu em đã kiên trì nói không có sinh ra đứa bé nào cả, chắc là em ở bờ sông nhặt được một quả đào, mở quả đào ra mới phát hiện bên trong có một đứa trẻ rất giống anh, liền thuận tay đem về nuôi lớn đến như vậy?”

Từ Ly Hoan xấu hổ, phần nộ ôm lấy con trai mình. “Sau khi ly hôn, em mới phát hiện mình mang thai cực cứng, lúc chúng ta kết hôn, đã thảo luận qua với nhau hai người đều không muốn có con, em đoán chừng anh sẽ không muốn đứa nhỏ này, nên em không nói cho anh biết.” Kỳ sinh lý của cô chưa từng chính xác lần nào, cá tính vừa thô cạch lại vừa không dịu dàng hiền thực của cô, hại cô trong bụng có cực cứng được bốn tháng thì mới phát hiện mình mang thai, tính ra thì có lẽ là trước khi ly hôn cô đã có thai rồi.

“Anh hỏi em nhiều lần, tại sao em vẫn kiên trì không chịu thừa nhận, thậm chí còn nói dối?”

“Bởi vì em không muốn đem Tiểu Mị giao cho anh. Em không cảm thấy anh sẽ là một người ba tốt.” Không quan tâm đến con cái, công việc lúc nào cũng bề bộn, luôn không có ở nhà, con trai đi theo anh, sẽ không được lớn lên trong môi trường bình thường và được chăm sóc giáo dục với điều kiện tốt nhất.

Mắt của anh khẽ khép lại, giọng nói càng lạnh hơn vài lần. “Mặc kệ anh sẽ là một người ba như thế nào, nó là con của anh, chỉ cần có thể chứng minh là trong lúc chúng ta chưa ly hôn em đã mang thai con của anh, anh bất cứ lúc nào cũng có thể mang nó đi.”

“Anh không thể cướp Tiểu Mị của em đi!” Từ Lý Hoan khấn trương, anh muốn có con trai?

“Như vậy em liền dẫn con của chúng ta đi gặp ba anh, ba ngày là tốt rồi, giúp anh lấy được khoản tiền kia.”

Cô hồ đồ rồi. “Anh. . . . Anh chính là muốn có số di sản kia?”

“Anh không phải vừa mới nói rất rõ ràng rồi sao?”

Cô lo lắng, cho nên không phải là anh cần đứa con của mình? Anh cố tình gây sự, truy hỏi tới cùng, mục tiêu thủy chung là di sản?

Nhìn anh nhìn chằm chằm con trai mình, giống như đang nhìn sinh vật cổ quái khó hiểu nào đó, sắc mặt lạnh nhạt, trong mắt không có sự hứng thú nào với đứa nhỏ so với nhiệt độ của ly cà phê trên bàn còn lạnh hơn mấy phần, hơn nữa anh căn bản không nhìn cô mấy lần.

Đáy lòng cô lạnh lẽo, đây chính là người đàn ông mà cô yêu sao? Anh rất ích kỷ, chỉ vì mình mà suy nghĩ, anh nhấn mạnh quyền lợi làm cha của mình, chỉ vì muốn giành được số tiền đó, nếu không phải bởi vì ba anh ra điều kiện cổ quái kia, chỉ sợ anh cả đời cũng sẽ không tìm tới mẹ con bọn họ đi?

Cô tuyệt đối không thể đem con trai mình giao cho anh.

“Được rồi. Em có thể dẫn Tiểu Mị đến gặp ba anh.” Chỉ cần anh không cướp con trai của cô mang đi, cô chấp nhận thỏa hiệp.

Lê Thượng Thần gật đầu. “Đến lúc đó em trai anh cũng có mặt, anh chưa từng gặp qua cậu ấy, nghe nói cậu ấy đang đảm nhiệm chức vụ kỹ sư ột công ty trò chơi điện tử. Hi vọng chúng ta có thể biểu hiện thân mật một chút với cậu ấy, giống như người một nhà vậy, ý định của anh là nói cho ba anh biết, chúng ta vì. Vì.” Anh nhìn con trai mình một cái, không biết xưng hô với đứa bé như thế nào.

“Từ Tiểu Mị.” Cô cố ý không nói tên tuổi của anh cho con trai biết, bây giờ cô có loại cảm giác đạt được thắng lợi.

Anh trừng mắt với cô. “Vì. Tiểu Mị nên thường xuyên qua lại với nhau để tiện việc chăm sóc và giáo dục cho con, hơn nữa để cho Tiểu Mị có một gia đình hoàn chỉnh vì thế chúng ta quyết định hợp lại.”

Lông mày cô chau lại nửa ngày. “Người nào với anh hợp lại? Em đã có bạn trai!”

“Đương nhiên là giả. Ba anh sẽ đưa ra loại điều kiện này, bởi vì lúc ba anh còn trẻ tuổi đã phụ lòng quá nhiều người phụ nữ, Ông hi vọng con trai của ông không dẫm lên vết xe đổ, thật lòng cùng phụ nữ qua lại, Ông tuổi cũng đã cao, lại nói chúng ta ở cùng ông liền ba ngày, anh muốn tận lực cố gắng để cho ông cảm thấy vui vẻ.”

“Làm cho ông ấy cực kỳ vui mừng, thay đổi ý định đưa cho anh một tỷ thành hai tỷ sao?” Cô giễu cợt.

Lê Thượng Thần nhếch môi, lộ ra nụ cười như có như không. “Có lẽ vậy...! .” Anh rút danh thiếp ra, ở sau lưng viết xuống mấy dòng chữ, đưa cho cô. “Đây là thời gian địa điểm, thứ sáu vào buổi sáng, anh sẽ đến đón em.”

“Em cần chuẩn bị cái gì? Muốn em ăn mặc đặc biệt sao?”

“Không cần, em như vậy cũng rất đẹp.” Anh đứng dậy. “Cứ như vậy, anh đi trước.”

“Đợi một chút...! Ba ngày sau, anh sẽ không cùng em giành quyền giám hộ Tiểu Mị, nữa đúng không?” Cô cần một bảo đảm.

Anh quay lại nhìn cô. Mùa hè nóng nực mặt trời chiếu vào khiến trong phòng ngoài phòng một mảnh sáng trưng, con người mắt của anh đen sâu thẳm như giếng một từng sương mù khiến cho cô cảm thấy rất nặng nề, ý nghĩa lời nói sâu xa. “Cái này, anh không thể bảo đảm.”

7. Chương 7

Sau sự cản trở nỗ lực của cô bạn Phương Phương, Từ Ly Hoan mới từ bỏ ý định mang theo con trai mình chạy trốn trong đêm.

“Cậu có thể trốn đến chỗ nào? Chồng trước của cậu nếu muốn kiện cậu ra tòa án để giành quyền giám hộ, cậu chính là vẫn phải xuất hiện đối mặt với anh ấy, âm ỉ đến tận tòa án đối với Tiểu Mị mà nói không phải là một điều tốt, phương pháp tốt nhất bây giờ là làm theo lời anh ấy nói, rồi cậu thuyết phục anh ấy từ bỏ ý định dần dần.”

“Cậu không nghe thấy mình hỏi anh ta câu hỏi cuối cùng kia sao? Anh ta nói anh ta không bảo đảm, ngộ nhờ anh ta thật sự muốn cướp Tiểu Mị đi.” Từ Ly Hoan cảm thấy trong lòng rối rắm phiền muộn, nhìn con trai mình đang ngồi ở góc phòng chơi xếp hình.

“Anh ta cũng không nói nhất định phải giành được quyền nuôi dưỡng Tiểu Mị, theo như mình thấy là anh ta đang hù dọa cậu để cậu chịu hợp tác với anh ta. Nếu anh ta thật sự muốn giành quyền nuôi con với cậu, hôm nay anh ta nên mang theo luật sư đến đây, dùng hành động vẫn tích cực hơn là việc chỉ nói bằng lời.”

“Tốt nhất là như vậy.” Từ Ly Hoan nặng nề thở dài. “Cậu biết mình tức giận nhất chính là cái gì không? Anh ta chỉ nói đến tiền tiền tiền, tất cả đều là vì tiền, mình biết rõ tài chính của anh ta đang gặp khó khăn, nhưng đây là lần đầu tiên anh ta cùng con trai mình gặp mặt nhau, anh ta không thể nói điều gì khác được hay sao?”

“Nếu như anh ấy không đề cập đến tiền, anh ấy nói anh ấy muốn bù đắp cho cậu và Tiểu Mị, muốn tham gia vào cuộc sống của hai mẹ con cậu, còn muốn cùng với cậu xây dựng lại gia đình, cậu mong đợi là thế này phải không?”

Từ Ly Hoan cứng họng. “Cũng không phải là.”

“Không phải vậy là được rồi? Anh ta còn đồng ý phân chia cho cậu một nửa số di sản kia nữa, là 50 triệu đấy! Anh ta chỉ muốn nói đến chuyện tiền bạc với cậu, như vậy không phải tương đối đơn giản sao?” Phương Phương cảm giác thấy phản ứng của bạn tốt không đúng lắm, thử dò xét hỏi: “Cậu vẫn thích anh ấy có phải hay không?”

“Không.” Nhưng là, cô có một chút không cầm lòng lại được.

Có thể nào oán trách được cô? Cả ngày đối diện với một khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu giống anh như đúc, muốn cô quên anh như thế nào đây? Đứa con xuất hiện là việc nằm ngoài ý muốn của cô, một phần cũng chính là do số phận đã đem anh cùng với cô hai người trẻ tuổi se duyên lên vợ lên chồng với nhau, giữa bọn họ từng có một tình yêu say đắm nồng nàn, chính vì vậy đã lưu lại trong tâm trí cô rất nhiều những kỷ niệm tình thuần tốt đẹp. Nhìn con trai mình, cô liền nhớ đến tình yêu giữa anh và cô khi đó, nhớ tới những thứ nhiệt tình cùng quyến luyến kia, toàn bộ đều khiến cô phiền muộn, lưỡng lự hồi lâu.

Con trai là món quà duy nhất anh để lại cho cô sau khi ly hôn. Vì thiên thần nhỏ bé đáng yêu này, cho nên đối với anh, cô vẫn có một phần tình cảm.

Nhưng thời điểm đối mặt với anh, cô sẽ đem những cảm xúc này giấu đi, đối với một người chỉ nghĩ đến tiền như anh mà nói, những thứ cảm xúc này của cô hiển nhiên không có ý nghĩa gì cả .

Cô sẽ làm hết sức mình để ngăn cản việc anh cướp con trai của cô đi, nó là tình yêu, là báu vật của cô, là một phần sinh mạng không thể tách rời cô được, đứa nhỏ đã cho cô sức mạnh tinh thần để cô có thể vượt qua tất cả mọi khó khăn trong cuộc sống— cô neho mắt. Giờ phút này, một phần sinh mạng của cô đang lén lén lút lút sờ tới cạnh tủ bát, ôm ra một hộp sữa milo.

Cô cất giọng. “Từ Tiểu Mị! Để sữa milo lại chỗ cũ!”

Tiểu Mị tinh thần chấn động, đem sữa milo giấu sau lưng mình, rồi bày ra một vẻ mặt ngây thơ vô tội.

“Không cần phải dấu, mẹ nhìn thấy được, để lại chỗ cũ.”

“Con muốn uống sữa..., một ly thôi cũng được rồi~~” bé trai giương cặp mắt to tròn ngập nước của mình hướng phía mẹ nài nỉ.

Từ Ly Hoan dùng thái độ cứng rắn không thương tiếc. “Không được, bữa ăn tối con vừa mới uống một ly. Quy tắc điều thứ nhất là cái gì?”

“Một ngày một ly sữa.” Bé trai buồn bã, không thể làm gì khác hơn là đem sữa để lại trong ngăn kéo.

Phương Phương cười hì hì. “Hai mẹ con các cậu thật là nghiêm túc, uống sữa milo còn phải lập ra quy tắc.”

“Cậu đều không biết Tiểu Mị rất giỏi hoạt, không dùng đến quy tắc không được, cũng không biết là giống ai nữa.” Tính tình cô trung thực thật thà, nhất định thói hư tật xấu được di truyền từ gen của ba nó, hừ.

“Được rồi, cậu thả lỏng tâm tư một chút, để vài hôm nữa còn mang Tiểu Mị đi lên núi chơi ba ngày cho thoải mái, một mặt cậu có thể cho Tiểu Mị gặp ông nội mình, mặt khác cậu sẽ nhận được 50 triệu, làm quỹ nuôi dưỡng cho Tiểu Mị, như vậy không phải rất tốt sao?” Phương Phương trầm ngâm nói: “Chỉ là có chuyện, mình cảm thấy hơi kỳ quái. Theo như lời cậu nói, chồng trước của cậu tung hoành ngang dọc trong giới văn nghệ, bên trái ôm những cô nữ minh tinh xinh đẹp, bên phải thì ôm những cô người mẫu chân dài, ngày ngày đều có đàn bà ở bên cạnh ôm ấp yêu thương, không sai chứ?”

“Đúng vậy.”

“Anh ta nếu cần tiền, bên cạnh anh ta hiện giờ đang có một cô người mẫu trẻ tuổi nóng bỏng say đắm anh ta. Gọi Tịch Na đúng không? Cô ta muốn nhờ cha mình bỏ tiền ra giúp đỡ anh vượt qua cửa ải khó khăn, anh ta sao lại không chấp nhận sự giúp đỡ này?”

“Có lẽ anh ta không muốn làm một tình nhân nhỏ bé được đàn bà bao dưỡng đi?” Lòng tự trọng của anh rất mạnh mẽ, chắc hẳn không thể chấp nhận được điều này.

“Này này, cô bé kia cũng đã công khai tỏ tình với anh ta rồi, còn buông lời nói yêu anh ta khắp nơi, cô ta nói mình tham gia vào giới văn nghệ chỉ là vì anh, là cô ta ngã vào lòng anh ấy mới đúng chứ? Được cả người đẹp và của cải, sao anh ấy lại không tiếp nhận so với việc thuyết phục cậu đi gặp cha anh ấy không phải dễ dàng hơn sao?”

“Có lẽ là bởi vì anh ấy muốn nhiều tiền hơn? Cô bé kia chỉ có thể giúp anh bù được phần nào tiền bạc vào chỗ còn thiếu, không thể bằng số tiền cha anh cho anh nguyên một tỷ được.”

“Nhưng là so với việc dễ dàng hưởng thụ điểm phúc, thì việc tìm tới người vợ trước đã giúp anh sinh ra một đứa con không phải là điều khó khăn hơn sao, vợ trước của anh có thể bởi vì biết anh được nhận phần di sản trị giá một tỷ kia mà tìm tới anh đòi tiền nuôi dưỡng, tiếp nhận sự giúp đỡ của cô em trẻ tuổi sẽ tương đối đơn giản hơn đúng chứ? Hơn nữa anh ta còn phải cầu xin mẹ con cậu dùng phương thức trở thành người một nhà với nhau, chẳng lẽ anh ta lại có ý đồ khác? Mục tiêu không phải chỉ riêng mình Tiểu Mị, mà còn tính kế luôn với cậu ——”

“Phương Phương, cậu mới vừa rồi còn muốn mình yên tâm, hiện tại cậu lại đe dọa mình, cậu rốt cuộc muốn mình nghe cái nào?” Từ Ly Hoan bị bạn tốt càng nói khiến cô càng khấn trương.

“ai ui, mình chỉ là muốn giúp cậu phân tích sự việc, để cho cậu tham khảo thôi mà.”

“Được rồi, mình đưa Tiểu Mị lên giường ngủ trước, đợi chút nữa mình sẽ tiếp tục hàn huyên với cậu.”

Chồng trước của cô không phải là một người tham tiền, cũng không làm chuyện dư thừa, để đạt được mục đích của mình, anh sẽ chọn lựa ình một phương pháp nhanh chóng mà hữu hiệu nhất, không lãng phí một chút tinh thần và thể lực nào vào những chỗ không cần thiết, có lúc, anh sẽ đem mục tiêu thực sự của mình giấu ở trong những thủ đoạn mảnh khẻ, đến khi gặp cơ hội thì ngay lập tức liền nắm bắt mục tiêu vào tay mình không để nó vụt mất.

Anh lợi dụng cô và đứa con để tranh thủ di sản sao?

Hay là anh có mục đích khác? Cô nghĩ không ra, cô cảm thấy nhịp tim của mình đập hơi nhanh, giống như có chút. Mong đợi?

Đêm đó, thừa dịp có vài cảnh quay phim để trống, Lê Thượng Thần rời khỏi trường quay, nửa giờ sau anh mới quay trở lại giờ lên túi lớn túi nhỏ. Anh vừa vào phòng làm việc, thì trợ lý Tiểu Tường lập tức xông ra chào đón.

“Xếp, xếp đi đâu về vậy hả ? Tịch Na mới vừa rồi đến tìm xếp, nhưng xếp không có ở đây nên cô ta dặn em khi nào xếp quay về bảo anh mau chóng đến phòng quay hình xóc gặp cô ta.” Cha của Tiểu Tường là cậu của Lê Thượng Thần, mẹ anh kết hôn với người đàn ông khác, giao anh cho cậu mẹ nuôi dưỡng, anh với Tiểu Tường cùng nhau lớn lên từ nhỏ, hai người coi nhau như anh em ruột thịt trong nhà, vì vậy sau khi tốt nghiệp Tiểu Tường liền đảm nhiệm làm trợ lý thân cận của anh.

“Cô ta tìm anh làm cái gì?” Lê Thượng Thần ngồi xuống, đem túi lớn túi nhỏ để ở một bên.

“Cô ấy chưa nói gì với em cả, dù sao cũng chính là vợ cũ đến tìm anh, em xem cô ấy giống như. Rất muốn gặp anh.” Ở trên giường. Tiểu Tường nhỏ giọng hỏi: “Anh không có bị cô ta ăn hết đó chứ?”

“Vấn đề này đã giải quyết xong, ba anh đã đồng ý bỏ tiền ra giúp anh.”

“Vậy sao? Thật tốt quá, như vậy anh không cần phải suy bại trở thành đồ chơi của Tịch Na.”

Lê Thượng Thần vẻ mặt cứng ngắt. “Tiểu Tường ——”

“Thật xin lỗi, anh xem như em chưa nói gì hết.” Chuyện này khiến lòng tự tôn của phái nam bị tổn thương nghiêm trọng, là cậu quá nhiều lời.

“Em giúp anh nhìn cái này xem.” Lê Thượng Thần lấy từ trong túi ra một cái hộp, đưa cho cậu nhìn.

Tiểu Tường nhìn vào chiếc hộp đầy hình vẽ hoa văn ngộ nghĩnh, quai hàm đều rớt cả xuống. ” Đồ chơi biến hình? Anh mới vừa rồi chính là chạy đi mua cái này?”

“Đúng vậy, anh may mắn mới phát hiện được thứ này, trẻ con hẳn sẽ thích chứ? Còn có cái này với cái này.” Lê Thượng Thần liền tiếp lấy ra hàng loạt những cái hộp khác nhau, nào là đồ chơi người máy, robot, xe ô tô điều khiển từ xa , máy bay điều khiển từ xa , một vài con rối lông tơ, tất cả đều là đồ chơi trẻ em.

“Anh mua nhiều đồ chơi như vậy làm gì?”

“Những thứ này đều là dành cho con trai của anh .”

“Anh có con trai? !” Tiểu Tường kêu to, lại lập tức hạ thấp giọng xuống. “Ở đâu ra? !”

8. Chương 8

“Ba anh nói cho anh biết, anh và vợ trước sau khi li hôn đã sinh ra một đứa con trai.” Lê Thượng Thần nói ngắn gọn nội dung cuộc điện thoại ngày hôm qua anh cùng với cha mình đã nói cho Tiểu Tường nghe. “Buổi chiều hôm nay anh đã đến gặp hai mẹ con bọn họ, con anh được bốn tuổi rồi, tên là Từ Tiểu Mị” Anh đã tra được tên tuổi của con trai mình, khoe miệng anh không khỏi hiện lên nụ cười mỉm. “Đứa trẻ đó từ khuôn mặt đến hình dáng đều rất giống anh.”

“Chúc mừng anh!” Tiểu Tường thật lòng vui mừng thay cho anh họ mình.

“Cuối tuần này, anh muốn dẫn mẹ con họ đi gặp ba anh, cũng coi như là đưa mẹ con họ đi dã ngoại trên núi một chuyến ba ngày hai đêm. Cậu ở lại nơi này coi chừng, có vấn đề gì thì tùy thời liên lạc với anh.”

“Không thành vấn đề, anh cứ giao cho em!” Tiểu Tường ưỡn ngực lên vỗ phình phịch. “Các người thận trọng đi gặp ba anh như thế này, hai người lại có thêm với nhau một đứa con, sau khi trở về hai người sẽ tính đến việc nói lại tình xưa chứ?”

“Không, anh vừa mới nói, đây chỉ là thuận theo yêu cầu của ba anh, diễn trò cho ông ấy xem.”

Tiểu Tưởng há hốc miệng. “Nhưng anh còn mua nhiều món đồ chơi như vậy, không phải là vì để lấy lòng con trai của anh sao?”

“Anh chỉ làm trách nhiệm của một người cha.”

“Không phải là bởi vì anh thương con anh, muốn làm cho con anh vui sao?” Từ trước đến giờ mua đồ chơi cho con là biểu hiện của sự thương yêu, làm sao lại cùng trách nhiệm có quan hệ dính líu với nhau?

“Hôm nay mới là lần đầu tiên gặp mặt, có thể nói cái gì là có yêu hay không yêu sao?” Lê Thượng Thần cười nhạt, trong tiếng nói có sự xa cách rõ ràng.

“Vậy anh không có ý định cùng chị dâu hợp lại sao?”

“Thế nào, cậu rất thất vọng?”

“Bởi vì trong thời gian một năm anh kết hôn kia, em cảm thấy đó là thời điểm anh vui sướng nhất, nếu thật sự có cơ hội, em đương nhiên hi vọng anh có thể cùng chị dâu tiếp tục quay lại với nhau!”

“Anh hiện tại cũng rất vui sướng không phải sao, cậu mỗi ngày đều nhìn thấy anh, có ngày nào anh không cười ——”

“Cười không có nghĩa là vui vẻ.” Tiểu Tưởng phát tiết sự bức bối của mình.

Lê Thượng Thần cười to. “Khó có khi thấy được cậu nói ra những lời nói có triết lý như vậy.”

“Anh, là em nói thật, hai người cũng đã có con với nhau rồi, hơn nữa chính anh cũng như thế. . . .” Nói còn chưa dứt lời, nhưng ý tứ của Tiểu Tưởng rất rõ ràng, chính anh cũng là một đứa trẻ bị cha đẻ mình vứt bỏ, sao bây giờ anh lại để cho đứa con máu mủ ruột thịt của mình rơi vào hoàn cảnh giống như anh vậy? “Anh sẽ không phải là bởi vì thái độ của ông nội và ba em, cho nên. . . .” Tiểu Tưởng thật lo lắng cho anh.

“Yên tâm, anh sẽ không chịu ảnh hưởng từ bọn họ.” Lê Thượng Thần mỉm cười.

Anh không có cách nào thừa nhận lần đầu tiên khi nhìn thấy con trai mình, liền yêu thương nó sâu đậm được, anh chưa từng mong đợi mình sẽ có một đứa con, thậm chí anh còn cảm thấy sợ hãi việc mình có con, nhưng hôm nay khi anh nhìn thấy nụ cười ngây thơ hồn nhiên hiện lên hai lúm đồng tiền trên má và giọng nói trẻ con trong trẻo mềm mại của cậu bé ấy, ngay lập tức đã chinh phục được trái tim sắt đá của anh.

Mà cô, là vợ trước của anh, là một giấc mộng đẹp và cũng là một loại báu vật quý giá mà anh khát khao muốn có được, anh đã trải qua tình yêu nồng nàn mãnh liệt nhất với cô, anh yêu cô, tham lam yêu cô, càng muốn chiếm giữ lấy tất cả mọi thứ thuộc về cô, khiến trái tim của anh càng ngày càng nhỏ mọn, rốt cuộc biến thành sự hiểu lầm ngu xuẩn. Cô đối với anh có oán giận, có trách móc, anh liền buông tay, để cho cô rời đi.

Hiện tại, cô lại khiến mộng đẹp này càng thêm hoàn mỹ —— đứa con của bọn họ.

Giấc mộng này thật đẹp, làm anh không dám mơ tưởng đến nó. Anh sắp có ba ngày, cùng cô và đứa bé sống chung với nhau, anh có cơ hội làm một người cha, anh có thể ôm đứa con trai đáng yêu của mình vào lòng, có lẽ còn có thể được ôm cô, bộc lộ tình cảm chân thành từ sâu trong trái tim của anh, bọn họ sẽ giống như một gia đình êm ấm hạnh phúc trong thời gian ba ngày ngắn ngủi kia. . . . Anh đang tưởng tượng, và tràn đầy sự mong đợi, anh có cảm giác mình giống như đang được sống ở trên Thiên đường vậy? Anh không thể chờ đợi thêm được nữa.

Anh cũng từng vô số lần tự hỏi mình, nếu có thể làm lại, ở ngày kỷ niệm kết hôn đêm hôm đó, anh sẽ đưa ra lời đề nghị ly hôn kia sao?

Anh sẽ. Cô nếu lấy giấy thỏa thuận ly hôn ra, anh vẫn sẽ ký tên mình vào đó.

Bởi vì anh không xứng đáng có được cô, cô quá xinh đẹp, thông minh và tài giỏi.

Nếu ba anh không nói cho anh biết tin tức về cô và về việc họ đã có chung với nhau một đứa con, anh vĩnh viễn sẽ không đi tìm cô.

Điện thoại di động vang lên, một mặt anh cất đồ chơi vào trong túi, một mặt nhận điện thoại. “Xin chào?”

“Cậu, là Lê Thượng Thần phải không?” Đầu dây bên kia là một âm thanh hào phóng xa lạ.

“Đúng vậy, xin hỏi ngài là ——”

“Tôi là ba của Tịch Na!” Tiếng gầm gừ của ông ta khá lớn ngay cả Tiểu Tường ngồi ở bên cạnh cũng nghe thấy rất rõ ràng, Lê Thượng Thần cầm điện thoại di động để ra xa.

“Nghe nói cậu đã cự tuyệt lòng tốt của con gái của tôi? Cậu là thứ gì? ! Cậu lớn lên mặt mũi lạnh lặn khỏe mạnh, ngay đến cả tiền của nhà Lâm Bắc tôi cho, cậu cũng không cần? !”

“Tịch tiên sinh, cảm ơn ý tốt của ngài, nhưng tôi đã tìm được kim chủ khác ——”

“Tìm được kim chủ? Kim chủ của cậu là tên nào? Gọi hắn ra ngoài cùng người nhà Lâm Bắc tôi đấu đơn độc xem! Con gái của tôi một tấm chân tình đối với cậu...cậu xem thường chúng tôi sao? Ngại tiền của chúng tôi bản sao? Cậu đùa bỡn với con gái tôi, nó đang vui vẻ hoạt bát là thế, sau khi gặp cậu trở về nó khóc rất thương tâm, cậu không biết đã khiến nó đau lòng sao? Tôi hiện tại cho cậu một cơ hội cuối cùng, cậu phải cùng với con gái của tôi quen nhau, tôi sẽ bỏ tiền ra trợ giúp cho cậu hoàn thành bộ phim, nếu cậu không chấp nhận điều kiện của tôi, cậu hãy tự gánh lấy hậu quả, tôi liền OOXX, đem cậu OX→OX nữa XOXO.”

Kế tiếp anh giới hạn cuộc gọi trong ba phút. Lê Thượng Thần không biết những từ ngữ dùng để mắng người lại có nhiều như vậy, anh để điện thoại trên bàn, chờ đối phương mắng xong.

Tiểu Tường trợn mắt há hốc mồm. Xong đời! Chọc tới đại ca xã hội đen, anh về sau khó mà yên ổn?

Ba phút sau, đối phương rốt cục cũng đã ngừng lại, Lê Thượng Thần cầm điện thoại di động lên, bình tĩnh hòa nhã nói: “Tịch tiên sinh, thật vô cùng xin lỗi, Tịch Na thấy tôi gặp khó khăn đã ra tay giúp đỡ, tôi cảm kích tấm lòng lương thiện của cô ấy vô cùng, nhưng tôi không đùa bỡn với cô ấy, chúng tôi chỉ là bạn bè đơn thuần trong sạch, kim chủ mới đã quyết định đầu tư vào chế tác đang gặp khó khăn của tôi, vô cùng cảm ơn ý tốt của ngài, tương lai hi vọng tôi sẽ có cơ hội được hợp tác với ngài, xin lỗi studio của chúng tôi đang bận một số việc, để lần sau có thời gian chúng tôi sẽ hàn huyên với ngài nhiều hơn.” Không đợi đối phương kịp nổi trận lôi đình, anh nhanh chóng tắt máy.

“Làm thế nào bây giờ? ba của cô Tịch Na đó không dễ chọc vào đâu.” Tiểu Tường chui chui mồ hôi lạnh trên trán.

“Mặc kệ ông ta. Anh không nhận tiền của ông ta, ông ta không có quyền nhúng tay vào. Trước mắt cứ tiếp tục quay phim không để bộ phim bị gián đoạn ảnh hưởng đến thời gian dự định công chiếu, anh sẽ đi thăm hỏi mấy người bạn trong giới cảnh sát, Chủ nhật này anh không có ở đây thì nhờ bọn họ giúp đỡ lưu ý một chút, bảo đảm sự an toàn ọi người.” Nguy hiểm thật, nếu không có cha anh gọi điện thoại tới giải nguy cho anh, thì anh không còn cách nào khác là bị buộc trở thành “Con rể nhà họ Lâm Bắc” rồi.

“Chuyện anh không có ở đây, phải giữ bí mật tuyệt đối, không được để cho bất kỳ người nào biết, nhất là Tịch Na.” Lê Thượng Thần trầm giọng nói.

Cuối tuần này, tuyệt không thể để xảy ra nửa điểm không may.

Thứ sáu buổi tối, Từ Ly Hoan đem hành lý xách xong cất đi, rồi cùng con trai giải thích về việc Chủ nhật tuần này sẽ dẫn cậu nhóc ra ngoài. Cậu nhóc nghe nói mình được đi lên núi chơi, thì vô cùng kích động, nhưng mà đối với việc cô dẫn cậu nhóc đi gặp ba và ông nội của mình, cô có chút không biết làm sao để nói cho cậu nhóc hiểu.

“Chúng ta sẽ đi gặp ông nội của con. Ba con sẽ lái xe tới đón chúng ta ở trước cửa.”

“Ông nội? Ba?” Từ Tiểu Mị rất mờ mịt, suy nghĩ một chút. “Giống như ba của bạn chíp bông ngọc ngách phải không mẹ?” Chíp bông là bạn thân nhất của cậu nhóc ở vườn trẻ.

“Ách, không giống nhau, ba bạn chíp bông là ba của bạn ấy, còn ba của con là của con. Ba con chính là người mà mấy ngày trước ở trong tiệm của dì Phương Phương, cùng mẹ ngồi uống cà phê, con còn nhớ không?”

Cậu nhóc gật đầu một cái.

“Con có muốn biết chuyện gì về ba con không? Mẹ có thể nói cho con biết.”

Cậu nhóc lộ vẻ mặt trầm tư. “Trên núi được uống sữa milo không hả mẹ?”

Cô cười. “Có thể, mẹ sẽ giúp con mang theo vài hộp sữa milo, ở trên núi vẫn là có thể uống.” Con trai cô không để ý đến chuyện liên quan đến ba mình lắm, cô rất muốn cậu nhóc có thể duy trì sự vô tư như vậy, có lẽ cô hơi ích kỷ, nhưng cô thật sự không hy vọng con trai mình cùng với Lê Thượng Thần quá thân thiết, đến cuối cùng con trai cô sẽ chọn ở cùng ba của nó mà không phải là cô.

9. Chương 9

Thứ bảy, Từ Ly Hoan rời giường rất sớm. Hôm nay, thời tiết khá tốt, cô làm bữa sáng, sau đó nhìn chăm chăm vào con trai mình vừa ăn sáng xong đang đi đánh răng rửa mặt, cô giúp cậu nhóc chải đầu, thay quần áo, nhân tiện cô cũng thay đổi luôn trang phục của mình.

Tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ mới đến bảy giờ đồng hồ. Thời gian bọn họ hẹn nhau là tám giờ. Cô kéo hành lý ra ngồi chờ ở ngoài phòng khách, con trai của cô thì ngồi bên cạnh vẽ tranh, khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt cha mình đang rất chuyên chú.

Ba người bọn họ sẽ giống như một gia đình sao? Con trai cùng với anh nhìn một cái cũng biết hai người là cha con, còn cô thì không giống? Bọn họ từng là vợ chồng. Sau khi kết hôn, bọn họ vẫn như cũ giống người yêu hơn là giống với người của một gia đình, thời gian bọn họ sống chung với nhau quá ít, lại đang là thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt, mãi mới chờ được đến lúc cả hai có thời gian rảnh rỗi, dĩ nhiên mau chóng. Khụ, muốn thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, mối quan hệ của bọn họ ngày càng lạnh nhạt, nhưng ở phương diện này trước sau vẫn nhiệt tình như lửa, bác sĩ nói cô rất khó có thể mang thai, không ngờ anh “Cố gắng” quá độ vẫn khiến cho cô mang thai được.

Đợi đã nào...! Anh yêu cầu cô đóng vai một đôi vợ chồng đã ly hôn nhưng vẫn còn tình cảm mặn nồng chưa dứt, vì đứa con nên bây giờ hai người muốn tái hợp lại với nhau, có hay không bao gồm cả việc hai người cùng chung chăn gối?

Cô cố gắng nghĩ lại, hình như không có, nhưng là, không thể thiếu được một số hành động thân mật chứ? Cũng không thể quá xa cách, ban đêm chẳng lẽ phải ngủ chung một giường? Đã có với nhau một đứa con, kiêng dè cái này hình như không cần thiết. Hai má cô nóng lên, nhưng là, nhưng.

Ách, cô lại có cảm giác nhịp tim của mình đang đập thành thịch rồi.

Lê Thượng Thần cũng không có khác biệt.

Trời mới tờ mờ sáng, anh liền tỉnh.

Tối hôm qua, anh ở trường quay đợi đến rạng sáng, vốn định ngủ thêm nhiều một chút, bởi vì hôm nay phải lái xe lên núi mấy giờ đồng hồ liền, nhưng nghĩ tới Từ Ly Hoan cùng với con trai mình, anh không thể nào ngủ được, nên đã dứt khoát rời giường.

Anh không muốn ăn bữa sáng, anh chỉ uống một ly cà phê, rồi đi tắm, anh xử lý bản thân mình tất cả đầu đó đều sạch sẽ, cạo sạch râu ria. Hành lý sớm đã chuẩn bị xong, anh cảm thấy không yên tâm nên mở ra kiểm tra lại, anh nghĩ mình muốn hút một điếu thuốc, bởi vì mỗi khi tâm tình của anh hồi hộp và căng thẳng anh liền muốn hút thuốc, nhưng anh lại không muốn mang một thân toàn mùi thuốc lá đi gặp con trai mình.

Anh uống thêm một ly cà phê, rồi kiểm tra hành lý lại một lần nữa, thời gian vẫn còn rất sớm, anh đặc biệt vì ngày hôm nay mua thêm mấy bộ quần áo mới tinh, đứng ở trước gương to ngắm ngía.

Anh từng là một người mẫu, nên đối với cách ăn mặc quần áo cũng có một chút đánh giá cùng hiểu biết, hôm nay anh đã lựa chọn ình một bộ trang phục rất khéo léo và tỉ mỉ, nhìn vào bóng người trong gương, anh cảm thấy mình xem ra vẫn chưa đủ đẹp.

Nhìn anh không biết đã giống với một người cha chưa nhỉ? Ấu phục màu xám đậm, sắc khí nhàn nhã như vậy có đủ chứng chắc không? Có thể hay không con trai gọi anh một tiếng ba? Vợ trước có hay không nhìn thấu ý đồ của anh, mà từ chối gặp mặt? Có lẽ căn bản cô cũng không muốn sống chung cùng với anh ba ngày đi?

Tâm tình anh thấp thỏm lo lắng không yên, thật vất vả mới đợi được đến bảy giờ rưỡi, anh nhanh chóng chạy ra cửa lái xe rời đi, đúng tám giờ đồng hồ anh có mặt ở trước cửa tòa Cao ốc nơi mẹ con Từ Lý Hoan sinh sống.

Anh nhìn thấy cô và con trai mình đang mang theo hành lý, ngồi ở bồn hoa phía trước cửa đợi anh. Cô mặc một bộ váy len màu đỏ sậm dài đến đầu gối, eo nhỏ đeo thêm một chiếc thắt lưng gắn liền với váy, mang một đôi dép lê thấp, nhìn cô kín đáo mà vẫn rất xinh đẹp đoan trang, cô tựa như một người mẹ hoàn hảo được quảng cáo ở trên truyền hình vậy.

Cô nhìn thấy anh, thì khẽ mỉm cười. Chỉ với nụ cười mỉm kia của cô thôi cũng đã khiến cho lồng ngực của anh căng thẳng thêm vài phần, tựa như có chút đắng lại tựa như rất ngọt ngào.

Anh xuống xe, đem hành lý của cô và con trai để ra phía sau buồng xe, hai người trao đổi một số đề tài vụn vặt với nhau, anh hỏi mẹ con cô đã ăn sáng chưa, rồi nói sơ sơ về việc đi đường xe phải mất bao nhiêu thời gian.

Bé trai mặc một bộ quần áo mỏng manh, đang cố sức nhét chiếc áo khoác liền mũ hình con ếch vào balo to phình của mình, bé trai xiết chặt lấy tay rồi nép sát vào người mẹ mình, mắt to đen láy đang nhấp nháy, tò mò quan sát anh. Mỗi lần tầm mắt của anh nhìn lại, bé trai sẽ giả bộ nhìn về nơi khác, có vẻ như đang xấu hổ.

Lê Thượng Thần nói: “Anh đã mua cho Tiểu Mị một ít quà tặng.” Anh mở cửa xe, lấy ra từ phía sau chỗ ngồi một túi lớn đều là đồ chơi trẻ em mà mấy ngày trước anh chọn mua .

Từ Tiểu Mị nhìn mấy món đồ chơi, đôi mắt to tròn đáng yêu liền phát sáng, nhưng lại do dự không dám tiến lên đón nhận.

Từ Lý Hoan hỏi thúc con trai. “Mẹ đã dạy con, lúc này phải nói gì?”

“Cám ơn.” Bé trai khéo léo mở miệng, nhìn về phía cha mình, để lộ ra nụ cười xấu hổ.

Chỉ bằng hai chữ của cậu nhóc, đã khiến trái tim anh xuất hiện một cảm giác lạ lẫm mà anh chưa bao giờ có giống như một chuỗi những âm thanh kỳ diệu của thiên nhiên vậy.

Anh đang chuẩn bị lên xe thì nghe được con trai mình nói trong xe không có ghế ngồi an toàn dành cho trẻ em, Lê Thượng Thần kinh ngạc.

“Không phải đến bốn tuổi sẽ không cần dùng đến ghế ngồi an toàn cho trẻ nhỏ nữa sao?”

“Không sai, chỉ là Tiểu Mị trọng lượng tương đối nhẹ, vì lý do an toàn, em vẫn tiếp tục để cho con sử dụng.”

“Anh điều tra qua tài liệu, cho là Tiểu Mị không cần dùng đến, cho nên đã không chuẩn bị, không phải là anh quên.”

Anh cố gắng giải thích, giọng điệu của anh khiến Từ Lý Hoan buồn cười. “Em không trách anh. Không sao, trong xe em có, em đi lấy mang ra đây để cho anh lắp đặt, lắp tức sẽ ổn thôi.”

Lắp đặt ghế ngồi an toàn cho trẻ em phía sau xong, Lê Thượng Thần nhìn về phía con trai mình rồi nói: “Xong rồi, lên xe thôi.” Anh lộ ra nụ cười dịu dàng thân thiết nhất, đưa tay hướng về phía con trai mình, anh nghĩ muốn tháo balo xuống cho cậu nhóc, để cậu nhóc vào trong xe ngồi dễ dàng hơn.

Không ngờ thẳng bé chọt luồn ra sau lưng mẹ mình, cự tuyệt sự đụng chạm với anh.

“Tiểu. Tiểu Mị?” Anh thử đưa tay ra lần nữa, con trai anh vẫn trốn phía sau mẹ mình, chỉ lộ ra một đôi con ngươi đen phòng bị nhìn anh chăm chăm, giống như anh đang chuẩn bị khi dễ nó vậy.

Lê Thượng Thần cứng tay tại chỗ, vươn tay ra không đúng, rút tay lại cũng không phải. Anh nên làm như thế nào?

“Tiểu Mị sẽ tự mình lên xe.” Từ Ly Hoan vỗ nhẹ vào người con trai, nhỏ giọng khích lệ.

Từ Tiểu Mị nghe vậy mới giám từ sau lưng mẹ đi ra ngoài, leo lên chỗ ngồi phía sau, cậu không chút do dự đem đồng hồ chơi kia đẩy ra, thận trọng cởi chiếc balo xuống đặt nó ở bên người, nịt dây an toàn cho nó, rồi mới ngồi vào ghế ngồi an toàn của mình.

Trong chiếc balo này cất giấu kho báu sao? Lê Thượng Thần không dám cố gắng lại gần giúp một tay, chỉ đứng nhìn Từ Ly Hoan giúp con trai mình cài dây nịt an toàn. Nhóc con lúc lên xe còn cố ý tránh anh ra, từ bên cạnh anh lượn quanh một vòng lớn mới lên xe, tất cả đều thu vào trong mắt anh, khiến anh cảm thấy đáy lòng mình có trăm ngàn vết thương. Anh bị con trai ghét.....

Cuối cùng ba người cũng lên đường.

Lê Thượng Thần nói: “Anh mới vừa rồi gọi cho ba, ba ngày hôm qua đã đến Trang viện rồi, còn em trai anh thì sau giữa trưa mới đến.”

“Ừ, cậu ấy chắc hẳn sẽ mang bạn gái đến đây đi?” Từ Ly Hoan nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ. Anh nói “Ba” mà không phải nói là “Ba anh”, hiển nhiên anh đã bắt đầu diễn vai người một nhà với cô rồi đi, cô làm như thế nào để gọi một tiếng ba đây?

“Là ba nói như vậy, nhưng anh nghe nói cậu ấy độc thân đã lâu rồi, chỉ là vừa nhận điện thoại của ba, thì sau đó đột nhiên thấy cậu ấy có quen một cô bạn gái, hôm nay sẽ mang đến cho ba anh xem mặt.”

“Không có gì hay để tò mò cả, anh cũng vậy thôi, ba anh yêu cầu anh dẫn em tới, không phải anh cũng làm được sao, còn vượt qua cả yêu cầu của ba anh nữa, đó là thuyết phục em với anh diễn cảnh tái hợp. Xem ra hai anh em các người rất hiếu thuận, thỏa mãn mọi nguyện vọng của cha mình.”

10. Chương 10

Cô dùng giọng giễu cợt nói với anh, anh khẽ mỉm cười. “Nghe nói em trai anh tính cách khá bướng bỉnh, cũng rất ghét ba anh, có lẽ cậu ấy giống như anh đang rất cần tiền, người bị bức bách đến bước đường cùng như bọn anh, chuyện không nguyện ý cũng sẽ phải làm.”

Cô xem anh vững vàng cầm tay lái, trên cổ tay anh đang đeo một chiếc đồng hồ phản chiếu ánh nắng lấp lờ. Cô cố ý dùng giọng điệu như đang tán gẫu với anh nói: “Chiếc đồng hồ này xem ra đã khá cũ.”

“Mỗi ngày đều mang, nên cũ rất nhanh.”

“Anh không có chiếc đồng hồ khác sao? Người chế tác đại danh nổi tiếng như anh, sẽ không chỉ có một chiếc đồng hồ có thể đeo chứ?” Ngày ngày mang theo, anh nghĩ muốn nhắc nhở mình cái gì?

“Anh đương nhiên có rất nhiều đồng hồ, nhưng đây là món quà đặc biệt anh nhận được vào ngày kỷ niệm trước khi chúng ta ly hôn.”

“Đúng vậy, quà tặng đặc biệt nhân ngày ly hôn.” Cô chua chát, cô tặng chiếc đồng hồ này cho anh là muốn chôn giấu sự nhớ thương cuối cùng của cô đối với anh vào nó, không ngờ ở trong lòng anh nó cũng có ý nghĩa như vậy.

“Không, là quà tặng kỷ niệm ngày kết hôn.”

Cô chấn động, Giọng nói chắc chắn của anh mang theo một tình cảm sâu sắc kiên định, làm tiếng lòng của cô khẽ run.

Anh từ kính chiếu hậu liếc về phía con trai, hỏi: “Tại sao gọi nó là Tiểu Mị?”

“Ách, nói đến việc này em liền cực kỳ hối hận, sớm biết vậy em đã không dẫn nó đi đến trang trại yên bình ngoài nội thành rồi, ở đó nhìn nơi nào cũng chỉ thấy toàn là cừu non, nó trở về liền cả ngày muốn em gọi nó là mị mị, gọi tên nó, nó đều không để ý tới, phải gọi nó là Từ Tiểu Mị, thì nó mới chịu đáp lại, nó còn nói nó muốn làm một con dê.”

Anh cười. “Em không dùng biện pháp gì đối với nó à?”

“Trừ việc giải thích cho nó hiểu, rằng nó không thể nào trở thành một con dê, em đúng thật là hết cách với nó rồi, cũng may là nó không học tiếng dê kêu, đại khái bởi vì Tiểu Mị không có nhiều bạn bè, có lẽ nó rất cô đơn?”

Anh nghe cô nói mà cười không ngừng, thật vất vả mới nhịn cười được, anh Thanh Thanh cổ họng. “Thật ra thì. Lúc anh còn nhỏ cũng nghĩ anh là 1 con vịt.”

Cô rất không thực nữ mà há to mồm. “Ngốc cũng có di truyền sao?”

Anh cười ra tiếng. “Anh thà để mọi người nói đây là biểu hiện của sự tưởng tượng phong phú.”

“Vậy sao anh không tưởng tượng ra loài động vật nào đẹp dễ một chút?”

“Anh muốn làm con vịt là có nguyên nhân, bởi vì con vịt có thể bay, anh thường tưởng tượng mình có thể bay, bay xa xa, rời khỏi nhà, vĩnh viễn không trở lại.”

“Nhưng con vịt bay không cao cũng bay không xa nha! Anh phải làm một con chim Ưng, thì mới bay cao, bay xa được ——”

“Chim Ưng chỉ biết bay, con vịt chẳng những có thể bay còn có thể du sơn ngoạn thủy, vừa có thể di chuyển trên cạn vừa có thể bơi lội dưới nước, em không cảm thấy con vịt tương đối lợi hại sao?”

“Logic của anh thật là kỳ quái.” Cô không biết nên khóc hay cười. “Thì ra thời điểm anh còn là một cậu nhóc đã nghĩ muốn rời nhà trốn đi?” Cô khó có khi được nghe anh nhắc tới tuổi thơ, anh rất ít nói về mình, cũng rất ít nhắc tới những chuyện trong nhà, bọn họ sau khi kết hôn cũng không còn cùng người nhà của anh qua lại, cô đoán anh và những người trong gia đình không có quan hệ thân thiết lắm.

“Ừ, thường thường nghĩ.” Anh cười nói. “Có một lần, anh tin tưởng anh là một con vịt và anh có thể bay được, anh liền trèo lên giường trên chỗ anh họ anh đang ngủ, rồi nhảy xuống, sau đó ——”

“Sau đó liền từ cửa sổ bay ra ngoài?”

“Sau đó liền hung hăng ngã xuống nền nhà, hơn nữa còn là mặt hướng xuống, chảy máu mũi đầy nền nhà, còn đụng vỡ cả sống mũi, sau lại bị ba anh dạy dỗ một trận. Thật may là bị té như vậy, cuối cùng anh cũng đã thông suốt, hiểu mình không thể nào biến thành con vịt được, cũng không ảo tưởng rời nhà trốn đi nữa. Muốn rời khỏi nhà, chỉ còn cách là chờ anh lớn lên, trở nên mạnh mẽ hơn mới được.”

Nơi này nhắc tới ba, chắc hẳn là anh nói đến cậu mình đi? Cô than thở: “Thật may là vì vậy mà khiến anh hết hi vọng, không có gốc đến mức cho là anh ‘cắt cánh’ ở độ cao chưa đủ, lại chạy lên đến trên nóc nhà ‘bay’ thử một lần nữa.”

“Nếu gốc như vậy, nói không chừng anh đã không có cơ hội cưới em rồi.” Anh cười một tiếng, rồi đổi sang đề tài khác nói chuyện. Khi anh hỏi cô về việc dọn nhà sau cùng anh và cô mất liên lạc, cô lúng túng thừa nhận, là mình cố ý không nói cho anh biết phương thức liên lạc.

“Nếu đã ly hôn rồi, em nghĩ cũng không còn điều gì cần thiết để cho anh biết, em không cảm thấy anh sẽ muốn đưa bé, ít nhất em sẽ tự mình chăm sóc thật tốt cục cưng mà không phải nhận sự trợ giúp từ anh.”

“Em đúng thật là hiểu anh.” Anh không có tức giận, giọng nói nhàn nhạt, khiến người khác khó mà nắm bắt được cảm xúc của anh.

Không khí giữa hai người vẫn hơi gượng gạo và xa cách, nhưng cô nghe ra được trong lời nói của anh có sự quan tâm, anh là thật rất để ý đến cuộc sống của cô sau khi ly hôn có được sung túc đầy đủ hay không, anh chân thành hòa tan sự dè phòng ban đầu của cô, khi anh chọc cười cô, cô đã vui vẻ đến cơ hồ quên mất

bọn họ đã ly hôn, cô giống như trở lại thời điểm lúc mới quen biết anh vậy, thời khắc đó cô rất đơn thuần tim của cô đã đập thành thịch vì người đàn ông này.

Cô có chút hi vọng đoạn đường này không có điểm cuối, cứ như vậy cùng anh tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất, cô cũng sẽ không ngán.

Lê Thượng Thần tâm tình cũng rất tốt, bên cạnh cô gái nói cười ríu rít, đề tài nói chuyện lại bình thường vụn vặt, trong mấy năm qua thời gian này cũng là khoảnh khắc vui sướng nhất của anh, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là, con trai anh thủy chung không để ý tới anh, nhóc con ngồi ở ghế sau tò mò tháo gỡ mấy món đồ chơi, còn ngâm nga vài câu hát, nhưng trừ khi mẹ cậu nói chuyện với cậu, thì cậu mới đáp lời, còn bình thường cậu rất ít mở miệng, dĩ nhiên sẽ không chủ động cùng anh, người ba này nói chuyện.

Không vội, biến mất liền năm năm, vừa thấy mặt thái độ của cô đối với anh còn không tốt nói gì đến con trai, chắc hẳn nhóc con này không có mấy thiện cảm đối với anh, hiện tại cô cũng có thể cười híp mắt ngồi ở bên cạnh anh, anh nghĩ mình chắc chắn sẽ hòa tan được cậu nhóc này.

Anh tràn ngập sự vui sướng khó mà diễn tả bằng lời đối với hai mẹ con cô, bởi vì bọn họ là những người mà anh yêu nhất.

Lê Thượng Thần mỉm cười, vững vàng cầm tay lái, ánh nắng tươi sáng, tâm tình của anh so với ánh sáng mặt trời còn rạng rỡ hơn.

Bầu không khí đang hài hòa, thì bọn họ cũng đến nơi ——“Phong túc Độ Giả sơn trang” .

11. Chương 11

‘Phong Túc Độ Giả sơn trang’ nằm sâu trong núi, với cảnh đẹp suối nước nóng lừng danh. Sơn Trang do nhiều nóc nhà gỗ nhỏ tạo thành, tính bảo mật cao, khách vào ở còn có thể bố trí quần gia tư nhân, vì vậy cho dù bên trong sa sút, vẫn hấp dẫn không ít đám khách giàu có.

Ba người nhà Lê Thượng Thần đi đến sơn trang thì đã gần đến giữa trưa. Quản lý sơn trang và cha anh đang chờ ở cửa lớn, vừa thấy được họ, ông hưng phấn muốn đẩy xe lăn tiến lên phía trước.

“Thượng Thần, cuối cùng các con đã tới!”

“Ba!” Lê Thượng Thần tiến nhanh đến, hai cha con nói chuyện mấy câu, anh liền giới thiệu cho ông Từ Ly Hoan và con trai của mình.

“Chào ba.” Từ Ly Hoan gật đầu mỉm cười.

“Chào con, ba chỉ xem qua hình của con, Thượng Thần nói con vừa dịu dàng hiền thực lại xinh đẹp, ba liền mừng nó, con đã tốt như vậy, sao còn để con chạy mất?”

Đây chỉ là lời xã giao, Từ Ly Hoan sẽ không cho là thật. Quả nhiên, cô liếc xéo Thượng Thần một cái, chỉ thấy anh cười như không cười.

Sau đó, cô nhỏ giọng thúc giục con trai. “Tiểu Mị, mẹ đã dạy con phải gọi là ông nội, nhanh kêu đi?”

Cậu nhóc vẫn tiếp tục xấu hổ, sợ hãi núp sau váy mẹ, miệng nhỏ nhún giật giật nhưng vẫn không gọi được.

“Không sao, đứa bé cũng chưa từng nhìn thấy ba, sẽ sợ, đừng ép nó.” Chỉ cần thấy được cháu trai đáng yêu, ông cũng cảm thấy hài lòng.

Lê Thượng Thần nói: “Thực ra con và Từ Ly vì Tiểu Mị, đang bắt đầu gặp gỡ một lần nữa, thậm chí muốn tái hợp.”

Cặp mắt của cha anh sáng rực. “Thật sao?”

Lập tức khuôn mặt ông đã tràn đầy sức sống, quả nhiên tin tức này khiến ông vô cùng vui mừng, lòng Từ Ly Hoan đột ngột sinh ra cảm giác tội lỗi.

“Thật tốt quá, dụng ý ba tìm anh em mấy đứa chính là như vậy, tiền tất nhiên quan trọng, nhưng có một người để bầu bạn cả đời mới là quan trọng nhất, hai đứa đã có con, có thể cho thẳng nhóc một gia đình hoàn chỉnh, so với cái gì cũng tốt...”

Quản lý gọi người giúp họ mang hành lý, mọi người đi vào sơn trang, ông một đường liên tục giải thích sự quan trọng của gia đình, Lê Thượng Thần và Từ Ly Hoan chỉ có thể mỉm cười, gật đầu phụ họa.

Cuối cùng cha anh nói đủ rồi, ông mới quay sang anh nói: “Ba đã sắp xếp một nhà gỗ nhỏ cho các con, mấy ngày sắp tới, chúng ta sẽ ở đây, em trai con cũng sẽ vào ở, tới rồi, ở phía trước.”

Căn nhà gỗ nhỏ là một ngôi nhà có ba phòng được bao quanh bởi bụi cây, nội thất theo phong cách dân dã, ánh đèn dịu dàng, bàn ghế gỗ giản dị và giấy dán tường tạo nên bầu không khí ấm áp, khiến người khác có cảm giác như nhà của mình.

Cha anh nhờ người chăm sóc đẩy mình lên tầng, chỉ vào nhà gỗ. “Ba đặc biệt chuẩn bị tầng này cho các con, ở đây có phòng cho trẻ em, thông với phòng ngủ chính, các con có thể dễ dàng chăm sóc đứa nhỏ. Giường trong phòng ngủ chính tương đối lớn, nếu các con muốn đổi thành hai giường đơn...”

Lê Thượng Thần nói: “Không cần, như vậy là tốt rồi.”

Từ Ly Hoan nheo mắt, gương mặt dậy sóng, cô quay đầu giả bộ thưởng thức bữa tranh thêu treo trên tường.

Cha anh ngẫm hiểu, mỉm cười. “Phòng trẻ em ở bên này, ba đã làm cho nó một chiếc giường phong cách bóng chày, gối đầu làm thành hình dạng cây gậy, cũng có chuẩn bị một thùng đồ chơi.”

Từ Ly cười nói: “Thật trùng hợp, Tiểu Mị thích nhất là bóng chày, Tiểu Mị, ông mua rất nhiều đồ chơi cho con, con có phải nên đi xem một chút hay không?”

Trên đường đi đến nhà gỗ, hai ông cháu có nói chuyện với nhau mấy câu, từ từ đã trở nên thân thiết, nghe nói có đồ chơi, càng nóng lòng muốn vào, vì vậy liền cậu nhóc đi theo ông vào căn phòng cách vách.

Nhân viên phục vụ để hành lý xuống, theo quản lý xuống tầng, trong lúc nhất thời, trong phòng ngủ chỉ còn Từ Ly Hoan và Lê Thượng Thần.

Trong phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Cô nhìn anh một cái, anh đang lảng tránh ánh mắt của cô, cô lập tức rũ mắt xuống, lúc này tầm mắt đúng lúc rơi vào chiếc giường lớn, nhìn chiếc giường lớn King size, ga giường tơ tằm màu đỏ rượu, sắc màu lãng mạn, giống như chuẩn bị xảy ra rất nhiều việc,... Nghe âm thanh đi lại gần của người đàn ông phía sau, cô chợt căng thẳng.

“Nếu như em muốn đổi giường, bây giờ vẫn còn kịp.”

Nội tâm cô đúng là đang đổi chọi, nhưng ngược lại cô không có cách nào mở miệng. “Đổi làm gì?”

“Như vậy nghĩa là không đổi?” Giọng nói trầm thấp của anh dừng lại sau lưng cô, cô mơ hồ cảm thấy hơi thở của anh lướt qua gáy mình.

Hai bên má càng nóng, cố gắng khiến giọng nói lạnh nhạt. “Nhưng mà chỉ có một chiếc giường...” Bỗng dưng, phía sau cổ bị tay anh đặt lên, cô nháy nháy. “Anh muốn làm gì?”

“Sắc mặt em không tốt lắm, có phải say xe hay không?”

“Có thể, đường núi xóc nảy, cảm thấy không thoải mái.” Cô thuận theo sức mạnh của anh ngồi xuống giường, cảm giác anh xoa bóp cơ thể cứng ngắc của mình, anh chậm rãi xoa bóp cổ của cô, nhiệt độ của anh chạm vào da thịt cô, cô từ từ buông lỏng, gần như đã quên mình đang ở đâu.

Nhưng lời nói kế tiếp của anh lại áp lực của cô tăng vọt. “Cho nên tối nay chúng ta sẽ ngủ chung trên một chiếc giường hả?”

“Cũng không phải chưa từng ngủ chung.” Cô nói thầm, sau đó nghiêm túc thanh minh. “Em nói lời này không có ý khích lệ anh, đừng hiểu lầm.”

“Tất nhiên, anh cũng không muốn hại em có lỗi với bạn trai em.”

“Em không có bạn trai, ngày đó chỉ là thuận miệng nói với anh. Anh đột nhiên xuất hiện, lập tức ép buộc Em đem Tiểu Mị ‘yết kiến’ ba anh cùng với anh, thái độ rất ác liệt, Em không muốn để anh được hải lòng.”

“À?” Lê Thượng Thần mỉm cười, tâm tình cũng tốt hơn.

“Nhưng mà dĩ nhiên Em cũng đang xem xét đối tượng.” Cô có ý nói: “Mặc dù đã từng ly hôn, nhưng cũng phải tìm tình yêu mới, dĩ nhiên, Em cũng quan tâm cảm giác của Tiểu Mị, Em sẽ chọn người nó có thể tiếp nhận, ừ... nói không chừng em trai anh sẽ là một đối tượng tốt.”

Anh cau mày. “Em còn chưa nhìn thấy cậu ta.”

“Lát nữa sẽ thấy.”

“Cậu ta đã có bạn gái.”

“Vừa rồi anh còn phân tích nói bạn gái đó là giả.”

Trầm mặc chốc lát, Lê Thượng Thần nhỏ giọng hỏi: “Em có phải rất sợ giữa chúng ta xảy ra chuyện gì không hay hay không, công khai nói rõ với anh, em có hứng thú với bất kì người đàn ông nào, ngoại trừ anh?”

“Anh nghĩ quá nhiều rồi. Chúng ta căn bản chỉ đang diễn kịch, không phải sao?”

Anh không trả lời, nhưng bàn tay sau gáy cô cũng không di chuyển, vẫn tiếp tục dịu dàng xoa bóp cổ cô.

Nhịp tim của cô không yên, cũng không nói gì thêm. Vấn đề này quá nhạy cảm, thật ra thì cô cũng không có đáp án, cũng không hi vọng nghe được từ anh.

May mắn là cha anh và con trai vui vẻ quay lại từ phòng trẻ, hóa giải xấu hổ. Ông nói: “Đi thôi, bữa trưa cũng chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi ăn.”

Lê Thượng Thần thu tay lại, Từ Lỵ Hoan lập tức chạy lại ôm lấy con trai vào trong ngực, cả hai không hẹn mà cùng cười, bầu không khí diễn xuất cũng nhất thời hài hòa, theo cha anh xuống tầng.

Nhưng giữa hai người như có ranh giới vô hình, trước đó thì kéo gần khoảng cách, lúc sau lại không tiếng động dài ra.

Trong lúc Lê Thượng Thần đang dùng bữa trong căn phòng nhỏ giữa khung cảnh núi rừng xinh đẹp thì Tịch Na xông vào phòng chụp ảnh, ngồi giữa một đồng rương đạo cụ ăn bánh bao ép hỏi Tiểu Tường.

“Anh ấy ở đâu?”

Tiểu Tường dĩ nhiên biết ‘anh ấy’ là chỉ người nào. “Tôi không biết.”

“Anh không biết? Anh là trợ lí của anh ấy, sao lại không biết? Tại sao mấy ngày nay tôi không tìm thấy anh ấy? Không phải anh ấy đang trốn tôi chứ?”

“Tôi không biết.” Tiểu Tường đưa bánh bao ra. “Cái này ăn rất ngon đó, cô muốn ăn không?”

“Tôi không ăn!” Tịch Na đẩy bánh bao ra, mắt đẹp nhú lại. “Ngày đó tôi ăn cơm với anh ấy, vốn đang bàn chuyện tiền bạc, sau đó anh ấy nhận được điện thoại của ba anh ấy, nói tôi không cần đầu tư nữa, ba của anh ấy sẽ bỏ tiền ra giúp, mấy ngày nay cũng không thấy bóng dáng của anh ấy, có phải đi gặp ba anh ấy rồi không?”

“Tôi không biết.”

“Phải thế nào anh mới chịu nói? Tôi cho anh một trăm ngàn, nói cho tôi biết anh ấy ở đâu, được không?”

“Ai, đã nói tôi không biết, cô đừng hỏi nữa.” Bao nhiêu tiền cũng vô dụng, chỉ với vài đồng tiền sao có thể hối lộ lòng trung thành của anh đối với anh họ.

Tịch Na nheo mắt lại. “Không nhìn ra, anh rất trung thành với anh họ anh!”

“Nói hay lắm.”

“Này, anh có biết xâm hại tình dục sẽ bị xử tù bao lâu không?”

Tiểu Tưởng sững sờ, nhìn nụ cười giả tạo của cô. “Sao tôi biết được?”

Tịch Na đột nhiên thét lên chói tai. “Cứu mạng! Tiểu Tưởng cường bạo tôi! Cứu mạng, cứu mạng__”

Tiểu Tưởng ngây người. “Cô làm gì đó? Tôi đâu có... cô... cô... đừng kêu loạn!” Anh muốn che miệng cô, nhưng đột nhiên cô gạt vai phải áo, lộ ra làn da trắng nõn, anh sợ hãi lùi lại ba bước. “Này! Tịch Na!”

Tịch Na ngừng thét chói tai. “Anh nhất định phải nói anh ấy ở đâu, nếu không tôi tiếp tục kêu, nói anh cường bạo tôi!”

Mẹ nó! Gặp phải người bị bệnh thần kinh! Tiểu Tưởng giận mà không dám nói gì, khóc không ra nước mắt. “Tiểu thư, cô đừng ép tôi, được không? Anh họ tôi đã dặn dò cẩn thận không cho phép tôi nói! Huống hồ anh họ tôi phải đi tìm vợ trước của anh ấy, tôi thấy cô không còn hi vọng rồi_ a” Xong rồi, nói lỡ miệng.

“Tìm vợ trước của anh ấy? Anh ấy làm gì có vợ trước?” Tịch Na kinh hãi, từng nghe nói vợ trước của Lê Thượng Thần là một nữ tiếp viên hàng không xinh đẹp. “Việc này với việc ba anh ấy cho anh ấy tiền có quan hệ gì?”

Thôi, nói cho rõ ràng dứt khoát, để cho người phụ nữ lwulueens si mê đến mức đàn độn này chết tâm, Tiểu Tưởng nói: “Không sai! Ba của anh họ tôi muốn cho anh ấy một khoản tiền, điều kiện là anh ấy phải đưa vợ trước và con trai đến ở với ông ấy ba ngày, dĩ nhiên anh họ tôi đồng ý. Chị dâu trước kia của tôi là một mỹ nữ, sau khi li hôn anh họ tôi cũng không hẹn hò, tôi thấy anh ấy không bỏ được chị dâu, hơn nữa còn có con trai, rất có thể sau khi trở về bọn họ sẽ làm lành, a không đúng, trở lại làm một... ai, người xưa nói thành ngữ tái hôn là gì ta?”

“Mai khai nhị độ.” Tịch Na lạnh lùng bổ sung.

“Ha... Mai khai nhị độ!” Tiểu Tưởng nhếch miệng cười. “Cho nên cô nên nghe tôi, thích anh họ của tôi làm gì? Thế giới này ở đâu không có đàn ông, trước mắt cô không phải có một sao?” Anh còn ưỡn ngực, muốn khích lệ em gái nhỏ một chút.

“Anh là cái gì?” Tịch Na không muốn nói nhiều lời vô nghĩa, hỏi tới cùng: “Cho nên bây giờ anh ấy đang ở đâu?”

“Thật sự tôi không thể nói.” Tiểu Tưởng lạnh mặt, anh đã đến giới hạn cuối cùng. “Cô kêu lớn cường bạo cũng không được, tôi lập tức chạy tới nơi có người, căn bản tôi không ở cùng với cô, cô nói tôi như thế nào thì cũng không có ai tin.”

“Thật sao?” Tịch Na vẫy vẫy mái tóc dài, chợt cười. “Anh biết ba tôi là ai chứ?”

“Ách, có nghe nói qua.” Tiểu Tưởng cảm thấy không ổn, chẳng lẽ nha đầu này ra lệnh cho huynh đệ trong bang tới đập anh?

Tịch Na lấy điện thoại di động ra, bấm số. “Này, chị Cúc, làm phiền chị một chút được không?”

Bữa trưa ở sơn trang rất nóng, Từ Tử Kinh mở miệng kêu ông nội, khiến ông cười không khép miệng lại được, đầu bếp và quần gai khen bé trai lớn lên tuần tú đáng yêu, cũng tránh không khỏi khen gien của cha mẹ cậu bé tốt, đều là tuần nam mỹ nữ.

Từ Ly Hoan vui cười lắng nghe, thỉnh thoảng giúp con xử lý thức ăn, diễn tốt vai người mẹ.

Lê Thượng Thần có cảm giác đạt được thành tựu, nhưng con trai vẫn không mở miệng kêu anh là ba, làm anh cánh cánh trong lòng.

Sau bữa trưa, cha anh có khách tới tìm, tạm thời rời khỏi nhà gỗ, Từ Ly Hoan mang con trai vào rừng cây bên cạnh đi dạo.

Lê Thượng Thần đợi ở trước nhà gỗ, gọi điện thoại cho cậu em họ Tiểu Tưởng. Tiểu Tưởng không có nhận.

Anh nhìn vào rừng cây, cô và con trai đang ở trong đó, anh nghĩ đi nghĩ lại mười mấy lần mọi hành động bắt đầu từ lúc anh rời giường tới khi ra cửa, nhưng nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, anh đắc tội với con trai khi nào?

Anh rất phiền não, rút thuốc ra, cuối cùng em trai anh mang bạn gái tới muộn.

Anh nhìn qua hình ảnh của em trai, không do dự đi từ nhà nhỏ về phía người đàn ông khôi ngô, chủ động chào hỏi: “Cậu chính là em trai của tôi, Âu Quan Lữ?”

Đối phương có vẻ kinh ngạc, hơi chần chờ, mới bắt lấy tay anh chào hỏi: “Chào anh.”

Âu Quan Lữ, anh em cùng cha khác mẹ của anh, cao hơn anh nửa cái đầu, bề ngoài bọn họ chỉ có duy nhất một chỗ tương tự, khuôn mặt bất tuân giống nhau, lúc bắt tay, anh cảm thấy một sức mạnh được truyền tới từ đó.

Về phần bạn gái, tiểu thư Trình Dư Nhạc của em trai, mắt to như mắt mèo, cười rất ngọt, cô gật đầu với anh. “Chào anh, anh trai...” Tất nhiên, cô di chuyển thân thể một chút, vội vàng nắm lấy bàn tay của bạn trai.

Bởi vì mắt của cô đỏ giống như quả hồng, Lê Thượng Thần mới chú ý tới bàn tay cô nắm ở sau lưng, vị trí đó... khụ, ban ngày ban mặt, thật sự có chút không thích hợp.

Ngược lại, về mặt Âu Quan Lữ rất tự nhiên, nói với bạn gái mấy câu, để cho cô vào nhà trước, cô cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng nét mặt của cô không thoát khỏi đôi mắt của Lê Thượng Thần. Một sai lầm nhỏ khiến cô càng hoảng loạn lúng túng.

Nhất định là người yêu giả. Anh thầm buồn cười.

Bây giờ ở đó chỉ còn hai anh em, nghe em trai giải thích quen bạn gái chưa bao lâu, Lê Thượng Thần càng khẳng định hơn suy đoán của chính mình, thử dò xét một câu. “Không tệ, đúng là vượt qua số tiền của ba.”

“Anh đang ám chỉ điều gì?” Âu Quan Lữ bình tĩnh nói.

“Không có gì, chỉ cảm thấy rất khéo mà thôi.”

Âu Quan Lữ hỏi ngược lại: “Anh thì sao? Chị dâu cũng tới cùng anh sao?”

“Xem là vậy đi...” Lúc này, vài tiếng bước chân vang lên, là con anh từ sau nhà chạy tới, anh đưa tay. “Tiểu Mị, lại đây.”

Bé trai dừng lại, nhìn chằm chằm bàn tay đưa ra của anh, giống như đang nhìn chằm chằm một con cóc xấu xí.

Tay anh lơ lửng trên không trung mấy giây, yên lặng thu hồi, lòng bàn tay trống rỗng tràn đầy mất mát.

Từ Lý Hoan cũng đi ra từ sau nhà. Bữa trưa cô đã xem qua hình của Âu Quan Lữ, lập tức nhận ra anh, cô cười. “Xin chào, tôi là Từ Lý Hoan, tôi là...”

“Vợ trước.” Lê Thượng Thần nói tiếp, giải thích: “Bọn anh ly hôn cũng nhiều năm rồi, mỗi người đều bận việc riêng của mình, gần đây mới liên lạc lại, bọn anh bây giờ...”

“Hẹn hò.” Từ Lý cười, biểu hiện hết sức tự nhiên. “Sau khi gặp lại, mới phát hiện mỗi người vẫn còn tình cảm với nhau, liền gặp gỡ lần nữa, mặt khác cũng vì đứa nhỏ.”

“Chủ yếu cũng là khôi phục tình cũ, không miễn cưỡng tới đây.” Lê Thượng Thần lạnh nhạt nói, nhìn cô nhưng cô lại quay người đi.

Đến cái nhìn của anh cô cũng không chịu được sao?

Anh buồn bực, nhưng lại giả vờ mỉm cười như không có việc gì, che giấu sự cự tuyệt liên tiếp của cô đã đâm hai lỗ vào lòng anh.

“A, không tệ lắm, đúng là vượt qua số tiền của ba.” Âu Quan Lữ lạnh lùng hỏi lại.

Về mặt anh bình tĩnh, không trả lời. Em trai nghi ngờ sao? Là bởi vì hành động của bọn họ rất không tự nhiên, không giống người một nhà?

Chờ Âu Quan Lữ rời đi, Từ Ly Hoan nhẹ nhàng chắc lưỡi. “Cậu ta thật là cao, hình thể rất tốt, rất giống một quân nhân.”

“Trước kia em cũng không đặc biệt thích người đàn ông cao lớn.”

“Tôi không nói thích anh ta.” Nghe giọng điệu này của anh, chẳng lẽ là ghen? Cô cố ý nói: “Um, cũng không phải không thích, chỉ nói về ngoại hình, cậu ta cũng không thua anh, phụ nữ đều thích đàn ông cường tráng.” Thấy anh chợt xoa người rời đi, cô hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Về phòng.” Con trai ở cạnh cô, không nhìn anh, hiển nhiên cô cũng không chào đón anh ở bên người, đã như vậy, anh cũng không muốn ở lại, anh chỉ muốn về phòng mình, hút sạch ba bao thuốc lá.

Anh nhìn vào góc phòng, ánh mặt trời không chiếu được vào góc đó, tối tăm giống như tâm trạng của anh.

Sớm có thói quen không được đón nhận... tại sao tâm còn đau nhói như vậy?

12. Chương 12

Cô chân chừ một lúc. “Tiểu Mị muốn đánh bóng chày, chẳng lẽ anh không nên chơi đùa với nó sao?”

Anh dừng bước. “Đây là em đang nói chuyện với anh?”

“Nếu không ở đây còn có người khác sao?” Cô không hi vọng anh quá thân thiết với con trai, nhưng anh suy sụp lắm cô không đành lòng, con trai bài xích hiển nhiên khiến anh khó chịu, chỉ là, có khả năng sao? Anh muốn gần gũi với con trai? Chẳng phải anh không thích có con sao?

“Em khẳng định? Tiểu Mị giống như không thích nhìn thấy anh.” Anh vừa mừng lại vừa lo.

“A, chơi bóng cũng không sao, Tiểu Mị thích chơi với bạn, anh có thể giúp nó nhặt bóng. Hơn nữa chúng ta đang diễn vai gia đình hòa thuận, ba người đánh bóng với nhau sẽ để lại ấn tượng tốt.”

Thì ra chỉ là vì diễn kịch. Chỉ vì diễn kịch, họ không thật sự muốn thân thiết với anh.

Chỉ vì diễn kịch, anh cũng nguyện ý.

Anh nhún vai, giống như thế nào cũng được nói: “Được rồi.”

Tương lai con trai anh nhất định là tuyển thủ bóng chày quốc gia!

Từ lúc bắt đầu trận bóng, trong mắt anh viết rõ sự kiêu ngạo và tán thưởng, khiến Từ Ly Hoan âm thầm buồn cười.

Bọn họ chọn một chỗ thoải mái trên sân cỏ, đem ba lô và áo khoác xếp chồng lên nhau, Từ Ly Hoan làm người bắt bóng, Lê Thượng Thần là người ném bóng kèm nhặt bóng, bé trai mặc nguyên bộ dụng cụ bảo hộ, bảo vệ đầy đủ.

Mỗi lần đánh ra một quả bóng, Từ Tử Kinh hoan hô chạy lên, vỗ tay khen ngợi cha mẹ, thỉnh thoảng có gió lạnh, gió đem tiếng cười của họ bay đi xa, mỗi phiến lá lay động, mỗi bông hoa khẽ rung, giống như cũng đang cười.

Từ Ly Hoan luôn cười trộm. Ai, không thể trách cô, đây cũng là lần đầu tiên cô thấy chồng trước quần áo luôn cẩn thận, tỉ mỉ, lại có thể vén tay áo lên, phối hợp với chiều cao của con trai, ngồi chồm hổm trên thảm cỏ ném bóng.

Đây hoàn toàn là điều ngoài ý muốn của cô, cô cho rằng anh chỉ giả vờ đóng vai một gia đình hòa thuận, chơi cùng lắm chỉ năm phút, sẽ về phòng nghỉ ngơi, hơn nữa cô lưỡi biếng, cố ý để cho anh đi nhặt bóng, về

sau chạy tới chạy lui mấy lần, đầu anh bắt đầu rối loạn, sau lưng áo sơ mi đã sớm ướt mồ hôi, nhưng anh cũng không có oán trách.

Đầu tiên anh còn có chút cưỡng ép, nhìn con trai lộ ra nụ cười, anh cũng cười, sắc mặt căng thẳng cũng ngày càng buông lỏng, nụ cười càng lúc càng rõ ràng, a, cô dường như quên mất anh có lúm đồng tiền.

Anh sẽ là một người cha tốt,... Ý nghĩ này làm cô có chút ngoài ý muốn, cô vẫn luôn nhận định rằng anh sẽ không thích hợp làm một người cha, nhưng người đàn ông chơi cùng con trai, còn có thể làm tốt hơn so với anh sao?

Cô đang nghĩ đến mắt hờn, bốp! Một quả bóng mềm đánh trúng trán cô, cô cau mày, trừng mắt về phía người gây chuyện.

“Xin lỗi, ném lệch rồi.” Lê Thượng Thần thở hổn hển, mặt ửng hồng, cô bị bóng đánh trúng khuôn mặt rất buồn cười, anh nhìn cười không được. Con trai cũng cười ha ha.

Từ Lý Hoan hí hóp mắt. “Anh cố ý.”

“Em là người bắt, phụ trách tiếp bóng, không tiếp được sao lại trách anh?” Anh giải thích, nở một nụ cười yếu ớt.

“Đúng vậy, tôi chưa nhìn thấy hướng đi của bóng là lên mặt người khác đấy.” Con trai vẫn còn cười, cô quay sang chỉ trích con trai. “Từ Tiểu Mị, đều do kỹ thuật của con quá kém, không đánh đến.”

Từ Tử Kinh tròn mắt, không phục kháng nghị. “Con dùng cái rắm đánh à!”

“Dùng sức, không phải dùng cái rắm!” Cô nhéo khuôn mặt con trai một cái, trừng mắt về phía người đàn ông vẫn còn cười. “Tôi đối với anh, đến lượt tôi ném bóng.”

Lê Thượng Thần nhún vai. “Em cũng đừng cố ý ném bóng vào mặt anh!”

“Tôi hẹp hòi như vậy sao?”

Anh cười nhẹ, đổi vị trí với cô.

Từ Lý Hoan vào vị trí, ném bóng.

“Ai, hai người các người, đánh lâu như vậy mà không một sao?”

“Không!” Hai cha con đồng thanh, âm nhỏ vang dội, âm lớn cũng tinh thần sáng láng.

“Nhưng tôi một rồi.”

Lê Thượng Thần nói: “Vây em nghĩ đi. Anh chơi với Tiểu Mị.”

“Mẹ đi nghỉ, ba chơi bóng cùng con được không?” Cô thử dò hỏi con trai.

“Được.” Từ Tử Kinh gật đầu, sau khi chơi đùa, con trai vẫn không nói chuyện với anh, nhưng vẻ mặt cũng không bài xích như lúc trước.

“Em một thì nghĩ đi, đừng miễn cưỡng. Anh sẽ chăm sóc Tiểu Mị.” Lê Thượng Thần mỉm cười.

Giọng điệu của anh giống như một người cha, người chồng tận tụy, không phải bọn họ rất giống người một nhà sao? Cô hơi động lòng, bị sự dịu dàng giữ lại, vốn định tránh ra, lại không bỏ được. Con trai có vẻ rất vui vẻ, anh cũng thế, anh mỉm cười nhìn cô, ánh mắt ấm áp làm tim cô đập nhanh, anh giống như biết ý nghĩ của cô, mà anh cũng không bài xích... trái tim cô bị sự ngọt ngào níu chặt? Bọn họ thật sự có khả năng sao?

Cô tiếp tục ném bóng, con trai liên tiếp đánh bóng thất bại, có chút nóng nảy, khi cô lại ném bóng, con trai mạnh mẽ vùng lên

Tiếng âm vang lên, một gậy này đánh trúng người phía sau, Hừ nhẹ một tiếng, Lê Thượng Thần lùi lại phía sau, ngã phịch xuống đất.

Từ Lý Hoan giật mình, xông tới. “Thượng Thần? Thượng Thần?” Cô giữ anh, anh che con mắt trái, kính mắt rơi trên đất, cô sợ hãi hỏi: “Đánh tới mắt rồi sao?” Cô hất tay anh ra, bên cạnh hóc mắt của anh đỏ một mảng, cú đánh này nếu lệch một chút, sẽ đánh trúng mắt.

“Anh không sao, không cần gấp. Sức mạnh của con trai không nhiều lắm.” Lê Thượng Thần cười khổ.

Con trai sợ ngây người. “Ba...” Lấp bắp muốn nói gì đó, nhưng lại không nói ra.

Tiếng gọi ‘ba’ này của con trai, khiến cho anh nhất thời quên đau, anh dịu dàng vỗ đầu con trai, “Ba không sao, không đau. Vừa rồi quần gai gọi chúng ta ăn hoa quả, con vào ăn trước đi, nhớ rửa tay rửa mặt rồi mới ăn.”

Con trai đi vào nhà rồi, Lê Thượng Thần thở dài, dứt khoát nằm trên cỏ. “Sức của nó đúng là không nhỏ.”

“Không phải nói không đau sao?” Cô hừ cười, nhất thời không tìm được khăn tay, liền lấy bình nước thấm ướt khăn lụa, chà nhẹ lau vết thương của anh.

Cô bắt chước giọng điệu của anh. “ ‘con vào ăn trước đi, nhớ rửa tay rửa mặt rồi mới ăn’, Lê tiên sinh, sao anh lại cướp lời thoại của tôi?”

Anh cười, mặt vô tội. “Anh không thể lời này với nó sao?”

“Không phải là không thể được, chỉ là tôi rất bất ngờ, anh lại thuận miệng như vậy được.” Giống như đã luyện tập rất nhiều lần trước đó. “Tôi cũng rất kinh ngạc anh nguyện ý chơi cới Tiểu Mị, hơn nữa ở cùng nó lâu như vậy, lại không chê phiền toái hay nhàm chán.”

“Chơi với con trai sao lại chê phiền toái hay nhàm chán? Nó sau khi sinh, đều do một tay em chăm sóc, khó có cơ hội, anh có thể chia sẻ cùng em bao nhiêu, đây là điều một người ba phải làm.”

Anh tính toán muốn gánh vác vai trò của người cha? Tim cô đập nhanh hơn. “Tôi cho là anh không muốn làm ba.”

Anh không trả lời, cầm tay của cô. “Anh muốn hỏi em một chuyện. “

“Cái gì?” Lòng bàn tay ấm nóng của anh làm nhiệt độ cơ thể của cô tăng lên.

“Em có cho con bú không?”

Cô ngẩn người, khuôn mặt đỏ hồng. “Tôi... tôi...” Anh hỏi vấn đề này làm gì?

“Anh tưởng rằng tiếp viên hàng không sẽ được huấn luyện để không cà lăm.” Anh chế nhạo, cô xấu hổ, lấy khăn lụa đánh lên mặt anh, anh cười, hất khăn lụa ra, nghiêm mặt nói: “Anh chỉ muốn hiểu rõ mấy năm nay em đã sống ra sao. Sau khi em dọn nhà, anh hoàn toàn không có tin tức của em, sau khi em mang thai vẫn tiếp tục làm tiếp viên sao? Nếu không làm nữa, thì thu nhập từ đâu?”

“Công ty không cho phép tiếp viên nữ mang thai được bay tới bay lui, một khi biết mình mang thai phải lập tức đến công ty, có thể lựa chọn nghỉ để hoặc hậu cần mặt đất, tôi chọn làm hậu cần mặt đất, hơn nữa cũng có tiền gửi ngân hàng, tiết kiệm cũng đủ để sống qua ngày. Đổng nghiệp của tôi cũng có mấy người đã làm mẹ, mọi người giúp tôi rất nhiều, sau đó tôi mới nghỉ để, sau kì nghỉ để kết thúc thì tiếp tục bay.”

“Vậy em có cho con bú không?”

Hai gò má của cô ửng hồng, giận nói: “Có.”

“Anh hỏi cái này là để hiểu thêm về em và Tiểu Mị, anh hỏi rất nghiêm túc.” Anh ranh mãnh mỉm cười. “Em đang nhớ chuyện không đứng đắn gì, mặt lại đỏ như vậy?”

Biết rõ còn hỏi! “Anh hỏi về vấn đề này, tôi đương nhiên... tôi...” Cô tức giận, giả vờ đánh anh, anh hắng giọng cười to, cô muốn rút tay về, anh không thả, đặt tay cô ở bên má, khe thở dài.

“Anh không ngày nào quên em...”

Những lời này, còn nhẹ hơn so với gió, nhưng cô nghe được, giống như một luồng ấm áp bao quanh lấy cô, tim cô nóng bỏng mà đau nhói. Nếu chưa quên, sau từ đầu tới cuối cũng không tìm cô?

Thế nhưng anh mở miệng hỏi cô trước. “Một mình em nuôi con trai khổ cực như vậy, chẳng lẽ không nhớ liên lạc với anh?” Vì sao không nhờ sự giúp đỡ của anh? Cha mẹ cô mất sớm, không có người thân, anh xem như là người gần gũi nhất của cô, hướng hồ anh lại là người sản xuất nổi danh, cũng không khó tìm, chỉ cần cô có lòng, đã sớm có thể liên lạc với anh.

Cô lắc đầu.

“Bởi vì em cảm thấy anh sẽ không phải là người ba tốt, cũng không hi vọng anh biết chuyện đứa bé tồn tại, đúng không?”

“Trước kia thì đúng là như vậy, nhưng bây giờ__” Hiện tại, cô phát hiện cô sai rồi, thật ra thì anh không tệ đến vậy, thật ra anh có thể là một người cha tốt, hiện tại__

“Nhưng bây giờ có một tỷ.”

Cô nói ‘trước kia’ khiến tim anh đau bị dao đâm.

Trái tim nóng bỏng của cô trở nên lạnh lẽo. “Không phải vì tiền__”

“Ah, sai rồi, là năm trăm triệu. Anh chỉ đồng ý chia cho em một nửa.”

Anh cho là cô chỉ vì tiền? Rõ ràng là anh tới cửa ép cô! Cô là vì con trai mà bị uy hiếp!

Cô trừng anh, mặt anh không chút thay đổi quay lại nhìn cô. Thì ra anh nhìn cô như vậy, là một người vợ trước tham tiền? Đã như vậy, vừa rồi quan tâm là có ý gì? Chơi với cô và con trai là có ý gì?

Cô nhỏ giọng nói: “Nếu không phải vì số tiền đó, anh cần tôi cũng diễn trò với anh, anh cũng vĩnh viễn không tới tìm tôi, phải không?”

Anh không trả lời. Im lặng so với lời nói đạt hiệu quả nhiều hơn.

Lòng của cô lạnh hơn. Không sao, anh muốn biến cô thành thế nào cũng được, ít nhất anh không thể nhìn thấy cô chỉ vì sự dục dăng ngu ngốc đó làm cho tim cô đập liên hồi. Cô cảm thấy xấu hổ khi phải thừa nhận rằng cô còn ôm lấy mong đợi tình cảm từ người đàn ông lạnh lùng này.

“Như vậy, chúng ta coi như hòa.” Cô đứng dậy, cũng không quay đầu lại đi vào nhà.

Lê Thượng Thần tiếp tục nằm ở trên cỏ, nghe tiếng bước chân của cô biến mất. Cô quên mang khăn lụa đi rồi, anh nhặt nó lên, đặt lên trên mặt, mùi thơm nhàn nhạt của cô che kín anh, nhìn xuyên qua khăn lụa, thế giới biến thành một màn sương mù.

Kế hoạch của anh không phải thế. Anh vốn muốn giữ một khoảng cách với cô và con trai, để cho bọn họ trải qua ba ngày vui vẻ, không hơn, thế nhưng anh lại nhất thời nổi lòng tham, muốn cảm nhận một chút tư vị hạnh phúc... Nhưng khi hơi chạm vào, thì khó có thể tự kiềm chế, anh thích con trai hoạt bát đáng yêu, yêu bộ dáng cô cười với anh, anh không quản được chính mình, khát vọng tiến lại gần cô, cho đến khi mình nhìn vào thực tế, buộc cô phải thừa nhận, cô căn bản không muốn anh bước chân vào cuộc đời cô và con trai.

Anh trở về với hiện thực, mở miệng làm tổn thương người, bởi anh hận, hận mình không phải người đàn ông tốt mà cô muốn.

Từ trước tới nay anh luôn tự mình làm mọi thứ, nhưng anh không biết, khát vọng một người phụ nữ không cần mình, sẽ đau tới tận tâm liệt phế như vậy__

Ánh mắt của anh lạnh băng. Thôi, anh không quan tâm cô nhìn anh như thế nào, anh là cha của con trai, đây là sự thật, anh nên có được quyền lợi, một chút anh cũng không từ bỏ!

13. Chương 13

Mặc dù buổi chiều nói chuyện không vui, nhưng buổi tối không khí trên bàn ăn vẫn rất vui vẻ.

Lê Thượng Thần nói chuyện với cha, dụ con trai ăn cơm, thỉnh thoảng nói chuyện với Từ Ly Hoan, còn gấp đồ ăn cho cô, biểu hiện bộ dạng một gia đình tương thân tương ái.

Không hổ là người sản xuất, khả năng diễn thật tốt! Từ Ly Hoan châm chọc nghĩ, anh vì di sản, đúng là dốc toàn lực.

Anh cũng gấp đồ ăn cho con trai, bé trai khê cau mày.

Anh biết con trai không thích, yên lặng lấy món ăn trở về bát của mình.

Cô thơ ơ lạnh nhạt. Xuất phát từ một nguyên nhân nào đó, con trai rất phòng bị anh, buổi chiều lúc chơi bóng vẫn rất thân thiết, bây giờ lại lạnh lùng. Hừ, đáng đời, cô tuyệt đối không giúp anh, để cho con trai tặng anh mấy cây đinh.

Cô yên lặng ăn canh, trước mặt mọi người bọn thể hiện một nhà vợ chồng hòa thuận, nhưng sóng ngầm lại lên lút mãnh liệt, cô nhìn phía đối diện Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc, đây là đôi nam nữ mà chồng trước của cô nghi ngờ lâu giả sao?

Em trai anh ngoại hình hào phóng, ăn nói ngay thẳng, rất rõ bất mãn với cha, cả đêm thái độ lạnh nhạt, mà Trình tiểu thư ngọt ngào động lòng người, mặc dù sắc mặt cô có chút tái nhợt, vẫn lên tinh thần ăn cơm cùng mọi người. Hai người không có hành động gì là thân mật, nhưng không có cái gì là không đúng, rốt cuộc hai người là thật hay là giả, cô cũng không nhìn ra.

Khi Trình Dư Nhạc thừa nhận, mặt cô tái nhợt là vì say xe, Âu Quan Lữ cũng bắt đầu đọc ý nghĩ của cô, Trình Dư Nhạc cũng không phải cô bé ngoan ngoãn, hai người bắt đầu đấu võ mồm.

Từ Ly Hoan cười nghe, cô nhớ tới trước hôn nhân, Lê Thượng Thần không thích công việc của cô, lo lắng cô quá mệt mỏi, cũng thường cầu nhàu cô, cô không phục giải thích, nhưng trong lòng lại ngọt ngào, đó là cảm giác được yêu. Sau khi cưới, anh cũng không nhắc đi nhắc lại cô nữa, cô cũng rất ít hỏi tới công việc của anh, là khi nào bọn họ dừng quan tâm lẫn nhau?

Cô nhìn Âu Quan Lữ, đắm chìm trong hồi ức, không chú ý Lê Thượng Thần đã thu hết tầm mắt của cô vào mắt.

Anh uống một ngụm trà, nói với em trai: “Hôm nay anh vừa nhìn thấy hai người, đã cảm thấy hai người giống như rất thân mật, tình cảm rất tốt. Nghe nói ban đầu là do Nhạc Nhạc chủ động.”

“Tôi cái gì?” Trình Dư Nhạc nhún mày.

Lê Thượng Thần nói tiếp: “Em theo đuổi cậu ấy, không phải sao? Cậu ấy nói em vừa nhìn thấy cậu ấy đã yêu, yêu cậu ấy đến chết, khổ sở theo đuổi, cậu ấy bị em làm cho cảm động, hai người mới ở cùng với nhau.”

Trình Dư Nhạc trừng mắt về phía bạn trai. “Tôi khổ sở theo đuổi anh? Sao tôi lại nhớ anh quỳ xuống cầu xin tôi làm bạn gái anh?”

“Anh quỳ xuống cầu xin em? Kép sau cũng không có” Âu Quan Lữ đột ngột áp chế giọng nói cứng rắn. “Ý anh là, tư thế của anh tương đối thấp, nhưng cũng không có chuyện anh quỳ xuống khoa trương như vậy, được không?”

“Phiên bản của hai người sao lại không giống nhau? Rốt cuộc là Quan Lữ quỳ xuống hay là em theo đuổi?” Lê Thượng Thần mỉm cười nói: “Có phải hai người quên sắp xếp trước đó, thống nhất cách nói hay không?”

Ánh mắt Âu Quan Lữ không tốt. “Anh nói sắp xếp trước đó, giống như đang ám chỉ tôi và Nhạc Nhạc không phải là người yêu, mà là đang diễn kịch, đang lừa dối mọi người, phải không?”

“Xin lỗi, anh không có ý đó.” Anh nhún vai nhưng giọng nói không có nửa điểm áy náy.

Đôi tình nhân bắt đầu tranh cãi, so đo xem ai là người yêu trước.

Từ Ly Hoan khều nhẹ Lê Thượng Thần, nhỏ giọng hỏi: “Tại sao anh lại muốn hỏi cái này?”

“Anh tò mò, quan tâm tới em trai.” Nhận được ánh mắt hoài nghi của cô, anh mỉm cười. “Anh chỉ muốn biết họ có phải người yêu hay không, không phải em cũng muốn biết sao?”

“Không muốn, bọn họ có thể là giả, chúng ta cũng vậy, cần gì vạch trần họ?”

“Anh vì em.”

“Tôi?” Cô giật mình.

“Em có hứng thú với Quan Lữ, nếu như người bạn gái này của cậu ấy là giả, em không cần phải do dự.” Anh ngừng một chút. “Cả đêm em vẫn luôn nhìn chăm chăm vào cậu ấy.” Hại anh có một cỗ kích động muốn đã em trai ra khỏi bàn.

“Vậy thật là cảm ơn anh, nghĩ chu đáo như vậy, anh thật là một người chồng trước chu đáo.” Giọng nói của cô trào phúng. Anh phát hiện cô nhìn em trai mình, nhưng lại không nhìn ra người cô nghĩ tới thực sự nghĩ tới là ai. Anh à, mười phần khôn khéo, cái gì cũng không thoát khỏi mắt anh, nhưng cũng có lúc đại dột khiến cô muốn bóp chết anh.

“Anh chỉ hi vọng em vui vẻ.” Anh liên tục mâu thuẫn, yêu cô không dám nắm lấy, muốn rời đi lại không có cách nào chết tâm, nhưng ít nhất những lời này là lời nói thật lòng của anh.

“Anh có thể làm em vui vẻ.”

Lê Thượng Thần kinh ngạc. Cô có ý gì. “Đúng vậy... Đã từng.”

Chẳng qua là đã từng, đều là quá khứ.

“Hiện tại có thể như cũ.” Cô cắn môi môi mất khống chế, hai má nóng lên. Cô không phải rất ngu xuẩn sao, lộ ra chính mình không muốn rời khỏi anh? Biểu chiều dạy dỗ còn chưa đủ sao?

Anh kinh ngạc nhìn cô, nhưng không kịp nói gì đã bị tiếng kêu sợ hãi của người khác cắt đứt... Trình Dư Nhạc nôn.

Trình Dư Nhạc bởi vì say xe, rất không thoải mái, cố nhịn một đêm, vẫn phải nôn ra, bữa tối chấm dứt như vậy. Âu Quan Lữ đỡ bạn gái về phòng nghỉ ngơi, tất cả mọi người đều quan tâm đi theo phía sau.

Lộn xộn qua đi, Trình Dư Nhạc được đưa lên giường nghỉ ngơi, Từ Ly Hoan xuống nhà, phát hiện con trai chần chừ bên cạnh cửa, Lê Thượng Thần đứng ngoài cửa lớn nghe điện thoại.

Vừa thấy được cô, con trai lập tức lao vào ngực cô. “Mẹ, con muốn đi chơi!”

Lê Thượng Thần nói: “Anh muốn em ở bên bọn họ, trời tối, nó không thể ra ngoài một mình.”

“Nó chỉ muốn đi nơi phụ cận chơi một chuyến, anh có thể đi cùng.”

“Nó không muốn đi cùng anh.”

Anh vừa mới gọi cho Tiểu Tường. Điện thoại di động của Tiểu Tường tắt, điện thoại nhà cũng không có ai nhận, em họ phụ trách công việc, chưa từng để anh không liên lạc được lâu như vậy, có điểm không đúng.

Từ Ly Hoan nhìn anh, giọng nói anh bình tĩnh, không oán hận cũng không còn hối tiếc, nhưng anh trầm mặc đứng trong bóng tối ở hành lang, giống như bị cả thế giới quay lưng.

Cô chán ghét mình không có tiền đồ, tâm bị sự cô đơn trên mặt anh níu lấy.

Cô dặt tay con trai, dùng giọng điệu tùy ý hỏi: “Anh muốn cùng đi không?”

Bên cạnh ngôi nhà gỗ có một con đường mòn, tối nay ánh trăng rất nhạt, phiến đá trên đường mòn quanh co trong bóng đêm, mùi thơm cỏ cây lơ lửng, khiến tâm hồn mọi người sáng khoái.

Nghe tiếng bước chân đi theo phía sau, Từ Ly Hoan mỉm cười, không có quay đầu lại.

Trên đường, bé trai thì thầm: “Mẹ, con muốn uống milo.”

“Được, trở về uống. Oa, con ngủ một chút, hoa này rất thơm, không khí ở đây rất tốt đó.”

“Mẹ, nhìn kia, cây kia rất cao! Con có thể trèo cây không?”

“Không thể, con chỉ biết leo lên, sẽ không xuống được, lát nữa lại cần mẹ tới cứu con.”

Lê Thượng Thần mỉm cười. Con trai linh hoạt, không nhìn ra treo cây lại là điểm yếu của nó.

“Mẹ, nhìn xem, nhiều sao thật đó!”

“Đúng vậy, Từ Tiểu Mị, con biết tại sao sao lại sáng không?”

“Con biết!” Bé trai dùng sức gật đầu, nở nụ cười đầy ngây thơ. “Bởi vì sao có cảm điện!”

Anh cảm lòng không được, con trai anh thật là đáng yêu!

Tiểu tử phát hiện ghế dài tạo hình động vật, vui vẻ chạy lại ngắm nhìn.

Từ Lý Hoan dừng bước, người đàn ông vẫn lưu luyến nhìn bóng lưng chạy đi của con trai.

Anh nhìn về phía cô, ánh mắt có ý nhờ. “Chỉ có ba ngày, chúng ta không đối đầu, được không?”

“Tôi không muốn đấu với anh, trừ khi anh chọc tới tôi.” Cho dù còn có chút giận anh, anh nhỏ giọng cầu xin thế này, cô liền mềm lòng. Cô luôn mềm lòng như vậy đối với anh.

Cô nói đùa: “Anh giống như rất thích Tiểu Mị, anh có muốn làm bảo mẫu, chơi với nó một ngày không?”

“Anh? Không, cảm ơn.” Anh cười khổ. “Anh không có biện pháp giành lấy nó.”

“Tôi cũng không phải chăm sóc nó ngay từ đầu. Mọi việc đều phải luyện tập, anh coi như là ba của nó, sẽ phải học, để nó tiếp nhận anh, nó chưa từng nhìn thấy anh, đương nhiên có thể bài xích, hai người nên cho nhau một cơ hội.”

“Em nguyện ý cho anh đến gần nó?” Anh kinh ngạc.

“Không phải anh muốn vậy sao?” Đôi mắt anh yêu thích và khát vọng, rõ ràng như ánh sao ban đêm vậy.

Anh không dám nghĩ. Anh nhìn về phía những ngôi nhà thấp đèn ở chân núi. “Thời điểm em phải bay, con trai phải làm thế nào?”

“Sát vách nhà tôi có một bảo mẫu, tuổi có thể coi như mẹ tôi, trong thời điểm tôi mang thai giúp đỡ tôi rất nhiều, sau khi tôi sinh Tiểu Mị, bà cũng giúp tôi chăm Tiểu Mị. Chúng tôi sống tốt lắm, lúc tôi đi làm thì bà giúp tôi chăm sóc đứa trẻ, Tiểu Mị cũng rất thân với bà, cũng đồng ý cho bà chăm sóc.”

“Lúc phát hiện mình mang thai, em có hận không?” Anh cắn môi. “Em oán hận anh không?”

14. Chương 14

“Hận?” Cô cười. “Khi nào nghĩ tới hận à? Vừa phát hiện mang thai, con trai đã được bốn tháng, tôi sợ sẽ gây ra mạng người, bác sĩ nói nếu không muốn giữ em bé, thì phải phá thai, phá thai cơ hồ tương đương với sinh non, cảm giác giống như giết chết một sinh mệnh nhỏ, tôi không làm được. Tôi lại muốn, không bằng sinh con ra rồi đem cho người khác nhận nuôi, dù sao một mình tôi, nuôi con cũng không dễ dàng, nhưng kết quả đây?”

Cô cười lớn hơn. “Kết quả tôi không bỏ được Tiểu Mị. Tôi cho rằng cả đời sẽ không có con, chỉ có thể nói, cuộc sống hoàn toàn không thể khống chế, xảy ra chuyện gì, anh cũng không dự liệu trước được, chỉ có thể tiếp nhận hoặc là phản kháng... chỉ là bình thường phản kháng không có hiệu quả, cuối cùng vẫn phải tiếp nhận.”

Lê Thượng Thần bị chọc cười, rồi cô nói tiếp: “Tôi cảm thấy tình cảm cũng giống như vậy, yêu người nào, mình không thể khống chế, vậy thì nghe theo cảm giác của mình, yêu nhau cho tốt, sau đó tình yêu sẽ có cãi nhau, không vui, chẳng lẽ lúc đó lại hối hận mình yêu lầm rồi sao? Không có người nào hoàn mỹ, tình yêu cũng thế, không cần bởi vì kết thúc không tốt đẹp mà oán hận đối phương.”

Anh lộ vẻ xúc động, cũng nhớ tới tại sao mình lại yêu cô, cũng là bởi vì cô lạc quan và kiên cường, hiện tại tìm anh lại đập thành thịch. Làm anh khó quên nhất, không phải vẻ đẹp của cô, không phải vẻ lo lắng của cô, mà là trái tim trong sáng, bao dung độ lượng.

Anh cười nhẹ. “Nghe giống như anh rất tệ, em không thể làm gì khác hơn là tìm niềm vui trong đau khổ, lấy những lời này mà an ủi mình.”

Từ Ly Hoan cười to. “Tôi nói thật, mặc dù thỉnh thoảng nhớ tới hơi hận anh, nhưng tôi không hối hận vì đã yêu anh. Hiện tại vẫn vậy.”

“Ý em là em như cũ không hối hận hay như cũ vẫn còn yêu anh?”

Tim cô run lên, bị anh hỏi một câu, suy nghĩ vừa ngọt ngào vừa hỗn loạn. Đúng vậy, cô như cũ vẫn yêu anh, nhưng cô phải trả lời như thế nào? Cô không muốn qua đây cho họ một cơ hội thứ hai, cô căn bản chưa có sự chuẩn bị để anh bước vào cuộc sống của mình, quá nhiều cổ kị, khiến cô không thể có đáp án, chỉ có thể mỉm cười không nói lời nào.

Sự im lặng của cô, để lại trí tưởng tượng không giới hạn. Anha mắt của anh không cách nào rời đi cô, anh lại bị giam cầm trong ánh mắt trong sáng, lương thiện của cô, gò má đáng yêu của cô ửng đỏ, kích thích tâm tình yêu thương của anh, lồng ngực anh căng thẳng, một cổ lửa tình vọt qua thân thể, loại khát vọng muốn có cô lại mãnh liệt, anh khó có thể kháng cự, khó có thể đè nén... anh muốn cô, vẫn luôn chỉ muốn cô.

Có phải quá cô đơn hay không, nên khát vọng sự ấm áp của cô? Có phải không có cảm giác thuộc về, chỉ đối với duy nhất một mình cô, cho nên anh mới cố chấp như vậy? Anh không hiểu, tại sao lúc cô đơn lại nghĩ tới cô, tại sao lúc vui vẻ cũng nghĩ tới cô, cô có thể thỏa mãn tất cả của anh, lại đào lòng của anh ra một vực sâu đối khát hơn? Anh đã sớm điên cuồng vì cô, cho nên anh mới có thể muốn kết hôn.

Đột nhiên, một loạt tiếng chân hỗn loạn quấy rầy giờ phút này.

Lê Thượng Thần vừa mới quay đầu lại, thì có một thân thể người phụ nữ mềm mại nhào vào cơ thể anh, anh thao trực giác giữ đối phương, người đó lại thuận thế ôm lấy hông anh.

“Lê đại ca! Rốt cuộc em đã tìm được anh!”

Anh nhìn người trong ngực, mắt choáng váng. “Tịch Na? Sao em lại tới được đây?”

“Em đến tìm anh! Nơi này thật khó đi, lái xe rất lâu, gần tới em mới đến, bởi vì anh đang ở cùng người nhà, em muốn tới nay mới đến tìm anh!” Tịch Na nhìn về phía Từ Ly Hoan, giả bộ ngu ngốc chớp chớp mắt. “Bà dì này là ai vậy?”

Bà dì? Một mũi tên đâm vào lồng ngực Từ Ly Hoan, rõ ràng là khiêu khích, cô chú ý tới tay Lê Thượng Thần đặt lên cánh tay cô bé.

Lê Thượng Thần cũng phát hiện, buông đối phương ra. “Làm sao em biết anh ở đây?”

Anh vừa dứt lời, một người phụ nữ trung niên xa lạ tới gần, dáng người cô gái cường tráng, bộ mặt dữ tợn, giống một tuyển thủ đấu vật, Tiểu Tường bị cô kéo tới, giống như gà mẹ kèm hai bên gà con.

“Là Tiểu Tường tốt bụng nói cho em biết!” Tịch Na cười như một tên trộm. “Lê đại ca, anh thật không hề suy nghĩ, đột nhiên biến mất, người ta đi đến phòng chụp ảnh cũng không tìm thấy anh, em rất nhớ anh đó!” Cô giơ tay muốn ôm anh.

Lê Thượng Thần tránh ra, cau mày. “Tịch Na, đừng như vậy__”

“Tôi về trước. Hai người chậm rãi nói chuyện.” Từ Ly Hoan ngoắc tay gọi con trai, giữ chặt tay nhỏ bé của con, đi tới bên cạnh Lê Thượng Thần, dịu dàng nhìn anh, để mọi người có thể dễ dàng nghe thấy.

“Em về phòng trước chờ anh.” Giọng nói không có ý mập mờ, chỉ thấy nụ cười của cô gái nhỏ dần đông cứng. Từ Ly Hoan âm thầm buồn cười. Em gái còn quá non rồi.

Cô dắt tay con trai, bình tĩnh đi về phía lối ra.

Sau khi Từ Ly Hoan mang con trai rời đi, Lê Thượng Thần nghiêm mặt hỏi em họ: “Chuyện này rốt cuộc là thế nào?”

Tiểu Tường mặt mày ủ rũ. “Anh, em kiên trì rất lâu, không nói ra anh ở đâu, nhưng Tịch Na uy hiếp em, cô ta còn có...” Anh nhìn người phụ nữ bên cạnh giống như một chiếc xe tải di động. “Vệ sĩ yêu thích kiếm đạo, judo, triệt quyền đạo, cô ta bảo vệ em, buộc em dẫn đường.”

“Cô ta là ai?” Anh nhìn cô gái vẻ mặt hung ác, không giống người lương thiện.

Tịch Na giải thích: “Đây là chị Cúc, là vệ sĩ do ba em bố trí, bởi vì kẻ thù của ba em không ít, cho nên phải cô ấy tới bảo vệ em.”

“Tịch Na, em muốn hồ đồ tới khi nào?” Lê Thượng Thần nghiêm mặt, Tôi muốn đi đâu, làm gì, đều là chuyện riêng của tôi, em bám theo như vậy, còn bắt nạt trợ lý của tôi, khiến cho tôi rất phiền não, em biết không?”

Anh không bao giờ nghiêm mặt trách mắng cô như vậy, mặt Tịch Na lộ vẻ uất ức. “Em chỉ tò mò mà thôi! Anh mấy ngày nay không tới trường quay, em muốn biết anh đi đâu, Tiểu Tường nói anh đến Độ giả Sơn trang cùng với vợ trước và con trai, em chỉ muốn tới nhìn một chút, em cũng không ác ý...”

“Hiện tại em đã thấy được, tôi nghỉ phép ở đây cùng người nhà, vậy đã hài lòng chưa?”

“Người nhà anh? Là chỉ bà dì lúc này sao? Còn cậu nhóc đó là con trai anh? Giống anh đó...”

“Tôi không cần giải thích với em.”

Anh thật sự giận, Tịch Na hoảng sợ nói: “Anh đừng hiểu lầm, em cũng biết rõ anh không thể nào có quan hệ với em, em tuyệt vọng rồi, em cũng không muốn tới để phá hoại, chỉ là muốn xem xem bộ dạng vợ trước của anh thế nào, nhưng Tiểu Tường chết cũng không nói, em mới có thể uy hiếp anh ta, cũng không có đánh anh ta, không phải anh ta vẫn tốt đẹp đứng ở đây sao?”

“Thật sao?” Lê Thượng Thần hoài nghi.

“Thật đó! Vừa lúc em giả bộ mấy ngày, muốn ở chỗ này chơi vài ngày cũng không tệ. Em mua một gian nhà gỗ, ở bên đó, cách nhà anh khoảng mười phút đi bộ, em đảm bảo sẽ ngoan, không đi phá đám anh.” Tịch Na lấy lòng. “Anh đừng giận em, được không?”

“Hi vọng em nói được làm được.” Lê Thượng Thần nghiêm túc nói: “Em đi nghỉ là quyền tự do của em, nhưng tôi phải ở cùng với người nhà, không có thời gian ở cùng em, mấy hôm nay là thời gian riêng tư của tôi, tôi không hi vọng có kẻ nào hoặc chuyện nào quấy rầy, hiểu chưa?” Anh ngẫm nghĩ. “Tiểu Tường, cậu có lái xe tới không?”

“Có ạ.” Tiểu Tường gật đầu.

“Chìa khóa xe đâu? Đưa cho anh.” Anh nhớ tháng trước xuất ngoại, có người mang bên mình một túi mì lô đẹp chưa uống xong, và một ít đồ vật hỗn tạp để sau thùng xe em họ.

Tiểu Tường đưa chìa khóa xe ra. “Anh, bên kia anh còn phòng trống không? Em không thể ở với anh sao? Em cũng muốn gặp chị dâu, con trai của anh thật đáng yêu, không có phòng trống cũng không sao, em nằm dưới đất cũng được.” Anh cố gắng thể hiện qua khóe mắt của mình – Anh hai, van cầu anh dẫn em theo cùng, không nên để em ở lại cùng với cô bé khủng khiếp này!

“Tiểu Tường, vất vả cho cậu rồi.” Anh vỗ vai em họ, sắc mặt nặng nề. “Trợ lý là muốn có thể giúp giải ưu phiền cho ông chủ, hướng hồ cậu là em họ tốt của anh, vì tình bạn mà có thể giúp bạn không tiếc mạng sống, vì anh mà có lẽ mấy ngày nay cậu đã phải lên núi đao xuống biển lửa. Mấy ngày nay anh không rảnh tiếp Tịch tiểu thư, cậu thay thế anh theo cô bé, đừng chậm trễ người ta.”

Cái gì? Tiểu Tường kinh hãi, nhìn anh họ vô tình nghênh ngang rời đi, một luồng tuyệt vọng và bi thương nhét đầy lồng ngực cậu, tình cảnh này, trong lòng cậu vang lên một bài hát kinh điển ‘Không khóc nổi’: tôi muốn khóc nhưng không khóc nổi...

“Đáng ghét!” Lê Thượng Thần vừa đi, mặt nạ cô gái tốt của Tịch Na lập tức tan vỡ, cô thét chói tai, giơ chân. “Tôi liều chết quần lấy anh ấy lâu như vậy, anh ấy thậm chí cũng không mời tôi tới nhà mình, bà dì kia tại sao có thể ngủ chung một phòng với anh ấy?”

“Có thể là bởi vì chị dâu tôi sinh cho anh ấy thằng nhóc thôi.” Tiểu Tường than thở, anh họ đối với cậu bất nhân, cậu đành phải tự đứng lên mà sinh tồn thôi. “Cô không cần cố ý gọi chị ấy là bà dì, chị ấy mới hơn cô mười tuổi.”

“Tôi phải gọi cô ta là bà dì! Một người phụ nữ ba mươi tuổi! Lê đại ca thật không đúng, muốn sinh con tôi cũng có thể mà!” Tức chết! Tịch Na đá lung tung ghế dài ven đường phát tiết.

“Cũng không phải chỉ cần một đứa trẻ là được, anh ấy yêu người phụ nữ giúp anh ấy sinh con, ý nghĩa bất đồng.” Tiểu Tường cười lạnh.

Hai mắt Tịch Na phóng hỏa. “Tiểu Tường đáng chết, anh nói thêm lần nữa!”

Nói thì nói, bằng bất cứ giá nào, cậu phải làm sáng mắt cô gái ngu ngốc này. “Nội tâm cô còn không chết sao? Cô nhìn một chút, khí chất của chị dâu vô cùng đáng khen, nữ tiếp viên hàng không, ba mươi tuổi thì thế nào, cái loại thành thực xinh đẹp đó, không phải loại nữ sinh nhỏ bé như cô có thể đạt được? Càng không phải nói, chị ấy sinh cho anh họ tôi một đứa bé cực kì dễ thương, hiện tại lại ngủ cùng nhau, tôi thấy sau khi trở về, cô có thể chờ bọn họ mời uống rượu mừng rồi.”

Tịch Na lạnh lẽo nói: “Chị Cúc...”

Chị Cúc im lặng dùng sức bấm lên bả vai Tiểu Tường.

“A_” Tiểu Tường kêu đau.

Đâu có dễ dàng như vậy! Tịch Na tức giận đi về phía nhà gỗ của mình, hừ, cô còn có viện binh cuối cùng – cha, cô mới không trơ mắt nhìn bà dì kia cướp Lê đại ca!

Từ Lý Hoan trở lại nhà gỗ, rót một ly mulo cho con uống,... lại chuẩn bị giường ngủ cho con trai.

Con trai sẽ quen giường, mỗi đêm cô đều đưa nó vào giấc ngủ, cô ngồi bên giường chờ con trai đánh răng xong, nhìn phòng ngủ chính sát vách. Giường lớn lẳng lẳng nằm bên vách tường, ga giường màu đỏ rượu lẳng mạn chói mắt.

Tối anh anh sẽ về phòng sao?

Sau khi cưới, anh luôn bận rộn công việc, nhưng chỉ cần kết thúc công việc, anh liền về nhà ngủ.

Bây giờ bọn họ ly hôn, anh có thể tự do lựa chọn qua đêm ở nơi nào, không chịu gò bó của bất kì ai.

Khi anh vẫn còn trong giới người mẫu thì luôn nổi tiếng với quan hệ nam nữ hỗn loạn, lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, dường như khó mà tin được, linh hồn thanh thuần như học sinh trước mặt và người đàn ông có hành vi phóng đảng trên tạp chí là cùng một người, cô hoài nghi những scandal trên báo chí bị thổi phồng thái quá.

Khi anh thừa nhận anh không có mối quan hệ cố định, vĩnh viễn quan hệ với hai người phụ nữ trở lên, cô còn tưởng không phải là sự thật, cô cho rằng ý tứ của anh rằng anh có rất nhiều hồng nhan tri kỉ, nhưng không chính thức thừa nhận bạn gái.

Khi anh cầu hôn, cô cho rằng anh đối với mình là nghiêm túc.

Sau khi cưới, tên anh luôn xuất hiện cùng một chỗ với rất nhiều nữ minh tinh, anh giải thích đó chỉ là tiếp xúc cho công việc, là đám phóng viên vì lướt xem mà viết bậy, nhưng lời giải thích không ngừng làm giảm đi niềm tin của cô đối với anh.

Lúc đó cô mới hiểu được, thì ra thích một người khiến cho người ta trở nên mù quáng, tình yêu làm cho chúng ta chỉ tin vào những điều muốn tin, cô hành động chỉ theo cảm tính, tin tưởng anh sẽ vì cô và hôn nhân mà thay đổi tính tình, kết quả đây?

Mấy phút trước, cô lần nữa thử tin tưởng anh, kết quả đây? Quá khứ chỉ là tin tức bất quá và hình ảnh, biến thành cô em sống sờ sờ, nhảy đến trước mặt.

Trong không khí dưới ánh trăng liền quên anh từng làm cô đau, là cô cho anh một cơ hội đâm mình bị thương.

Cô tự hỏi, còn xử lý theo cảm tính thêm mấy lần nữa. Vì một người đàn ông mà đau lòng một lần, là quá ngu, cho anh làm mình đau lòng lần thứ hai, quả thực là ngu uẩn nhưng tuyệt đối sẽ không tha thứ!

Từ Từ Kinh đánh răng xong, ôm chăn nhỏ nằm ở bên giường. “Mẹ, ba đâu?”

“Ba phải tiếp bạn.”

“Ba không trở về ngủ sao?”

“Cả ngày con không để ý tới ba, tại sao bây giờ lại hỏi về ông ấy?” Cô chọc chóp mũi của con.

“Chíp bông nói, ba mẹ cậu ấy cũng cùng nhau ngủ, mẹ phải ngủ cùng ba sao?”

Con trai ngây thơ nói làm tâm tình cô càng xuống thấp hơn. “Đừng hỏi, nhanh ngủ đi.”

Cô thay áo ngủ, ngồi ở bên giường đọc truyện cho con nghe, con trai ngủ thiếp đi, cô cất quyển sách, thật mệt mỏi, mới nhìn mấy tờ, bất tri bất giác cũng nằm bên mép giường ngủ.

Cho đến khi một bàn tay ấm áp khẽ vuốt mặt cô, làm cô tỉnh dậy. Cô mở mắt, nhìn thấy Lê Thượng Thần.

“Alyj, sao em lại ngủ ở đây? Em đang đợi anh trở về sao? Xin lỗi, anh__”

“Tôi không có chờ anh.” Cô đứng dậy kéo chăn cho con trai, tắt đèn, đi về phòng ngủ chính.

Anh đi theo cô về phòng, ở một bên giải thích. “Anh mới nói chuyện vài phút với Tịch Na, lại tới bãi đậu xe để lấy một số đồ. Anh không ngờ cô ấy sẽ đến, không thể không nói với cô ấy mấy câu.” Anh để chiếc túi lấy từ bãi đậu xe vào ngăn kéo, bên trong là vũ khí bí mật lấy lòng con trai.

“Ừ, anh nói chuyện với cô ấy cũng là chuyện nên làm.” Bên ngoài anh chỉnh tề, vẻ mặt thản nhiên, hình như không có chuyện gì xảy ra ngoài nói chuyện... Cô cắn môi, sao lại suy nghĩ anh và cô bé kia đã làm gì?

“Anh đã dặn dò Tiểu Tường, không cho phép cậu ấy nói với bất kỳ ai hành tung của anh ba ngày này, cậu ấy bị Tịch Na uy hiếp, bắt buộc dĩ nhiên phải nói cho cô ấy biết. Cũng không thể trách cậu ấy, bối cảnh của nhà đầu kia rất cứng, anh vừa nói nói rõ với cô ấy, ba ngày nay anh ở với người nhà, hi vọng cô ấy không quấy rầy, cô ấy đồng ý.”

“Ồ.” Cô nằm xuống, quay lưng về phía anh.

“A Ly, có thể giúp anh giữ bí mật không? Anh không muốn cho người khác biết Tịch Na ở chỗ này.” Phải giải thích rất phiền toái, hơn nữa, anh không muốn để người khác biết anh bị một cô gái nhỏ uy hiếp, suýt nữa thì bán mình, không tốt lắm.

“Ừ, tôi sẽ không nói ra ngoài.” Vì sao sợ bị biết? Đúng rồi, tất nhiên anh sợ cha biết tình sử phong lưu của mình, phá hư hình tượng người đàn ông tốt mà anh khổ tâm xây dựng, không lấy được tiền.

Cuối cùng anh phát hiện giọng nói cô lạnh nhạt. “A Ly, em không vui sao?”

Không có việc gì, chỉ hơi mệt mà thôi. Tôi muốn ngủ.” Cô không muốn bàn tiếp, lại không nhìn được nói: “Tôi cho là tối nay anh sẽ không về ngủ.”

“Tại sao?” Anh sững sờ, ngay sau đó hiểu ý, Anh và Tịch Na không giống như trong báo viết, cô ấy có ý với anh nhưng anh không như vậy. Lại nói, em nói em ở trong phòng đợi anh... Anh đương nhiên phải trở về.” Anh không phủ nhận, những lời này của cô làm anh phải suy nghĩ rất nhiều, tràn đầy mong chờ, vội vàng chạy về.

“Đó là tôi tùy tiện nói, vì tức em gái nhỏ kia.”

“Tại sao muốn trêu tức cô ấy? Em để ý tới cô ấy sao?” Cô đưa lưng về phía anh, nét mặt bây giờ là gì?

“Bởi vì cô bé ấy gọi tôi là bà dì.”

Anh cười. “Đúng là cô ấy có điểm quá mức, đại khái bởi vì em là vợ trước của anh, cô ấy đang ghen thôi.” Còn cô? Có phải cô cũng đang ghen không? Tâm tình anh thật tốt.

“Anh đừng nghĩ lung tung, tôi nói tôi chờ anh, cũng khoongcos muốn làm cái gì.”

“Nhưng anh muốn có làm cái gì.”

Am thanh của anh trầm thấp, hại cả người cô mềm nhũn. Đáng ghét! Anh còn có thể trêu chọc cô rất dễ dàng.

“Nếu như câu nói đó khiến anh hiểu lầm, vậy thì thật xin lỗi, tôi thật sự không có ý gì khác. Tôi chỉ hi vọng chúng ta duy trì hiệp định ban đầu, đơn giản qua hết ba ngày này, sau đó trở lại cuộc sống của chính mình.”

Anh trầm mặc. “Nhưng chúng ta ở chung cũng không tệ, anh cho là...”

“Chúng ta ở cùng nhau không tệ, bởi vì chúng ta là người trưởng thành, sẽ không bởi vì đã li dị, liền ngay thp ghét đối phương. Cho nên... nếu như anh muốn đi tìm Tịch Na, tôi sẽ giấu kín giúp anh, ba anh sẽ không biết.” Khẩu thị tâm phi, rõ ràng không hi vọng anh đi, lại không chịu thành thật mà nói.

“Được rồi.” Lửa nhiệt trong lòng bị dập tắt, anh đứng dậy, đi ra.

“Anh đi đâu vậy?” Anh thật sự muốn đi tìm Tịch Na sao? Tâm của cô hỗn loạn.

“Em ngủ trước đi. Anh muốn hút điếu thuốc. Thật ra thì anh cũng vậy, không muốn làm cái gì, nhưng coi như trở về sẽ phải ngủ dưới đất, anh vẫn về đây.”

Anh tắt đèn trong nhà, đi lên ban công.

Cô chìm vào bóng tối, bởi vì câu nói sau cùng của anh, làm tâm tình cô rối rắm.

Lê Thượng Thần đứng ở trên ban công. Ngôi sao lạnh nhạt, bốn phương tám hướng đều là rừng cây, xa xa có người xây dựng ao nước, mặt nước phản chiếu ánh sáng nhạt, gió lướt qua nhẹ nhàng, gợn sóng nhỏ lăn tăn, giống như ánh trăng sáng làm vỡ vụn nước mắt.

Cô là ao, anh là nước, bất kể gợn sóng không động hay lăn tăn dồn dập, anh cũng đều khổ sở vì cô.

Người không đáng được yêu. Có người từng nói với anh như vậy, người đó là một trưởng giả cử chỉ trang nghiêm, được người người kính ngưỡng, cho nên anh tin mình rất xấu, không đáng có được điều gì tốt đẹp.

Chính vì anh xấu xa, nên khi anh yêu cô, anh luôn ích kỉ muốn giữ lấy cô, không để ý tới hậu quả. Cho tới bây giờ, anh vẫn như cũ tham lam muốn có được cô, chỉ cần cô thoáng lấy lòng, anh liền muốn chiếm đoạt cô.

Anh vô cùng xấu xa, nhưng còn có một chút __ nên anh hiểu được phải buông tay. Nếu cô không muốn qua lại với anh, anh sẽ tôn trọng cô, anh thu lại tất cả tình cảm, để cô rời đi. Như vậy là tốt nhất, cuối cùng bọn họ cũng không thích hợp.

Một giây trước, để cho huyết mạch anh sôi trào, một giây sau cô làm anh lạnh lẽo tuyệt vọng, từng ở chung một chỗ lại phân ra, hay là chưa bao giờ gặp nhau thì may mắn hơn?

Đương nhiên là giống như trước kia. Ít nhất anh từng yêu cô thật sâu, một tình yêu sâu sắc đối với cô.

Anh châm một điếu thuốc, khiến cho trái tim lạnh lẽo tràn ngập khói thuốc.

Cô là mê cung của anh. Cả đời này anh cũng không thể thoát khỏi.

15. Chương 15

Hôm sau, Từ Ly Hoan dậy từ rất sớm.

Vị trí bên cạnh trống không, ga giường bằng phẳng, giống như không có ai ngủ qua.

Anh thật sự qua đêm với cô bé ấy rồi? Cô không nên cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng trong lòng vẫn buồn buồn.

Cô đi đánh răng rửa mặt, chợt thấy có người trên ban công, ỏn định mắt nhìn một cái, là Lê Thượng Thần!

Anh ngồi ở chiếc ghế gỗ trên ban công, đang ngủ say, mắt kính viền bạc trên sống mũi hơi lệch ra, trên người còn quần áo tối hôm qua.

Chẳng lẽ anh ngủ trên này cả đêm ư? Cô muốn gọi, điện thoại vang lên, cô bắt máy.

“A lô.” Cô cho là cha, trong điện thoại lại truyền đến một giọng nói mềm mại.

“Alô, Lê đại ca, anh đã ăn sáng chưa?”

Là Tịch Na. Từ Lý Hoan lạnh nhạt trả lời: “Anh ấy còn đang ngủ.”

“A, xin chào, chị là vợ trước của anh ấy? Hôm qua chúng ta từng gặp nhau, tôi là Tịch Na, thật xin lỗi, hôm qua tôi không lễ phép gọi chị là bà dì, trước kia tôi nhìn thấy người ba mươi tuổi đều gọi họ là chú dì, thậm chí quên rằng mình cũng đã hai mươi tuổi, không thể giả vờ mình còn trẻ. Chỉ là, ba mươi tuổi cũng không còn trẻ,... A, tôi không ý nói chị già,... đừng để ý!” Ở đầu bên cười Tịch Na cười khanh khách đến chói tai.

“Không sao, tôi đây cũng đụng phải nhiều trường hợp hơn thế. Thời điểm tôi đi làm, có lúc đụng phải một tiểu quỷ mặt trắng không có quy củ, giả bộ quen tôi, đặt biệt danh cho tôi cũng đều có, cô gọi tôi là bà dì cũng là điều bình thường,... A, ý tôi cũng không phải gọi cô là tiểu quỷ mặt trắng không có quy củ, đừng tức giận!” Muốn tổn thương cô? Không có cửa đâu!

“Dĩ nhiên là không... hì hì!” Tịch Na cắn răng cười. “Chị có thể gọi Lê đại ca dậy nghe điện thoại không. Tôi không thích ăn sáng ở đây, muốn hỏi Lê đại ca ở đây có cái gì ngon, tôi thật sự muốn ăn bánh trứng Ngọc Mễ, tôi thích ăn cái này nhất.”

“Điều này cần gì phải hỏi chứ? Xung quanh có một con đường để đi dạo, cô đi một chuyến, tự mình mua là tốt rồi.”

“A, được rồi, Lê đại ca thường mua bữa sáng cho tôi, anh ấy nhớ tôi thích ăn bánh trứng Ngọc Mễ, còn phải thêm ruốc bông, mỗi lần anh ấy đều dặn dò ông chủ thêm cho tôi rất nhiều.”

Từ Lý Hoan im lặng, anh nói anh với cô bé này không có qua lại, vì sao lại giúp cô bé mua bữa sáng? Còn là ‘thường xuyên’?

“Vậy hôm nay mọi người có kế hoạch gì không?” Tịch Na cười hì hì nói.

“Cũng không có, tối hôm qua chúng tôi...” Cô cố ý mập mờ dừng lại. “Tôi không tiện nói, tóm lại tối hôm qua chúng tôi ngủ rất muộn, tôi muốn anh ấy được nghỉ ngơi nhiều một chút. A, tôi còn phải đi gọi con trai dậy, nó giống như ba nó, thích ngủ nướng, như vậy đi, hôm nào chúng ta nói chuyện tiếp, tạm biệt.” Không đợi đối phương có phản ứng, cô cúp điện thoại.

Nếu không phải em gái nhỏ cố ý khiêu khích, thật ra cô nghĩ muốn thể hiện phong độ, thành thực trả lời, mua đồ ăn sáng thì thế nào? Liên quan gì tới cô? Coi như là việc chăm sóc vào sáng sớm sau cả đêm triền miên, cũng không liên quan đến cô... Ghét, cảm giác chua xót, dù sao cô cũng ghen.

Cô lạnh mặt đi ra ban công. “Thượng Thần?” Cô khẽ đẩy người đàn ông đang ngủ say, để anh tỉnh dậy.

“Ừm, trời sáng rồi...” Lê Thượng Thần nháy mắt mấy cái, lấy kính mắt xuống, lau mặt một cái.

“Chẳng lẽ tối hôm qua anh ngủ ở đây?” Bên cạnh anh là hai bao thuốc lá trống không, gạt tàn thuốc trên bàn nhỏ cũng đầy tàn thuốc, cô cau mày. “Anh muốn tự sát sao? Một buổi tối hút hết hai bao thuốc lá?”

“Anh mất ngủ, ở chỗ này ngắm cảnh đêm, không ý thức được hút hết hai bao.” Anh che miệng ngáp. “Sau đó thì ngủ quên mất.”

Cô lắc đầu. Vừa rồi Tịch Na gọi điện tìm anh.

“Cô ấy nói gì?” Anh cau mày.

“Cô ấy nói cô ấy không muốn ăn sáng ở đây, muốn hỏi anh ở gần đây có gì ăn được. Em nói với cô ấy gần đây có một cửa hàng, cô ấy có thể tự đi tìm.”

“Cô ấy gọi lại, em giúp anh nghe điện thoại.” Anh chúi chúi mặt, nha đầu này thật phiền hà.

Giọng điệu cô không tự chủ có chút cao lên. “Tự anh nghe đi. Vừa rồi là vì anh đang ngủ, em mới nhận giúp anh, bạn bè của anh thì anh tự mình mà nhận.”

“Em thật hung dữ... Tịch Na nói cái gì chọc giận em sao?”

Cô trừng anh, anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, mặt hoàn toàn vô tội, cô xả giận với anh thì có ích lợi gì? Anh căn bản không biết tâm tình của cô... tốt nhất anh vĩnh viễn đừng biết.

“Em không sao.” Từ Lý Hoan thở dài. “Anh đi rửa mặt cho tỉnh táo, cũng nhanh chóng xuống dưới ăn sáng với ba.”

Trong một gian nhà gỗ khác, Tịch Na bị cúp điện thoại nổi trận lôi đình, dùng sức ném điện thoại xuống đất.

“Người phụ nữ đó thật quá đáng! Tôi muốn đi tìm Lê đại ca, cũng không phải tìm cô ta, cô ta không đưa điện thoại cho anh ấy thì không nói, còn ở đầu bên kia nói dai dẳng, một người vợ trước thì quan tâm nhiều như vậy làm gì?”

Chị Cúc to con đứng ở một góc, không nói một lời nào.

“Đừng ném đồ vật lung tung.” Tiểu Tường ăn xong bữa sáng của mình, tiếp tục ăn đĩa bánh trứng mà Tịch Na không thèm động qua. Đầu bếp nấu rất ngon, cũng không biết vị đại tiểu thư này kén chọn cái gì. “Chị dâu tôi nói thế nào?”

“Đầu tiên tôi khách khí nói xin lỗi cô ta, còn cô ta? Cô ta nói tôi là tiểu quỷ mặt trắng không có quy củ! Đã nói xin lỗi còn muốn thế nào nữa?”

“Ai, lời này có chút quá đáng, làm sao cô lại là tiểu quỷ mặt trắng không có quy củ đây?” Tiểu Tường lắc đầu. “Cô là người mắc bệnh công chúa, bệnh công chúa nghe có vẻ cao cấp, thật ra chính là tiểu quỷ mặt trắng bản năng cấp, ngây thơ tùy hứng, xem mình là trung tâm, toàn thế giới chỉ xoay quanh cô.”

“Tiểu Tường.” Tịch Na âm trầm nói: “Anh nghĩ muốn nhắc tới chị Cúc, cảm giác được cô ấy xoay quanh sao?”

“Tạ công chúa long ân, ăn bánh trứng là tốt rồi.” Ăn nhanh bánh trứng, không có việc gì ăn bánh trứng, ăn nhiều sẽ khỏe mạnh, anh không dám phản kháng, như vậy mới có thể sống lâu trăm tuổi.

Tịch Na lo lắng gặm móng tay, đi qua đi lại. Còn tưởng rằng Lê đại ca ngại vì ở cùng với vợ trước, giả bộ, sau đó sẽ quan tâm tới cô, kết quả anh không hề gọi điện thoại, bây giờ mặc cho vợ trước ngăn cản cô! Ddeuf nói nữ truy nam cách một tầng sa, vì sao cô liều mạng như vậy cũng không chạm được tới tim anh?

Không thể không xuất tuyệt chiêu được!

Cô cầm điện thoại lên gọi cho cha, điện thoại vừa thông, cô liền khóc lớn.

“Ba! Lê đại ca không để ý tới con! Anh ấy ở cùng một chỗ với vợ trước, con yêu anh ấy, so với mười hai người bạn trai trước đây là nghiêm túc, đời con chưa từng nghiêm túc đối với ai như vậy, anh ấy rất quá đáng, con đuổi theo anh ấy đến trên núi, anh ấy cũng không thêm để ý tới con, vừa rồi vợ trước của anh ấy còn cúp điện thoại của con,... con thật khổ sở, con khóc muốn chết rồi, con không muốn sống nữa, hu hu...”

Tiểu Tường trợn mắt há hốc mồm, vị tiểu thư này tuyệt đối có năng lực làm ảnh hưởng tiếp theo, khóc đến khàn cả giọng, trên mặt lại một giọt nước mắt cũng không có.

Giọng nói của cha Tịch rất lớn, vang vọng cả ngôi nhà. “Bình tĩnh! Lê Thượng Thần là cái gì? Lâm Bắc ta đã gọi điện cảnh cáo nó, nó còn không biết điều! Con gái Lâm Bắc mà cũng dám bắt nạt? Nó đang ở đâu? Nó so được với cái lông chân của ba sao? Bình tĩnh! Ba chưa từng nhìn thấy người đàn ông như vậy mất nó để ở trong túi sao? Con gái ba xinh đẹp như vậy nó lại không muốn! Có chí khí, con cũng không cần nó, quảng nó đi đi!”

“Không được đâu! Con đã cùng anh ấy cái đó... cái đó... Nói không chừng trong bụng con đã có bảo bảo, người muốn để cháu trai của người không coa ba sao?”

Tiểu Tường sợ ngây người, thật hay giả?

“Dừng lại!” Cha Tịch gầm lên giận giữ. “Nó không phải là đang ông? Dám làm không dám chịu, con nói con đuổi theo nó lên núi? Ba lập tức cho huynh đệ tới đó!”

“Không được,... ba, người không thể đánh anh ấy, ngộ nhỡ đánh chết anh ấy, con của con sẽ không có ba, ba dọa anh ấy một chút là được rồi...”

Mồ hôi lạnh của Tiểu Tướng chảy ròng ròng, chuyện sao lại biến thành như vậy? Anh họ có biết mình chọc tới đại phiền toái rồi không? Anh phải nhanh chóng báo cho anh họ, nhưng anh bị canh phòng, điện thoại di động cũng bị cướp đi, muốn mật báo thế nào?

Trình Dư Nhạc không ăn sáng, Âu Quan Lữ giải thích cô bị say xe lại cảm, buổi tối ngủ không ngon, muốn cho cô ngủ nhiều một chút.

Sau buổi ăn sáng, cha muốn mang mọi người đi dạo Sơn trang, Âu Quan Lữ không muốn đi, nói đúng hơn là không an tâm để bạn gái ở lại, nhưng trong lòng mọi người đều biết rõ cậu không muốn đi cùng cha.

Không khí có chút lúng túng, cha Tăng mượn cớ tạm thời rời đi, để lại ba người lớn và một đứa trẻ, bốn người đợi trong nhà gỗ nói chuyện phiếm.

Biết càng nhiều, Từ Ly Hoan càng thương thức Âu Quan Lữ. Cá tính cậu thẳng thắn, trong lúc nói chuyện để lộ phong cách là người biết phụ trách, có thể tin, là người đàn ông biết chịu trách nhiệm, cậu không có thiện cảm với cha, là bởi vì anh bất mãn với hành vi trêu hoa ghẹo nguyệt của ông, cậu tới đây không phải vì di sản, chủ yếu là vì mẹ mình chịu hết uất ức, cậu cho rằng số tiền đó đúng với sự thiếu sót của ông với mẹ, nên đòi lại thay mẹ mình.

Cô yên lặng nhìn về phía Lê Thượng Thần, cả hai giống nhau đều có mẹ bị bội tình, anh chỉ nhắc tới mẹ một lần, nói mẹ anh đã gả cho người khác, mấy năm trước theo chồng mình một nhà di dân ra nước ngoài. Anh dường như không hề đề cập tới mẹ.

16. Chương 16

Rốt cuộc Trình Dư Nhạc cũng xuống, cô rất lúng túng vì đã ngủ quên, liên tục nói xin lỗi, Âu Quan Lữ chẳng những không hề trách móc, chuyện đầu tiên là dịu cô ngồi xuống, kiểm tra nhiệt độ trên trán cô, lo lắng cô có bị cảm nặng hơn không, tình cảm quan tâm không lời nào có thể diễn tả được.

Có một người đàn ông hết sức quan tâm chăm sóc mình, giống như là trung tâm thế giới của anh ấy, nhất định rất hạnh phúc?

Từ Ly Hoan vô cùng hâm mộ, liếc thấy Lê Thượng Thần nhìn mình chăm chú, cô làm như không có việc gì thu hút tầm mắt, chỉ về phía hộp thức ăn trên bàn, nói với Trình Dư Nhạc: “Quan Lữ nói em thích ăn cháo Bát Bảo, đây là đầu bếp đặc biệt nấu cho em.” Bữa sáng hôm nay theo kiểu phương Tây, Âu Quan Lữ nói bạn gái thích ăn cháo Bát Bảo, nhờ đầu bếp nấu cho cô một phần, để cô có thể lấp đầy dạ dày trống rỗng.

Trình Dư Nhạc giống như kinh ngạc, nhìn về phía bạn trai, mặt Âu Quan Lữ không được tự nhiên. “Biết bạn gái mình thích ăn gì, có chỗ nào kì quái sao?”

“Ai nói kì quái? Cậu đối với bạn gái mình rất tốt, làm cho người ta hâm mộ, bọn tôi đang khen cậu, không phải mắng cậu, cậu làm gì thể hiện thái quá như vậy?” Lê Thượng Thần chế nhạo.

“Anh hâm mộ cái gì? Anh cũng có chị dâu!”

“Chúng tôi đã ly hôn, tôi không phải chị dâu của cậu.” Từ Ly Hoan lập tức tiếp lời.

“Đúng vậy, ở chung tốt cũng sẽ không ly hôn.” Vừa nói vừa cười với em trai anh, đôi mắt anh thì lập tức trầm mặt xuống? Lê Thượng Thần rất không vui.

“Anh xem, em trai anh nhớ bạn gái cậu ấy thích ăn cái gì, anh có nhớ em thích ăn gì không?”

“Ừm...” Anh nghĩ nghĩ. “Bánh trứng Ngọc Mễ thêm ruốc bông?”

Coi như anh không nhớ rõ, cô cười trừ, cùng lắm là chế giễu anh mấy câu, anh cố tình nói ra bánh trứng Ngọc Mễ! Còn thêm ruốc bông! Bánh trứng Ngọc Mễ là cái quỷ gì! Cô ghét nhất bánh trứng Ngọc Mễ với ruốc bông! Từ Ly Hoan cười lạnh. “Đó là món ăn yêu thích của bạn gái trước của anh, không phải của em. Anh nhớ nhầm, em thích ăn bánh nướng.” A, có lẽ nên nói là bạn gái đương nhiệm!

“Vậy anh đây? Em nhớ anh thích ăn gì không?” Coi như anh nhớ nhầm, giọng của cô cũng không cần chua như vậy chứ? Huống hồ anh lấy đâu ra bạn gái trước thích ăn bánh trứng Ngọc Mễ?

Từ Ly Hoan sững sờ, cô nhớ lại? Sau khi bọn họ kết hôn ở chung không nhiều lắm, thỉnh thoảng ăn cơm cùng nhau. Cô nghĩ đi nghĩ lại, chỉ muốn tìm ra thói hư tật xấu của anh. “Anh không thích ăn ớt xanh.”

“Sai, anh rất thích ăn ớt xanh. Bạn trai trước kia của em không thích ăn ớt xanh sao?” Anh chỉ nhớ lắm đồ ăn cô yêu thích, cô nhớ anh thành người nào? Cô đem trí nhớ về một người đàn ông khác đặt lên anh?

Cô á khẩu, không trả lời được, mắt anh lạnh đi, hai người nghiêm mặt nhìn nhau, không khí bốn phía ngưng tụ lại.

Trình Dư Nhạc nhanh chân nói chen vào: “Chỉ là hai người hiện tại so với vừa li hôn tốt hơn nhiều, phải không? Hai người không phải đang hẹn hò sao?”

“Đúng vậy!” Anh cười, nụ cười còn chưa chạm tới đáy mắt.

“Đúng vậy!” Từ Ly Hoan phụ họa, nụ cười có lúm đồng tiền rực rỡ, mặc dù trong lòng lạnh như băng.

Hai người rất nhanh không diễn tiếp được nữa, Lê Thượng Thần đứng dậy, đem cuộc nói chuyện đến hồi kết. “Vậy bọn anh đi trước. Còn phải đi dạo với ba nữa.”

Cuối cùng, Âu Quan Lữ cũng không đi dạo với cha, Trình Dư Nhạc đi thay cậu.

Cha Tăng để người chăm sóc đẩy xe lăn, đưa mọi người đi qua hơn nửa sơn trang, theo chân bọn họ giới thiệu từng địa điểm.

Một nhóm người đi mệt, nghỉ ngơi ở Tiểu Đình, Từ Ly Hoan đưa con trai đi ngắm nhìn hoa cỏ, Trình Dư Nhạc đói bụng, đến khu du lịch gần đó mua đồ ăn.

Lê Thượng Thần ngồi ở trong đình với cha, nhìn một lớn một nhỏ cách đó không xa, ánh mắt Lê Thượng Thần thủy chung không rời khỏi mẹ con hai người, bọn họ nói chuyện tại một bụi hao không biết, cười vô cùng vui vẻ.

Cha Tăng nhìn con trai. “Con và A Ly có phải cãi nhau không?”

“Vâng. Có một chút.” Dọc đường đi Từ Ly Hoan không quan tâm anh, khó trách cha phát hiện khác thường.

“Con bé giống như rất không vui.”

“Có một chút, tối nay hết giận là được rồi.” Cô nhặt mấy viên đá nhỏ lên, dạy con trai chơi trò chơi, tiếng cười của bọn họ theo gió rơi vào tai anh, anh nhớ cuộc thi đấu bóng chày ngày hôm qua. Trải qua tối ngày hôm qua, anh sợ mình không còn cơ hội gia nhập với họ nữa.

“Con nói hai đứa muốn hợp lại, nhưng ba cảm thấy thế nào, cũng thấy hai đứa có chút miễn cưỡng. Gây gỗ cũng không phải vấn đề gì lớn lao, nhưng hai người lại làm bộ như không có việc gì, sợ ba phát hiện, hai đứa giống như đang gạt ta...”

“Ban đầu chúng con li hôn từng không vui vẻ, muốn vượt qua những thứ đó cũng không phải dễ dàng, khó tránh khỏi có tranh cãi. Chúng con làm bộ vui vẻ, bởi vì không muốn làm ba lo lắng.” Anh tùy tiện lấy cớ.

“Con thành thật nói, hai đứa đang gạt ba phải không?” Cha Tăng quay đầu nhìn anh, trên trán xuất hiện nếp nhăn thật sâu. “Con và A Ly có phải là vì di sản, giả bộ muốn hợp lại? Thật ra thì, căn bản ba tính toán con và Quan Lữ có mang bạn gái đến hay không, cũng sẽ cho hai đứa số tiền đó, cộng thêm điều kiện vô lý này, cũng là vì lão già ta hi vọng xa vời, bả hi vọng hai đứa có cuộc sống tốt. Con thành thật nói, ba không trách con, ba đảm bảo số tiền đó sẽ thuộc về con, không thiếu một đồng.”

“Không, bọn con thật sự muốn hợp lại. Bọn con vô cùng cố gắng, A Ly cũng vậy.” Số tiền một tỷ đó cũng xác định là của mình rồi, vì sao phải tiếp tục nói dối? Là vì muốn cho ba một giấc mộng đẹp sao?”

Hoặc là, muốn nằm trong giấc mộng đó, chính là anh?

Anh nhìn Từ Ly Hoan, cô tất nhiên nghe thấy cuộc nói chuyện, có lúc động tác của cô cũng dừng lại, hơi nghiêng mặt về phía sau, về mặt mang theo một chút lạnh lẽo.

Cha Tăng rất vui. “Vây thì tốt, vậy thì tốt, con và Quan Lữ cùng lúc mang nửa kia trở về, ba thật sự rất vui, ba cảm thấy như đang nằm mơ, mới có thể suy nghĩ lung tung. Con và A Ly cãi nhau thì không sao, có điều đừng cãi nhau trước mặt con trẻ, quan tâm tới cảm giác của con trai.”

“Đĩ nhiên. Con rất quan tâm con trai, bất kể như thế nào, con cũng sẽ không buông tha Tiểu Mị.” Anh cố ý đề cao âm lượng.

Bóng lưng Từ Ly Hoan chấn động.

Sau khi đi dạo, họ trở về nhà gỗ dùng cơm trưa. Ấu Quan Lữ chuẩn bị bữa ăn cho bạn gái, mọi người dĩ nhiên không quấy rầy bữa trưa của bọn họ, để bọn họ ở một mình.

Dùng xong bữa trưa, Từ Ly Hoan đưa con trai về phòng ngủ nghỉ ngơi, ra khỏi phòng thì gặp Lê Thượng Thần trên hành lang.

Cô trầm giọng nói: “Tôi có lời muốn nói với anh. Một mình.”

Bọn họ đi vào phòng khách ở tầng một, quản gia có việc bận, cha anh cũng đi ngủ trưa.

Xác nhận bốn bề vắng lặng. Từ Ly Hoan mở miệng hỏi: “Có phải ba anh đang hoài nghi chúng ta không?”

“Đúng vậy. Nhưng anh ứng phó được, ông ấy vẫn còn tin tưởng chúng ta.” Lê Thượng Thần nhún vai. “Ông ấy nhìn thấy không khí giữa chúng ta không thoải mái, còn nói nếu như chúng ta là giả, thì ông vẫn cho anh tài sản.”

“Vậy sao anh không nói với ông ấy? Như vậy chúng ta cũng không cần diễn nữa.”

“Cần gì chứ? Chúng ta diễn cũng không tệ, phải không?”

“Tôi diễn rất mệt mỏi.” Bộ dạng không để ý của anh làm cho cô tức giận.

Sau khi cô nghe cuộc nói chuyện của anh với cha, cô rất lo lắng. Anh không phải người đàn ông của gia đình, cũng không có quan niệm hươu khố truyền thống, sau khi đến Sơn trang anh cũng không bàn lại chuyện quyền giám hộ con trai, cô lạc quan cho rằng đó là thủ đoạn anh nhắc tới để đe dọa cô, nhưng cô nghĩ sai rồi... có phương pháp nào để anh có thể nguyện ý buông tha con trai?

“Nếu để nguyên một tỷ đưa cho anh... anh có nguyện ý buông tha quyền giám hộ con trai không?”

“Anh không muốn nói đến vấn đề này.”

Cô lo lắng hỏi: “Anh đồng ý cho tôi năm trăm triệu, tôi không lấy, coi như tôi dùng số tiền đó mua quyền giám hộ con trai, anh có đồng ý không?”

“Em cho là anh yêu tiền? Em xem anh thật tốt.”

“Không biết là người nào năm năm không thấy, vừa gặp đã đã uy hiếp tôi cùng diễn vai lừa gạt cha mình?” Còn dám nói anh không ham tiền?

Lê Thượng Thần nhếch môi, một chút ý cười cũng không có. “Đưa Tiểu Mị cho anh, thật sự đáng sợ như vậy sao?”

“Đúng, tôi không muốn giao nó cho anh, nó là tất cả của tôi, tôi không thể mất đi nó.”

“Em có nghĩ tới, anh sẽ là một người ba tốt? Anh sẽ chăm sóc nó, yêu thương nó, so với em cũng không thiếu dù chỉ một chút.”

Anh không chịu sao? Từ Ly Hoan cắn môi. “Van cầu anh... Xem như tôi cầu xin anh được không? Đừng giành nó với tôi.”

Anh sững sốt, đây là lần đầu tiên cô cầu xin anh, quá khứ hai người không phải cười đùa thì lại là giọng điệu giận hờn làm nũng, bây giờ cô đặc biệt nghiêm túc cầu xin, cô một lòng... cầu xin anh buông tay, rời đi.

Anh làm như không thấy mà nhìn vào đôi mắt cầu khẩn của cô, giống như trở lại năm mười bốn tuổi ấy, khi đó anh chạy đi tìm mẹ của anh, nhưng bà đã trở thành mẹ của người khác, bà nói với anh một câu cuối cùng, khiến trái tim anh tê tái.

“Con đừng tới tìm mẹ nữa, được không?”

Ánh mắt dịu dàng rưng rưng của mẹ, khiến cho lòng anh vụn nát...

Chớp mắt một cái, Lê Thượng Thần trở lại thực tế. Anh lắc đầu. “Anh thật sự không muốn lạnh lùng. Anh còn không hiểu rõ.”

“Một đứa bé sẽ thay đổi cuộc sống của anh, ngộ nhỡ anh không thích loại biến đổi này, ném Tiểu Mị trở về cho tôi,... nó không phải đồ vật, nó có cảm giác, anh biết nó sẽ có cảm giác gì không? Nó còn nhỏ, nhưng nó vẫn biết khổ sở, nó sẽ tổn thương, anh biết không?” Cô rất sợ, sợ mất đi đứa bé, càng sợ con trai ngày thơ, đơn thuần trở thành người vô tội bị tranh đoạt.

Cô chỉ có thể tiếp tục nghĩ lí do để thuyết phục anh. “Coslex cskia mẹ anh không kiên trì muốn nuôi anh, cho nên anh không cách nào hiểu rõ loại cảm xúc này, anh có thể cảm thấy phụ nữ có thể tùy tiện vứt bỏ con mình, nhưng tôi không phải...”

Sắc mặt anh trầm xuống. “Đừng nhắc đến mẹ tôi.”

17. Chương 17

“Tại sao? Có lẽ bà và anh như bây giờ có liên quan...”

“Anh không cần nói tới bà.” Công kích là phòng ngự tốt nhất, Anh lạnh lùng nói: “Em nói về bà chính là đang nhắc nhở anh từng có cảnh ngộ ra sao, anh sẽ không để chuyện giống nhau xảy ra trên người con trai anh.”

Cô giận đến phát run, ánh mắt tràn đầy sự phẫn nộ. “Lần đầu tiên, lúc nhìn thấy em trai anh, nhìn cậu ấy rất hung tợn, tôi nghĩ cậu ấy rất đáng sợ, nào biết anh mới là người hống bét! Bề ngoài anh lịch sự hơn cậu ấy gấp trăm lần, nhưng anh lòng dạ anh lạnh lùng, không có nhân tính!” Đây chính là người đàn ông cô yêu sao? Vội vàng trút giận vì quá khứ của mình, nhưng không có suy nghĩ vì con trai, đáy lòng lạnh lùng.

“Nghe qua, em biết rất rõ về cậu ấy.” Giọng điệu anh bình tĩnh, nhưng cầm dưới co rút.

“Thật ra cũng không coi là nhiều, nhưng cũng đủ để tôi thấy cậu ấy hơn anh.” Cô khiêu khích cãi lại.

“Thật đáng tiếc, em sinh Tiểu Mị với anh, không phải cậu ấy, người em phải đối phó là anh, không phải cậu ấy. m và cậu ấy không có chút liên hệ nào.”

A, anh tức giận, ánh mắt lạnh lẽo, giọng nói sắc bén, là anh đặc biệt nổi giận, anh không thích bị đưa so sánh với em trai, đúng không? Rất tốt, cơn tức giận của cô cũng rất lớn, hiện tại điều duy nhất làm cô vui là chọc giận anh!

“Có lẽ cũng không phải không có liên hệ.”

“Em có ý gì?” Anh cau mày, giọng nói sắc bén có thể bỏ đời một tảng đá.

“Tôi không cần phải giải thích với anh.” Cô chột không cách nào sống trong không gian gò bó này, cô đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Anh đi theo ra ngoài. “Cậu ấy có bạn gái rồi, anh không thể nào cùng cậu ấy...”

“Tôi đương nhiên biết cậu ấy có bạn gái, tôi nói tôi muốn qua lại với cậu ấy sao?” Cảm giác anh nhìn chăm chăm sau lưng, cô ác ý nói: “A, có lẽ sẽ, nếu cậu ấy không có bạn gái, tôi sẽ suy suy nghĩ, dù sao bộ dạng cậu ấy cũng không kém, cao lớn lại cường tráng, khiến cho người khác có cảm giác an toàn, nhìn bộ dạng chăm sóc bạn gái của cậu ấy, tôi có thể tưởng tượng khi làm bạn gái của cậu ấy nhất định rất tốt. Tôi thường thức cậu ấy, cậu ấy là đối tượng tốt, nên tôi thật sự qua lại với cậu ấy, thậm chí kết hôn, anh có thể nói gì?”

“Anh sẽ chúc phúc cho em và cậu ấy.” Mặt anh không chút thay đổi, nhưng nội tâm ghen tỵ như điên. “Ngược lại, thật ra anh đang suy nghĩ, lúc hai người kết hôn, nên lấy thận phận chồng trước hay là bác cả tham gia?”

“Giọng điệu của anh thật chua, anh đang ghen sao?”

“Anh còn đang suy nghĩ, nếu như em không đồng ý diễn một đôi với anh, lấy thái độ mà em đối với đàn ông, có lẽ đã sớm ra tay với cậu ấy...”

Anh không có ý định nói nhưng lại không chịu nổi muốn nói, những lời này ra khỏi miệng, không kịp ngăn cản nữa.

Mắt đẹp của cô đột nhiên bắn ra lửa giận. “Anh nói cái gì?”

“Anh nói em nên có chừng mực, đừng quên nhân vật bây giờ của em!” Trong lòng anh bây giờ ảo não, nhưng không nói được lời xin lỗi.

“Tôi rất rõ ràng, không cần anh nhắc nhở! A, có lẽ tôi sẽ nhanh chóng ra tay với cậu ấy, tôi luôn khiến cho anh thất vọng, thỉnh thoảng cũng nên để anh hài lòng một lần, ý anh là vậy sao?”

Giọng nói của cô bén nhọn lại mang theo tức giận, cô siết chặt quả đấm, như muốn nhào lên đánh anh, nhưng nước mắt trong suốt run rẩy ở hốc mắt cô, anh không thể cử động, giống như bị ánh mắt đau đớn lạnh lẽo của cô đâm thủng.

“Tôi thực sự hối hận vì yêu anh.” Trong mắt cô tràn đầy căm hận, giọng nói lại hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong chớp mắt, Lê Thượng Thần hối hận vô cùng vì những lời nói khốn khiếp của mình, anh muốn nói xin lỗi, lại thấy em trai đi ra từ nhà gỗ.

Mắt Âu Quan Lữ lo lắng, hình như cậu thấy bọn họ cãi nhau ầm ĩ, ra ngoài quan tâm.

Từ Ly Hoan cũng nhìn thấy cậu, cô không muốn ầm ĩ trước mặt người khác, lạnh lùng nói: “Tôi muốn vào, không muốn nói với anh.” Cô xoay người đi về phía nhà gỗ.

Cô chỉ muốn gạt đầu nhẹ với Âu Quan Lữ một cái rồi nhanh chóng vào nhà, nhưng không ngờ chỉ cách anh mấy bước thì cô bị trượt chân ngã về phía trước, cứ như vậy ngã lên người cậu.

Ý niệm đầu tiên của cô là lui ra, nhưng cảnh tượng Tịch Na lao vào lồng ngực Lê Thượng Thần vào tối hôm qua chợt nhảy vào đầu cô. A, anh cho rằng “đối với thái độ của cô với đàn ông”, sớm nên ra tay với em trai anh, thật sao? Sao cô không ‘thỏa mãn’ mong đợi của anh?

Cô quá bức tức, cứ như vậy ôm Âu Quan Lữ.

Âu Quan Lữ đột nhiên bị ôm lấy thì giật mình, không biết làm sao sững sờ tại chỗ.

Cho đến khi Lê Thượng Thần lạnh giọng mở miệng từ sau lưng: “Bạn gái người ta đang ở sau lưng, khắc chế một chút.”

Từ Ly Hoan ngẩng đầu, nhìn thấy cách đó không xa Trình Dư Nhạc đang đứng sau lưng Âu Quan Lữ, cô ấy khiếp sợ nhìn cô và bạn trai, nụ cười không còn chút máu.

Hồng rồi, cô không chú ý còn người khác! Từ Ly Hoan nhanh chóng buông Âu Quan Lữ ra, giải thích với Trình Dư Nhạc: “Thật xin lỗi, tôi bị trượt chân, tôi không phải cố ý đối với Quan Lữ...” Cô chỉ muốn làm Lê Thượng Thần bức tức, trong lòng rất đau. “Hai người đừng hiểu lầm, thật xin lỗi.”

Âu Quan Lữ rốt cuộc đã lấy lại tinh thần, giận tái mặt, nhìn cô chăm chăm, Trình Dư Nhạc sững sờ, hai người cùng nhau nhìn cô chăm chú, càng khiến cho cô vừa cảm thấy mình vừa hoang đường vừa buồn bã.

Cô nhìn không được nhỏ giọng nói: “Tôi rất hâm mộ hai người.”

Nói xong, đầu cô cũng không quay lại chạy vào trong nhà.

Từ Ly Hoan chạy như điên lên lầu.

Cô vọt vào phòng ngủ chính, nhào tới bên cửa sổ. Gió Nam rất ấm, thổi vào gương mặt nóng như thiêu đốt của cô, ánh mặt trời rất sáng, để cho trông mắt cô đau nhói hơn, nước mắt của cô đã tràn ngập hốc mắt, lại không khóc nổi, cảm giác mình giống như một nồi lẩu sôi trào, rất nhanh sẽ nổ tung... cô chợt bật cười, giống như người thần kinh run giọng cười, không thể ngừng lại.

Cô vốn muốn nói chuyện con trai, sao mọi chuyện lại bị kéo xa đến như vậy? Sao lại cãi nhau với anh đến dữ dội như vậy? Anh đúng là cho rằng cô có ý với em trai anh sao?

Anh như cũ nhìn cô như vậy, anh không có cảm giác an toàn, cho rằng cô hoạt bát hướng ngoại sẽ không chịu ở yên trong nhà, lo lắng coi chừng một người đàn ông... Không phải anh đã điều tra cô, đối với cuộc sống sau khi cô li hôn nắm rõ trong lòng bàn tay sao? Thế nào anh lại không điều tra ra người đàn ông nào đã trộm tâm cô, không chịu trả lại, tàn nhẫn giẫm đạp nó?

Chẳng lẽ anh không điều tra được tên khốn khiếp đó là ai sao?

Cô nghẹn ngào, nước mắt chảy xuống hai má. Cô tức giận anh, thật sự rất tức, nhưng tại sao lại không ngừng nhớ tới khi anh nhắc đến mẹ mình trong mắt ngập tràn nỗi đau đớn?

Đó là mặt khác của anh mà cô chưa từng nhìn thấy, là anh bị vứt bỏ khi còn nhỏ, nội tâm còn chưa khỏi hẳn, cô cảm thấy mình thật sự rất quá đáng rồi. Trăm phương ngàn kế muốn chọc giận anh, khiến cho anh khó khăn, cô lại hối tiếc tự trách.

Vừa mới ôm em trai của anh, cũng đã quên cảm giác đó, mơ hồ nhớ cậu ấy cường tráng, cao lớn, cô căn bản không kịp nghĩ tới có cảm giác an toàn hay không, lúc đấy trong đầu cô hoàn toàn là giống như muốn anh tức giận,... ôm một người đàn ông khác mà cô chỉ nghĩ đến anh.

Cô bị ai mỉm cười. Bởi vì anh vui vẻ, muốn cho anh khổ sở mỗi nhịp tim đều bị anh lôi kéo, yêu anh giống như lâm vào mê cung, không ra ngoài được.

Tại sao, anh không yêu cô, lại vẫn như cũ có thể làm cho cô tan nát cõi lòng?

Cô tựa vào cửa sổ, để gió thổi hồi lâu, để cho lòng mình lạnh đi, mới gọi cho bạn tốt Phương.

Điện thoại vừa thông, cô vội kêu lên: “Phương, nửa năm trước ông cậu qua đời, gọi luật sư tới phân chia tài sản, cậu có lưu lại danh thiếp của người luật sư đó không?”

“Có, sao đột nhiên lại hỏi cái này? Không phải bây giờ cậu đang cùng chồng trước ở trên núi sao?”

“Đúng vậy, anh ấy muốn cướp Tiểu Mị!” Giọng nói của cô dồn dập. “Mình phải nhanh chóng chuẩn bị, không thể đợi về rồi mới bắt đầu tìm luật sư, vậy thì quá muộn, một luật sư mình cũng không có. Luật sư của cậu có hiểu rõ về quyền giám hộ không? Mình trở về hỏi đồng nghiệp xem có biết ai không, mình không thể để cho anh ấy cướp Tiểu Mị đi...”

“Đợi chút, đợi đã nào...! Cậu không cần phải sợ, nói từ từ, mình lập tức tìm giúp cậu, cậu nói anh ấy muốn giành Tiểu Mị?”

“Anh ấy nói anh ấy sẽ không buông tha cho đứa bé, cậu cảm thấy con trai mình phán quyết cho anh ấy tỉ lệ sẽ là bao nhiêu? Mỗi lần mình bay đi nước ngoài cũng phải hơn mấy ngày, chỉ có thể giao Tiểu Mị cho bảo mẫu nuôi dưỡng, quan toàn có thể phán mình không có năng lực chăm sóc nó hay không?” Cô mất hết bình tĩnh, hoảng hốt suy đoán.

“Cái này rất khó nói, đứa bé đã có thói quen ở với cậu, cậu cũng chăm sóc nó rất tốt, lại nói quan tòa luôn quan tâm tới cảm giác của đứa bé, từ khi Tiểu Mị ra đời cũng không biết ai là ba mình, nó sẽ không muốn ở chung với ba, cậu không cần quá khẩn trương...”

Bạn tốt an ủi thật lâu, Từ Ly Hoan mới tạm thời an tâm, cúp điện thoại.

Cô đi vào vào phòng trẻ con, muốn nhìn con trai ngủ ngon không, lại thấy giường đệm trống không... không thấy con trai!

“Tiểu Mị?!” Cô kinh hoảng, luôn miệng gọi, nhưng bốn phía im lặng, không có âm thanh.

Cô chạy ra khỏi phòng trẻ, tìm kiếm mỗi gian phòng, cũng không thấy bóng dáng con trai.

Không thấy nó! Rõ ràng nó ngủ trên giường... là người nào mang nó đi? Chẳng lẽ....

Cô lao xuống tầng...

18. Chương 18

Sau khi đơn giản giải thích qua với em trai, Lê Thượng Thần liền thông thả trở về nhà gỗ.

Tâm tình anh xuống thấp, lại muốn hút thuốc lá, vừa sờ túi, mới nhớ tối qua đã hút hết, anh chán nản ngồi bàn ngoài cầu thang lên nhà gỗ, chẳng muốn đi mua.

Trên đầu, trời xanh mây trắng, ánh mắt trời nhảy nhót, con chim ca hát, bốn phía yên tĩnh tốt đẹp, càng khiến nội tâm anh trống rỗng, u buồn lại thê lương.

Anh không muốn gây gổ với cô, anh chỉ muốn làm cô vui vẻ, nhưng không như mong muốn, anh luôn làm sai. Anh tự ghét bỏ mình hồng бет, đến cả khiến cô cười cũng không làm được.

Anh tự do tự tại, khôn khéo lại phóng khoáng Lê Thượng Thần, gặp gỡ Từ Ly Hoan, cô lại đánh anh trở về nguyên hình, không cách nào trốn tránh chính mình.

Tình yêu không phải là điều tốt đẹp sao? Vì sao anh luôn bại lộ sự ghê tởm của chính mình, khiến cô đau khổ?

Có phải hay không anh thiếu khuyết, đã định trước chỉ cho ra một tình yêu dị dạng?

Anh ngăn người một chút, nghe âm thanh của giày trẻ con vang lên, anh quay đầu lại, nhìn thấy con trai đi xuống cầu thang, con trai như cũ, mặc chiếc áo khoác mỏng liên mũ con ếch của nó, chiếc ba lô phía sau thì nhét đầy đồ vật.

“Tiểu Mị, không phải con đi ngủ trưa rồi sao? Mẹ đâu?”

Anh đứng lên, con trai lập tức dừng bước, phía dưới con ếch là một đôi mắt to cơ trí đang nháy nháy, nhìn chằm chằm anh phòng bị, giống như nhìn thấy con con rắn nhỏ màu xanh.

Về mặt anh chán nản, đến cả con trai cũng ghét anh, anh thật thất bại.

“Con chờ một chút, ba có đồ cho con.” Anh đi vào phòng bếp, lấy một gói milo anh bỏ trong ngăn kéo từ sáng sớm, sau khi thử qua nhiệt độ, anh đưa cho con trai.

“Không phải con thích uống milo sao? Cầm đi.” Anh khích lệ con trai nhưng bé trai không có phản ứng.

Thỉnh thoảng nghe con trai đòi uống milo, anh cho rằng thế này sẽ làm nó vui lòng, sao lại không hiệu quả?

Anh đang như đưa đám, lại thấy con trai tháo balo trên lưng xuống, mở ra, ôm một bình milo lớn ra!

Lê Thượng Thần sững sờ, bình milo này thể tích không nhỏ, con trai cố gắng để ôm nó, tất nhiên lọ sữa có chút trượt, vì vậy cậu nhóc cô gắng vươn ra bụng nhỏ chống đỡ nó, sau đó cái miệng nhuận hồng nhỏ nhắn khê mím, môi bên phải hơi giương lên một góc mười hai độ, lộ ra má phải kiêu ngạo và lúm đồng tiền, mặt hả hê nhìn về phía cha mình.

Về mặt này có ý là, “Con có bình lớn, không cần cốc nhỏ của ba” sao?

Lê Thượng Thần không nói gì, chợt nhớ tới, ngày hôm qua anh đi đón hai mẹ con, vừa mới bắt đầu con trai còn có chút xấu hổ, cho đến khi anh giữ lại ba lô của con trai, thái độ của con trai mới không thay đổi, chẳng lẽ...

“Con cho rằng ba muốn lấy milo của con, cho nên mới né tránh ba?”

Từ Tử Kinh gật đầu. “Mẹ nói, tự con mang milo, đánh mất thì không thể uống.”

Lê Thượng Thần dở khóc dở cười. Anh thế nhưng lại chỉ vì một lí do đơn giản này mà bị con trai bài xích? Thật là oan uổng.

“Chẳng lẽ ba lại lấy của con hay sao? Ba cũng có rất nhiều.” Anh nhẹ nhàng đem ra một đồng gói milo ra như hiện vật quý. “Con xem, loại bao nhỏ này mang theo sẽ tốt hơn, toàn bộ số này đều cho con... con không cần phải mang bình lớn trên lưng nữa. Cốc này cũng cho con uống.”

“Mẹ nói. Một ngày uống một cốc milo.” Bé trai nghiêm túc lắc đầu.

Cô hiển nhiên dạy con thật nghe lời, anh mỉm cười. “Đó là mẹ nói, ta là ba, ba nói con có thể uống một cốc, cho nên một ngày con có thể uống hai cốc.”

“Nhưng mẹ sẽ mắng con...” Tầm mắt của cậu nhóc theo sát cốc nước uống có hương vị ngọt ngào trong tay cha mình, khó nén khát vọng.

“Nếu không chúng ta uống chung, mẹ muốn mắng con thì chúng ta cùng bị mắng.”

Con mắt tiểu tử sáng lên, tươi cười rực rỡ, gật đầu liên tục.

Vì vậy Lê Thượng Thần cũng pha một cốc milo, hai cha con ngồi xuống trước bàn ăn, hài lòng thưởng thức.

Anh nheo mắt nhìn con trai, cậu nhóc mặt mày hớn hớn, mừng rỡ như muốn bay, vẻ mặt không hề phòng bị nữa, anh mỉm cười. “Uống ngon như vậy sao?”

“Uống rất ngon!” Từ Tử Kinh mạnh mẽ gật đầu, thỉnh thoảng chép chép mồm, thể hiện đồ uống rất ngon.

“Mẹ có phải quản con rất nghiêm không? Đều không cho con uống milo?”

“Mẹ nói không nên ăn nhiều đồ ăn vặt, như vậy không thể cao lớn.”

“Ừ, sự lo lắng của cô ấy cũng có lí. Cô ấy... có nói qua chuyện của ba với con không? Cô ấy từng nói qua chuyện của ba với con sao?”

“Ừ...” Lại uống một ngụm, đầu nhỏ rung một cái.

Điều này hoàn toàn nằm trong dự liệu, nhưng vẫn khiến anh cảm thấy thất vọng. “nếu như ba cho con ngày ngày được uống milo, muốn uống bao nhiêu thì uống bấy nhiêu, con có muốn ở với ba không?” Dùng vật chất dụ dỗ trẻ con, rất giáo hoạt, nhưng nhện không được vẫn muốn hỏi.

Bé trai nghe vậy sững sốt, khuôn mặt thanh tú nhỏ nhắn xuất hiện biểu tình giao chiến, nhưng cuối cùng nó kiên quyết lắc đầu.

“Con ngoan, con nhất định rất yêu mẹ?” Tình yêu thức ăn cũng không dụ dỗ được đứa bé này phản bội mẹ mình, anh cảm thấy vui mừng vì cô, nhưng cũng cô đơn.

Đột nhiên, một hồi tiếng chân dồn dập của phụ nữ chạy từ trên tầng xuống. “Tiểu Mị!”

Giọng nói này, hai cha con cũng nhận ra được. “Viu” một tiếng, hai người không hẹn mà cùng dẩu cốc sữa ra sau lưng.

“Tiểu Mị...” Từ Ly Hoan kinh hoảng đến khi nhìn thấy hai cha con ngồi trên bàn ăn thì ngưng lại.

Cô cho rằng Lê Thượng Thần mang con trai đi, sợ đến chết, kết quả là anh và con trai không lo lắng ngồi trong phòng bếp?

Lê Thượng Thần bình tĩnh nhìn cô. Hốc mắt cô ửng hồng, Anh chọc cô khóc sao? Anh cảm thấy khó chịu.

Cô đi tới trước bàn ăn, hai cha con nhìn cô, người lớn đạo hạnh tương đối sâu, vẻ mặt trấn định như không có gì, nhỏ thì vội vàng hấp tấp, mặt có tật giật mình, liên tục nhìn về phía cha mình, không tiếng động cầu viện.

Cô nhìn vào trong mắt, giá trị PH trong nội tâm giảm xuống, cô mới không chú ý có mấy phút, hai người đã cũng một trận tuyến rồi sao? Trong không khí có hương vị ngọt ngào quen thuộc, cộng thêm lúc cô xuống tầng nhìn thấy hai người đồng thời đem tay giấu ra sau lưng, không cần nghĩ cũng biết hai người làm chuyện tốt gì. Không hổ là cha con, đến cả động tác cũng giống nhau.

Cô hỏi con trai. “Không phải con đang ngủ trưa sao?”

“Hình như nó không ngủ được nên mới đi xuống đây.” Lê Thượng Thần trả lời thay con.

“Tôi không hỏi anh.” Cô lạnh lùng trừng anh. Hừ, cơn giận của cô còn chưa tan! Cô tiếp tục tra hỏi con trai. “Tiểu Mị, mẹ nói một ngày chỉ được uống một cốc milo, bây giờ con đang uống,... buổi tối không cho uống.”

Cậu nhóc đáng thương suy sụp cúi mặt, Lê Thượng Thần lại nói: “Anh nghĩ thỉnh thoảng phá lệ cũng không sao cả, nên pha cho nó uống, em đừng tức giận.”

Cô nắm eo. “Anh đừng nhúng tay vào việc dạy con của tôi, như vậy về sau tôi làm sao giữ được đứa bé?”

“Xin lỗi, anh không chăm nó, không biết phải làm sao mới đúng, anh chỉ muốn làm nó vui.” Anh đưa tay phải từ sau lưng ra, đặt cốc lên bàn, rồi nói tiếp: “Thật xin lỗi, anh đã nói nhiều lời quá đáng, khi đó đang bức mình, nói chuyện cũng không suy nghĩ, anh rất hối hận, lúc đó thái độ quá ác liệt, anh không dám nói em đừng nóng giận, là lỗi của anh, em có quyền tức giận.”

Từ Ly Hoan không nói, sắc mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, nội tâm lại bởi vì giọng điệu thành khẩn của anh, khiến cơn tức giận dần tiêu tan.

“Anh không cố ý nói những lời đó, có thể là bởi vì... anh quá quan tâm em, có lúc sẽ quên, chúng ta không còn là vợ chồng, anh không có quyền hỏi chuyện của em. Hơn nữa, cảm giác lúc diễn người một nhà cùng em và Tiểu Mị quá tốt, anh có chút...” Vợ vả nói xin lỗi và giải thích, nghĩ đến bù cho cô cuối cùng lại tạo thành tổn thương, lại bại lộ quá nhiều tình cảm trong nội tâm, anh không được tự nhiên mỉm cười che giấu. “Tóm lại, là do anh luôn tự mình là đúng. Thật xin lỗi.”

Một câu ‘anh quá quan tâm em’, xóa đi tất cả tức giận của cô. Thôi, cô luôn vô dụng như vậy...

Nét mặt anh nhìn con trai thật dịu dàng, con trai làm anh nhớ tới tuổi thơ của mình sao? Anh đối tốt với con trai, có phải muốn đền bù thiếu sót đã qua? Khi anh nhắc tới người một nhà, giọng nói tràn đầy mong mỏi, nhưng anh không nói hết, giọng nói có phần hèn mọn, giống như không dám động vào – ‘nhà’ là một từ trân quý.

Cô âm thầm đau lòng, là nguyên nhân nào khiến anh nhìn thấy con ruột, cũng không dám nghĩ xa vời có được? Từng chung giường chung gối với anh một năm, cô giống như chưa hiểu rõ anh.

“Thôi, tôi cũng có chỗ không đúng.” Cô thở dài, thấy con trai giấu cái cốc sau lưng, cô nói: “Nếu đã pha rồi, thì con uống hết đi, hôm nay đặc biệt cho con uống hai cốc.”

Từ Tử Kinh nghe, tươi cười rạng rỡ, lúc này mới lấy cốc từ sau lưng ra, bởi vì duy trì tư thế giấu kín, tay nhỏ bé có chút mỏi, run lên, thiếu chút nữa làm đổ đồ uống, Lê Thượng Thần vội giúp con giữ chặt cốc.

Cô nói thầm. “Cứ như vậy một lần, không có lần sau.”

Anh cười nhẹ. “Không ngờ em nghiêm khắc với con như vậy.”

“Con nít rất tinh, mới bắt đầu không tạo ra quy tắc, nó sẽ nghĩ cách chui qua khe hở, nếu cái gì cũng nghe nó, đến cuối cùng sẽ không quản được.”

“Thì ra là như vậy, Tiểu Mị được em dạy trở nên thật nghe lời, vừa rồi anh phải dỗ nó rất lâu, nó mới chịu uống.”

19. Chương 19

Từ Ly Hoan liếc xéo anh. “Đây là anh ám chỉ em rất hung dữ, cho nên con trai không dám không nghe lời?”

“Không có, anh tin tưởng phải có mẹ thì mới có con, Tiểu Mị rất giống em, khéo léo lại biết giữ quy củ.”

“Thế nào em lại cảm giác có cha thì mới có con? Nhất định là nó học được cách giấu cái cốc như người máy đó là từ anh.”

Anh cười to, cô lại nói: “Hiện tại thì tốt rồi..., sau này Tiểu Mị sẽ biết, mẹ quản nó rất nghiêm, điều này không cho phép điều kia cũng không cho, ba đối với nó tốt nhất, chuyện gì cũng có thể giúp nó cầu xin.”

Anh và bọn họ sẽ có ‘sau này’ sao? Lê Thượng Thần cười nhạt. “Vậy không thể làm gì khác hơn là ủy khuất em, anh không thể giả bộ làm người xấu.”

“Thật sao? Em thấy anh tức giận rất đáng sợ, so với em còn hung dữ hơn.”

“Đó chỉ là nhất thời xúc động, bây giờ anh bình tĩnh lại rồi, anh không có biện pháp nổi giận với em và Tiểu Mị, anh không bỏ được.” Anh sờ sờ mái tóc mềm mại của con trai, giống như là bảo vật trân quý nhất trên đời này.

Cô không nghe sai, trong giọng nói nhu tình mềm mại này, có nhắc tới cô.

Hai má cô hơi nóng, trái tim nóng nảy bị anh làm cho tức giận đến rơi lệ, lại bị anh chọc cho rối loạn, đối mặt với anh, cô lại không cách nào khống chế được tâm tình của chính mình, đến tột cùng nên làm gì với anh mới phải?

Chợt ngoài phòng vàng lên một loạt tiếng động rất nhỏ, là âm thanh vù vù từ xa truyền tới, Lê Thượng Thần ngẩn ra. “Cái gì vậy?”

“Máy bay.” Từ Ly Hoan nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc máy bay chở khách đi ngang qua bầu trời, cô vỗ nhẹ con trai. “Tiểu Mị, con xem, có máy bay!”

“Máy bay!” Cậu nhóc hét lên, lập tức chạy nhanh lại bên cửa sổ.

Thấy mặt Lê Thượng Thần thú vị nhìn con trai, cô giải thích: “Lúc mới bắt đầu trở về công việc, em giao Tiểu Mị cho bảo mẫu chăm sóc, nó khóc muốn tìm em, bảo mẫu vì dọ dỗ nó, liền chỉ máy bay trên bầu trời, nói cho nó biết mẹ đang ở trên, sau này khi nó nhìn thấy máy bay, sẽ chạy tới nhìn.”

“Máy bay... tạm biệt!” Cậu nhóc giơ cao tay phải, dùng sức quơ tay lên bầu trời, nhiệt tình tạm biệt chiếc máy bay ở trên cao ngàn thước giống như nó có thể nghe thấy. “Tạm biệt mẹ! Tạm biệt mẹ...”

Bỗng nhiên phía sau có một bàn tay nhỏ duỗi đến, gõ nhẹ lên đầu nhỏ của nó.

“Mẹ đang ở đây, con đang tạm biệt với ai?” Thằng bé ngốc nghếch! Từ Ly Hoan nghiêm mặt, cố gắng nén cười.

Lê Thượng Thần bật cười.

Cậu nhóc ngẩn ngơ, xấu hổ đỏ mặt, lao về phía mẹ mình, hoan hô hét lên: “Mẹ, người đã trở lại!”

“Ai trở lại? Mẹ vẫn luôn ở đây mà!” Từ Ly Hoan không nhịn được cười.

“Mới vừa rồi con vừa tạm biệt máy bay đó!”

“Đúng vậy, mẹ con nghe được con nói tạm biệt mẹ!” Cô véo má con trai. “Con không cảm thấy kì lạ sao? Vừa rồi, mẹ còn ở trên trời, sao bây giờ lại ở phía sau con? Kì quái? Từ Tiểu Mị con không cảm thấy kì quái sao?”

“Mẹ người đã trở lại...” Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn liều mạng chui vào ngực mẹ mình làm nũng, muốn làm ý muốn rời đi trong tâm.

“Này, con nói đi! Vừa rồi sao con lại nói tạm biệt mẹ? Con nói xem?”

“Mì...”

“Này, không cần trốn tránh!” Từ Ly Hoan phụng cười.

“Mì... mì...”

Cậu nhóc cười khanh khách, cô cười càng lớn hơn, Lê Thượng Thần cười không ngừng, trong không khí giống như người một nhà, tim của anh nóng hầm hập, ngọt như mật hòa tan.

Đột nhiên, Từ Ly Hoan kêu lên, một nửa đồ uống trên tay con trai, toàn bộ đổ lên váy cô.

Lê Thượng Thần lập tức rút khăn giấy lau giúp cô, đồ uống đổ trên bắp đùi cô, một nhát đổ ra, vết ướt càng lúc càng lớn, anh cố gắng giúp một tay, càng ngày càng lại gần cô...

Cô cứng đờ. Mỗi lần anh tạo lực lại khơi dậy ở cô một hồi nhạy cảm, có nên nhắc nhở anh hay không? Anh muốn giúp đỡ, không có ý gì khác, nói ra sẽ ngược lại khiến hai người lúng túng...

Tay anh đột nhiên dừng lại, phát hiện.

Anh ngừng đầu, gương mặt vừa lúc sát môi cô, hai người cùng lúc chấn động.

Trái tim cô thiếu chút nữa nhảy lên cổ họng. Khoảng cách quá gần, cô còn ngửi được hương nước hoa anh thường dùng, hòa quyện cùng nhiệt độ của anh tạo thành hơi thở phả nam mê hoặc, hai má cô nóng lên, hô hấp của anh cũng dần thay đổi, trở nên ngắn hơn lại dồn dập, anh rũ mắt nhìn cô, đôi mắt sâu như màn đêm, trong bóng tối một cái gì đó sôi trào, da thịt cô nóng lên, choáng váng, anh muốn hôn cô sao? Cô đang mong đợi...

Con trai cố tình phá đám thời khắc này, cậu nhóc thần hình nhỏ nhẹ, bị kẹp giữa cha mẹ đang quên hết tất cả, thiếu chút nữa bị kẹp chết, cậu nhóc không thoải mái lên tiếng kháng nghị. “Papa, đau đau...” Tay của cậu bị đè bẹp rồi, hu hu...

Lê Thượng Thần đẩy ra, vội vàng đỡ con trai, lúc nâng đầu lên thì hô hấp của anh đã khôi phục vững vàng. “Anh nghĩ em nên đi thay váy đi!” Anh ôm lấy con trai, ham muốn rối loạn không thể làm gì khác hơn là không tiếng động hóa thành tiếng thở dài. Ai, Anh muốn hôn cô, nhưng anh không dám chắc cô sẽ đồng ý.

“Ừ, em đi thay trước.” Từ Ly Hoan nhanh chóng rời đi, hai má vẫn còn rất nóng. Bị con trai phá đám, cô cảm thấy có chút may mắn, nhưng cũng có chút... tiếc nuối.

Giữa bọn họ lúc tốt lúc xấu, cô không cách nào đoán được tiếp theo sẽ phát triển như thế nào, một phần cô yêu anh, nguyện ý đón nhận anh, lý trí lại cảnh cáo cô, mục tiêu của anh là con trai, cô cần cẩn thận.

Cô quý trọng hòa bình mà hai người phải rất vất vả mới có được, về phần còn lại cô không dám suy nghĩ nhiều.

Sau khi giảng hòa, hai người lớn đưa con trai đi chơi ở sân cỏ sau nhà.

Cậu nhóc muốn đá bóng, Lê Thượng Thần không có ý kiến đi cùng, Từ Ly Hoan lười biếng, ngồi trên hành lang nhìn bọn họ chơi.

Làm ba tất nhiên không biết đá bóng đá, luôn đã bóng lệch ra rất xa, con trai đã bóng so ra còn tốt hơn, Từ Ly Hoan âm thầm cười trộm, rất ít khi nhìn anh ngốc nghếch như vậy, thật đáng yêu.

Sợ bọn họ khát nước, cô đi vào nhà, cầm hai ly trái cây ra ngoài.

Lê Thượng Thần và con trai chơi rất vui vẻ, cho đến khi nó mệt mỏi, cần nghỉ ngơi, anh mới phát hiện trên hành lang dài trống rỗng, Từ Ly Hoan không biết đã đi đâu.

Đầu tiên, anh đưa con trai đã mệt mỏi lên tầng ngủ trưa, mới xuống dưới tìm cô, nhưng tìm khắp nơi không thấy hình bóng của cô, đang muốn gọi điện thoại cho cô, chợt nghe tiếng cười truyền ra từ phòng bếp.

Anh đi tới cửa phòng bếp, trong phòng bếp, đầu bếp đang dạy Từ Ly Hoan trang trí đĩa hoa quả.

“Bên này nên cắt như vậy...” Đầu bếp dùng dao gọt trái cây cắt cà rốt làm mẫu, khắc thành một con thỏ nhỏ.

“Hồng bét, tôi cắt đứt rồi!” Từ Ly Hoan hoảng hốt, cô dùng sức quá mạnh, cắt mất tai của con thỏ nhỏ.

“Không sao, sửa một chút là được rồi.” Đầu bếp cầm lấy củ cà rốt trong tay cô, dùng dao gọt trái cây gọt trái gọt phải, một cái tai thỏ biến thành một cái tai thỏ đang dựng thẳng, hình dạng càng thêm hoạt bát.

“Oa! Anh thật lợi hại, như vậy cũng sửa lại được!” Cô vô cùng bội phục.

“Thường xuyên luyện tập, cô thử lại xem.” Đầu bếp khách lễ, đôi mắt khó nén sự mê muội.

Sắc mặt Lê Thượng Thần ngưng tụ, bước đi thông thả vào nhà bếp, cố ý lại tạo thành tiếng bước chân.

Hai người nghe thấy, cùng quay đầu lại, Từ Ly Hoan nhìn thấy anh, cười nói: “Anh và Tiểu mị không đã bóng nữa sao?”

“Ừ, nó mệt rồi, bây giờ đang ngủ. Em đang làm gì ở đây?” Anh đi tới, ngồi xuống bên cạnh cô, liếc về phía đầu bếp, ánh mắt của người phía sau vẫn còn lưu luyến trên người Từ Ly Hoan không chịu dời, thấy anh liếc lại, vội vàng quay đầu.

Từ Ly Hoan không hề hay biết hai người đàn ông này đang trao đổi ánh mắt, phần khởi bày ra tác phẩm động vật mà đầu bếp vừa làm. “Học nấu ăn với chuyên gia! Anh xem, những thứ này đáng yêu không? Tối hôm qua em có học công thức nấu bánh trôi nước, Tiểu Mị rất thích ăn, khi nào về nấu cho nó ăn.”

“Vây, em học xong rồi?” Anh thầm ghen tức, lúc anh và con trai đá bóng, cô lại ở trong bếp cùng đàn ông?

Có sát khí. Đầu bếp cảm nhận được ánh mắt không thân thiện của người khách nam, vội vàng tránh xa ra. Ai, anh chỉ thưởng thức cô gái xinh đẹp, cho nên truyền ít kinh nghiệm, đôi vợ chồng li hôn này rất hợp với nhau, anh đâu dám vọng tưởng?

“Đúng vậy! Món ăn này không khó!” Từ Ly Hoan vẫn không phát hiện ra bầu không khí khác thường. “Nấu bánh trôi nước có thể thay đổi theo sở thích của mình, Tiểu Mị sẽ không kiên nhẫn, ý định của em là bỏ rau củ nó không thích ăn vào lừ nó ăn.” Cô cười, rất vừa lòng với quỷ kế của mình. Cô nhìn về phía Lê Thượng Thần, nụ cười thay đổi.

Lê Thượng Thần nhướn mày. “Có gì buồn cười?”

“Em nhớ lại buổi sáng, lúc chúng ta ép hỏi nhau đồ ăn yêu thích của mình, em đoán anh không thích ăn ớt xanh là bởi vì Tiểu Mị không thích ăn, mỗi khi nó nhìn thấy em mua ớt xanh, mặt liền nhăn như bánh bao, nên em liền đoán anh không thích ăn ớt xanh. Em cảm thấy nó di truyền từ anh.”

Từ Ly Hoan thản nhiên cười, đẹp đến khiến lòng anh sợ hãi.

“Đừng giống như dưa đám vậy, ít nhất da mặt của nó cũng di truyền từ anh!”

Chứ không phải cô nhớ anh thành người đàn ông khác, anh thông suốt. “Khi đó anh nói em thích ăn bánh trứng Ngọc Mễ thêm ruốc bông...”

“Thật ra là món ăn yêu thích của vị Tịch Na tiểu thư đó chứ gì?”

Anh kinh ngạc. “Sao em biết?”

“Đoán.”

Giọng nói của cô không giống đoán, nhưng anh không quan tâm, vui vẻ nói: “Thật ra thì em cũng thích ăn?”

“Em? Sao em lại thích ăn cái đó?” Cô nhăn mặt, cái loại món ăn đó vừa nghe đã cảm thấy ghê tởm!

“Em không nhớ sao?”

“Nhớ cái gì?”

Hiển nhiên cô đã quên toàn bộ. Anh nói: “Ngày chúng ta gặp nhau, anh vừa mới kết thúc công việc ở Tokyo, bay về Đài loan, em cũng là nhân viên phục vụ trên chiếc máy bay đó.”

“A, em nhớ rồi, anh vì ở đằng sau hai đứa bé cãi nhau không ngừng, rất không vui, không hài lòng với phản ứng của nhân viên của chúng em, còn nghi ngờ bữa ăn khó nuốt.” Người mặc dù anh tuần đẹp trai, lại là một vị khách tương đối khó hiểu, anh như vậy thu hút sự chú ý của cô.

Anh mỉm cười. “Lúc đó anh rất mệt, lên máy bay lại không có cách nào để ngủ, tâm tình vô cùng khó chịu. Nhưng đến thời điểm máy bay hạ cánh, khiến cho tâm tình anh không tốt, là em.” Giọng nói của anh trở nên trầm thấp. “Anh không bỏ qua em được, chúng ta bè nước gặp nhau, nếu như không nắm chắc cơ hội, về sau sẽ không thể gặp mặt, anh muốn hẹn em, lại sợ bị em từ chối.”

“Nhưng em mở miệng trả lời anh thì về mặt vô cùng tự tin.” Ngược lại với cô, tâm tình anh giống như một con nai chạy loạn, nghe anh miêu tả lại tâm tình ngày đó, nai con trong lòng lại nhảy nhót về phía trước. Có thật không? Từ lúc mới bắt đầu, anh đã để ý cô? Cô vẫn cho rằng anh theo thói quen theo đuổi người đẹp, mới mở miệng mời cô...

Anh cười nhẹ. “Lúc đó anh thiếu ngủ lại vô cùng căng thẳng, căng thẳng đến nỗi mặt cũng không thể cử động. Sau đó, chúng ta đi ăn điểm tâm, là nhà hàng ăn sáng ở bên cạnh sân bay, anh gọi sandwich, em liền gọi bánh trứng Ngọc Mễ với ruốc bông,...”

“Có sao?” Cô kinh ngạc, há to mồm không chút nào giống một thực nữ.

“Có. Em nói em ở nước ngoài, cứ muốn ăn bánh trứng Ngọc Mễ với ruốc bông, dứt khoát cùng nhau tới ăn.”

“Em lúc đó ngày nào cũng bay, nhất định bay đến đâu óc cũng không rõ.” Cho nên anh vẫn luôn nhớ, cho rằng đó là thứ cô thích ăn nhất,... Trong lòng cô ngọt vô cùng, nhưng tại sao anh lại đi mua cho người phụ nữ khác ăn? Cô lại trở nên ghen tức.

Thật may anh chủ động giải thích. “Anh cũng cảm thấy kết hợp như vậy không tệ, thỉnh thoảng lại mua ăn, một lần trong phòng chụp ảnh bị Tịch Na nhìn thấy, cô ấy nói cô cũng thích ăn như thế này, nhờ anh mua giúp ỉnh, anh bị cô ấy quán quít, cũng mua giúp cô ấy mấy lần.”

Thì ra nha đầu nói chuyện thân mật như vậy, tất cả chỉ là xằng bậy, cô lại đi tin tưởng, còn ghen, xấu hổ chết mất! Nhưng vẫn có chút để ý, kỉ niệm quan trọng của bọn họ, thế nhưng anh lại chia sẻ cùng người khác...

Anh giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô, lại nói: “Mua cho cô ấy ăn cũng không có gì, ngược lại vì thường nhớ em, ly hôn thì anh quyết tâm xua tan quá khứ, muốn sống một cuộc sống mới, nhưng tính làm theo em lúc ở cùng nhau đã thành thói quen, giống như trong tiềm thức của anh không muốn buông em ra, sợ quên mất em...”

Anh chợt im lặng, tại sao anh lại mất đi không chế, tiết lộ tình cảm trong nội tâm? Anh đảo mắt, âm thầm sợ hãi, sợ cô nghe được sẽ khinh thường hoặc nhạo báng, lại có một chút mong đợi, có lẽ cô sẽ... đáp lại?

Nhất thời im lặng, tình cảm quá lớn, sự kích động quanh quẩn trong không khí, lần đầu tiên anh thổ lộ với cô như thế, tâm tình rối rắm, như có một vật rắn chắc, đánh một đòn nghiêm trọng vào ngực Từ Ly Hoan, khiến cho cô không cách nào hô hấp. Cho tới giờ khắc này, cô mới chính thức hiểu rõ, anh yêu cô, cho dù sau khi chia tay, anh vẫn yêu cô như cũ, mà cô cũng...

Đột nhiên, chuông điện thoại vang lên, phá vỡ yên tĩnh, là chuông điện thoại của Lê Thượng Thần.

Anh cau mày, không biết có nên cảm ơn vì được chuông điện thoại di động cứu vớt. “Anh nhận điện thoại.” Nhìn thấy người gọi tới, anh hoàn toàn ngạc nhiên, anh không thể ngờ người gọi đến là... cậu.

“Thượng Thần, con đang ở đâu?” Giọng nói của cậu nghiêm túc thận trọng như trong trí nhớ của anh, còn ẩn giấu bức tức.

“Con đang nghỉ phép ở trên núi.” Sau khi anh lớn lên, rời khỏi nhà, rất ít khi qua lại với ông ngoại và bà ngoại ở bên kia, chỉ thỉnh thoảng đi thăm cậu mợ.

“Gần đây không phải con đang quay phim sao? Sao lại có thời gian nghỉ phép?”

“Gần đây rất bận, nhưng vẫn muốn kiếm chút thời gian để nghỉ ngơi.”

“Đúng vậy, thuận tiện gặp mặt cha để con, hưởng thụ cuộc sống cha con vui vẻ, phải không?”

Anh rùng mình. “Làm sao cậu biết...”

“Sao con dám gặp ông ta? Con quên ông ta tạo cho nhà chúng ta bao nhiêu khổ sở và tổn thương sao?”

“Thân là đứa bé sỉ nhục lớn nhất của Lê gia, cộng thêm ngài thường xuyên nhắc nhở con... sao con lại quên mất?” Lúc còn nhỏ, đối với loại trách móc này anh có thể sẽ sợ hãi, sẽ tự trách, hôm nay đã sớm chết lặng.

Thấy Từ Ly Hoan nhìn bằng ánh mắt quan tâm, anh mỉm cười, ý bảo không có việc gì, anh không muốn cô biết những chuyện trong nhà đáng ghét này.

Anh đi tới góc phòng bếp, nhỏ giọng nói tiếp: “Làm sao cậu biết con ở đây?”

“Có một vị tiên sinh gọi điện thoại tới nhà, nói con ở chân núi với con gái ông ta.”

Ba của Tịch Na? Anh có cảm giác không thể tưởng tượng nổi. “Ông ấy gọi làm gì?”

“Ông ta nói con do dự, một chân đạp hai thuyền, ở chung một chỗ với vợ trước, lại còn đang kết giao với con gái của ông ta, khiến cho con gái ông ấy mang thai, ông ta nói rất khó nghe, cảnh cáo con phải phụ trách với con gái ông ta.”

“Con và con gái của ông ta là trong sạch, coi như cô ta mang thai, con cũng không có liên quan.” Anh thầm buồn rầu, Tịch Na vì chiếm được anh, thế nhưng lại bịa ra chuyện hoang đường như vậy? “Vị tiên sinh đó ngoại trừ gọi điện thoại, có phải còn muốn đến trước cửa hay không? Ông ta là phần tử xã hội đen, mọi người phải cẩn thận.” Anh sợ ba của Tịch Na dưới cơn nóng giận, sẽ mang huynh đệ đến phá phách.

“Ông ta là xã hội đen?” Cậu Lê vừa giận vừa sợ. “Sao con lại qua lại với hạng người đó?”

“Con không qua lại với ông ta, chỉ quen biết con gái của ông ta trên phim trường.”

“Con còn nói nhẹ nhàng như vậy! Lê gia chúng ta là gia đình có học, quen biết đều là những người trong sạch, có phẩm cách, thế nhưng hiện tại con lại dẫn xã hội đen tới tận cửa, nếu như để người ở quê biết, làm sao chúng ta có thể ngẩng đầu lên được đây?”

“Con xin lỗi, con thực sự không biết mọi chuyện sẽ trở thành như vậy.” Giọng nói anh không chút cảm xúc. “Có thể bởi vì con là con riêng, bản chất đã không tốt, khó tránh khỏi việc kết thân với bọn người xấu.”

Cậu Lê thở dài, giọng nói trầm xuống. “Thượng Thần, con phải biết, trong nhà không ai nói con là con riêng, bởi vì chúng ta không trách con, là con không tự yêu thương chính mình, đầu tiên là chạy đi làm người mẫu, hiện tại lại quen biết với xã hội đen, con còn muốn ném bao nhiêu mặt mũi của nhà chúng ta đây?”

“Con đảm bảo, đây là lần cuối cùng.” Ngoài miệng không nhắc tới, nhưng mọi người đều ghi nhớ trong lòng. Anh chỉ muốn nhanh chóng kết thúc câu chuyện. “Con sẽ xử lý chuyện này, sẽ không để đối phương quây rối mọi người.”

“Ai, lúc đối phương gọi điện tới, là mợ của con nhận, bà ấy bị dọa phát sợ.”

“Bà ấy thế nào?” Tim anh co rút. “Bà ấy đâu? Để con nói chuyện với bà ấy.”

“Bà ấy sợ con gặp nguy hiểm, rất lo lắng, căng thẳng, bệnh cũ lại tái phát, cậu cho ấy uống thuốc, đưa đi nghỉ ngơi.”

“Thật xin lỗi.” Khiến mợ bị giật mình, anh vô cùng áy náy. “Giúp con nói một tiếng với mợ, con xin lỗi, con sẽ không để bà ấy phải lo lắng.”

Thấy Từ Ly Hoan vẫn còn nhìn anh. Anh cười nói: “Anh có chút chuyện cần phải xử lý, rất nhanh sẽ trở về.”

“Chuyện gì?”

“Chuyện gấp.”

Cô còn không kịp hỏi tiếp, anh đã vội vã rời đi.

Từ Lý Hoan không thể làm gì khác hơn là lên tầng chăm sóc con trai, thằng bé đang con ngủ say. Cô đắp lại chăn cho con, đi tới bên cửa sổ, chỉ thấy Lê Thượng Thần đến trước cửa phòng quản lý của Sơn trang nói chuyện.

Vừa rồi anh nhận cuộc điện thoại, cô không nghe thấy nội dung, chỉ thấy vẻ mặt anh nghiêm trọng, hình như gặp phải chuyện khó giải quyết, là phòng chụp ảnh có chuyện khẩn cấp? Nhưng nhìn dáng vẻ của anh, cũng không giống muốn xuống núi.

Quản lý Sơn trang lấy điện thoại di động ra, hỏi cái gì đó, nói cho Lê Thượng Thần. Anh gạt đầu một cái, đi dọc theo đường mòn.

Cô đột nhiên lo lắng, chẳng lẽ có liên quan đến Tịch Na hoặc Tiểu Tường ư? Tịch Na thì coi như xong, nhưng cô biết Tiểu Tường, có phải Tiểu Tường xảy ra chuyện hay không? Nếu thật có chuyện gì, cô cũng muốn giúp đỡ.

Cô cầm di động lên, gọi cho Lê Thượng Thần.

Chỉ thấy anh cúi đầu nhìn, một giây sau, bên tai cô là tiếng chuông đi vào hộp thư... anh tắt điện thoại của cô.

Cô im lặng, chuyện rất nghiêm trọng sao? Đến điện thoại của cô anh cũng không nhận...

Cô lo lắng hơn, chạy nhanh xuống tầng, quản lý Sơn trang vẫn còn đứng trước cửa nhà, cô kéo đối phương.

“Vừa rồi anh mới nói với Lê tiên sinh cái gì?”

20. Chương 20

Lê Thượng Thần vừa ra khỏi nhà gỗ thì gặp quản lý Sơn trang, anh hỏi đối phương nhà gỗ của Tịch Na ở nơi nào, đang muốn đi qua hưng sư vấn tội, điện thoại lại vang lên, là Từ Lý Hoan gọi tới.

Anh chờ một giây, liền nhấn tắt. Anh nghĩ nhanh chóng giải quyết chuyện này, tạm thời không có khả năng phân tâm vì chuyện khác.

Anh lập tức gọi điện về phòng chụp ảnh, xác nhận với đạo diễn tất cả đều tốt đẹp, cũng đơn giản giải thích mọi chuyện, đạo diễn đồng ý sẽ cẩn thận.

Tắt máy, anh bước nhanh về phía nhà gỗ của Tịch Na. Lần này, cô gái nhỏ quá mức rồi, lại còn nói anh khiến cho cô mang thai, cho là như vậy có thể ép anh đi vào khuôn khổ sao? Quá ngây thơ, anh nhấn nài đến ranh giới cuối cùng, không phải kích, cô lại tưởng anh là nhà sản xuất dễ bị bắt nạt.

Anh đến nhà của Tịch Na thì thấy cô và Tiểu Tường đang ngồi trước cửa nhà uống nước đá, nói chuyện phiếm, bên cạnh không thấy chị Cúc to con.

Nhìn thấy anh, Tịch Na vui mừng nhảy vọt lên. “Lê đại ca!”

Em họ xem ra bình yên vô sự, Lê Thượng Thần lạnh nhạt nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Tiểu Tường cắn thìa, nhìn Tịch Na vui vẻ phóng nhanh về phía anh họ, hai người nói chuyện dưới gốc cây cổ thụ. Anh đến cuối cùng cũng không có cơ hội mặt báo với anh họ, nhìn sắc mặt nghiêm túc của anh họ, chẳng lẽ cha Tịch đã ra tay?

Lê Thượng Thần trầm giọng mở miệng. “Tại sao cô lại nói cho ba mình, tôi khiến cô mang thai?”

Muốn chết, không ngờ hiệu suất làm việc của cha tốt như vậy, Tịch Na cười gượng. “Em chỉ nói đùa thôi mà...”

“Loại đùa giỡn này cũng có thể nói sao?”

“Bởi vì người ta theo đuổi anh, luôn bị anh cự tuyệt, nên tìm ba khóc lóc kể lể, thế nhưng ngược lại ông ấy khuyên em buông tha anh, em hoảng hốt nên viện cớ, nói em không thể không có anh, không ngờ ông ấy cho là thật. Xin lỗi, em sẽ giải thích với ông ấy, em rất yêu thích anh, không cần thận nói vậy, cũng là chuyện bình thường mà, phải không?” Hình như Lê đại ca không có tức giận lắm, chẳng lẽ, anh ấy bị một lòng say mê của cô làm cảm động rồi? Tịch Na vui vẻ.

Lê Thượng Thần lạnh nhạt nói: “Tôi một lần nữa cự tuyệt cô, là vì muốn tốt cho cô.”

“Đừng nói anh vì tốt cho em! Cái gì là tốt cho em, không thể yêu em, cái gì mà em đáng giá với người tốt hơn, em biết mình đáng giá với ai!” CÔ liên tiếp dậm chân.

“Tôi thật sự muốn tốt cho cô. Cô cũng biết, trước khi tôi kết hôn, quan hệ nam nữ rất loạn, sau khi ly hôn, tôi đại khái là tiếp tục phong lưu, nhưng mấy năm nay tôi không có bạn gái, cô biết tại sao không?”

“Bởi vì anh vẫn yêu người vợ trước.” Mặc dù rất không cam lòng, nhưng nét mặt lưu luyến anh đối với vợ trước, rõ mồn một trước mắt, làm cho cô tối hôm qua mất ngủ!

Mặt anh không thay đổi nói: “Bởi vì tôi không thể giao hợp.”

Tiểu Tướng phốc một tiếng, phun cái thìa trong miệng ra.

Con người Tịch Na thiếu chút nữa rớt ra. “Cái... nói cái gì...” Còn có giao cái gì, xe tốc hành sao? Cô hóa đá, trợn mắt há mồm, cảm giác chướng ngại vật bị xe lửa nghiền nát, lại bị tia chớp đánh trúng, chìm vào trong biển Bắc Cực.

“Tôi có bệnh, không thể nào cho phụ nữ được hạnh phúc, không dám ước hẹn, như vậy cô còn thích tôi sao?”

“Anh nói dối...” Tịch Na liền lùi lại ba bước.

“Chuyện liên quan đến danh dự đàn ông, tôi có thể nói vậy sao?”

Cô tan nát cõi lòng, hu hu hu, tại sao!

Anh lại nói tiếp: “Kinh tế của tôi khó khăn, nếu cô lấy thân phận bạn bè giúp tôi một phần tài chính, tôi sẽ vĩnh viễn cảm kích, nhưng cô đem tiền bạc thành lợi thế bức bách tôi, nếu như tôi vừa thấy tiền liền sáng mắt, tương lai gặp được người phụ nữ có tiền, cô nghĩ tôi sẽ không vứt bỏ cô mà đi theo người đó sao? Cô xác định cô yêu người đàn ông như vậy sao? Thậm chí, cô còn ba mình hiểu lầm, để ông ấy uy hiếp người nhà của tôi, cô không sợ tôi sẽ trả thù cô?”

Tịch Na lau nước mắt. “Chỉ cần có thể ở bên cạnh anh một ngày, em tình nguyện để anh trả thù một trăm năm.”

Cô gái ngốc này! Lê Thượng Thần có chút xúc động, mặc dù cô quá hồ đồ, cũng là một tấm chân tình, nhưng anh không có khả năng đáp trả, anh lắc đầu một cái. “Chấm dứt ở đây thôi. Sau này, chúng ta tiếp tục là bạn bè, được không?”

Anh bị bức phải tự nói nơi riêng tư khó xử nhất của đàn ông, cô còn có thể thế nào? Hai mắt Tịch Na cơ hồ đầm lệ. “Vậy có thể... cho em một cái ôm, coi như là kỉ niệm?”

Nhìn cô khóc đến chớp mũi cũng hồng cả lên, Lê Thượng Thần nhất thời mềm lòng, gật đầu.

Tịch Na lao vào ngực anh, ôm chặt lấy, đôi môi đỏ mọng mềm mại chủ động đưa lên, cô hôn anh.

Anh sửng sốt, nụ hôn này không mang theo hấp dẫn hay dục vọng, cũng chỉ là kỉ niệm thôi sao? Thôi, coi như là an ủi cô gái bé nhỏ. Anh yên lặng nhẫn nại, âm thầm cầu nguyện, sau khi bị hôn, coi như hết kiếp đào hoa này.

Thật vất vả, rốt cuộc Tịch Na cũng buông anh ra, anh xoay người rời đi. “Anh đi về!”

Tịch Na nước mắt lưng tròng, chạy vào nhà gỗ, gọi điện thoại cho cha. “Ba, con thất tình!... Còn ai vào đây nữa? Là Lê đại ca! Mang thai... đừng nói tới chuyện mang thai! Dù sao con và anh ấy cũng đã kết thúc! Hu hu hu...”

Nhìn cô khóc đến ruột gan đứt từng khúc, lòng Tiểu Tường cũng đau xót. Đáng thương, cô thật sự thích anh họ của cậu ư? Cậu đi qua vỗ vai Tịch Na. “Này, đừng khóc mà...”

Tịch Na vừa quay đầu, lao vào trong lòng cậu, lau nước mắt nước mũi lên cổ áo cậu.

Cho rằng cậu là khăn lông sao? Thôi, hai ngày nay ăn của cô, ngủ ở chỗ cô, dù sao anh cũng nên báo đáp.

Chỉ là, anh họ thật sự là ‘quả nhân có bệnh’ sao? Quá bi thảm, không biết chị dâu có biết không...

Giải thoát!

Lê Thượng Thần dọc theo đường mòn trở về, bước chân cực kì nhẹ nhàng, mới đi mấy bước, chợt thấy một bóng người đứng sau gốc cây... là Từ Ly Hoan.

Vì sao cô lại tới đây? Anh kinh ngạc, dung nhan mỹ lệ của cô có vẻ tái nhợt, thấy anh phát hiện, cô quay đầu đi.

“A Ly!” Anh đuổi theo. “Em theo anh tới đây phải không?”

“Em nghe nói anh có việc gấp, nghĩ có lẽ em có thể giúp một tay, liền theo tới.”

“Cho nên anh và Tịch Na... em đều thấy được?”

“Dĩ nhiên.” Cô cố gắng không nghiêng răng nghiêng lợi, nghe quản lí nói anh hỏi nhà gỗ của Tịch Na, cô còn tìm lí do thay anh, cho rằng anh quan tâm em họ, kết quả thì sao?

Nụ hôn đó giống như một bạt tai, đánh cho đầu óc cô choáng váng, sau đó lửa giận bùng nổ.

Nói là việc gấp, thì ra là vội vàng đi gặp gỡ mỹ nữ? Tắt điện thoại của cô, không muốn bị quấy rầy sao? Đáng tiếc, anh không ngờ cô không thức thời như vậy, dám theo tới, bắt gặp tại chỗ.

Đã có Tịch Na, vì sao con tới trêu chọc cô? Tại sao lại muốn nói những lời đó với cô, đánh thức tình yêu của cô, để cho cô trầm luân trong tình cảm tốt đẹp, bản thân bất lực?

Tại sao không ngừng cho cô hi vọng, lại để cho cô thất vọng vô cùng?

“Đó là do cô ấy chủ động, anh không ngờ, anh chỉ đồng ý tặng cô ấy một cái ôm.” Hẳn nhiên cô đang ghen, anh cực kì vui vẻ.

“Anh nói không muốn bị hôn, thì có thể đẩy cô ấy ra, nhưng anh lại không đẩy.” Cô lạnh lẽo chỉ ra.

“Ừ, đúng vậy.”

Cô tức giận. Giọng nói của anh rất nhẹ nhàng, trái ôm phải ấp rất vui sao? Chẳng lẽ anh ôn lại ‘thói quen tốt’ ‘đồng thời qua lại với hai người phụ nữ trở lên’? Anh có vẻ hả hê vì cô len lén theo đuôi, nói không chừng anh đang thích thù với việc ham muốn giữ lấy cô!

Anh tốt bụng duy trì im lặng, để cho cô tức một chút, sau đó anh sẽ giải thích với cô, anh nghĩ nên ôn lại cảm giác được cô quan tâm, dù sao cô bỏ lại anh và con trai, chạy vào phòng bếp với người đàn ông khác, nhưng anh vẫn giữ vững phong độ không nói gì đó...

Cô càng chạy càng nhanh, nhưng bước chân anh lớn hơn cô, có thể dễ dàng đuổi theo, cô không bỏ xa anh được, càng ngày càng tức giận. Đồ quỷ sứ đáng ghét!

Trong giây lát, bọn họ đã trở về nhà gỗ, Âu Quan Lữ đang đứng trên bãi cỏ trước nhà với cha.

Lê Thượng Thần nói: “Ba, còn chưa tới thời gian ăn tối, sao người lại tới trước vậy?” Em trai vẫn lạnh nhạt với cha, nhưng giờ phút này không khí dường như không còn xấu như vậy nữa, anh rất kinh ngạc.

Cha Tăng nói: “Nhạc Nhạc trong người không thoải mái, ngủ một buổi chiều, ba tới xem nó đã khá hơn chưa, lại nói chuyện phiếm với Quan Lữ. Ba đi xem một chút đầu bếp nấu cơm mặn xong chưa?” Ông ý bảo người chăm sóc đẩy ông vào nhà.

Âu Quan Lữ nói: “Cũng không sớm lắm, nên ăn cơm, em đi xem Nhạc Nhạc.” Nói thì nói thế, nhưng anh không chuyển bước, bởi vì Từ Ly Hoan nhìn anh, hình như có lời muốn nói với anh.

Từ Lý Hoan nhăn nhó, nếu như anh chỉ xem cô như trò chơi, thì cô cũng không xem anh là người duy nhất, anh có thể hôn người phụ nữ khác, chẳng lẽ cô không thể hôn người đàn ông khác.

Cô nắm tay quyết tâm, đi về phía Âu Quan Lữ.

Lê Thượng Thần đi theo phía sau cô, chỉ thấy cô mặt buồn bực đi tới trước mặt em trai anh, nhón chân, hôn cậu ta.

Thoáng chốc, bốn phía một mảnh tĩnh mịch, giống như tiếng gió cũng ngừng lại.

Nụ hôn này rất ngắn, Từ Lý Hoan nhanh chóng lui ra.

Mặt Âu Quan Lữ giống như có rắn chui vào ống quần cậu.

Lê Thượng Thần tin sắc mặt mình cũng không tốt hơn là bao, anh hiểu cô rất rõ, liền biết cô đáp lễ lại nụ hôn của Tịch Na, đây là cô kích động lại trực tiếp trả thù, đây là cô quan tâm anh, cô đang ghen... nhưng anh vẫn có kích động chôn sống em trai ngay tại chỗ.

Đột nhiên trên ban công xuất hiện một bóng người, hiển nhiên cũng nghĩ như vậy. Lê Thượng Thần thở dài. “Nhạc Nhạc, anh cho rằng em vẫn đang nghĩ ngợi.”

Trình Dư Nhạc? Từ Lý Hoan đột nhiên ngẩng đầu, chỉ thấy Trình Dư Nhạc đang đứng trên đoạn hành lang dài trong nhà gỗ. Tại sao lại như vậy? Cô đã xác nhận bốn phía rồi mới quyết định làm chuyện xấu, mới vừa rồi trên hành lang dài rõ ràng không có ai.

“Nhạc Nhạc?” Âu Quan Lữ vừa lên tiếng, Trình Dư Nhạc lập tức quay người bỏ chạy. Anh đuổi theo, hai người chạy vào rừng cây sau nhà.

Bốn phía an tĩnh khiến người ta hít thở không thông, cô có thể cảm nhận tầm mắt như đang có điều suy nghĩ đang nhìn chằm chằm phía sau lưng cô.

Một lát sau, anh cất bước đi về phía cô.

Cô hoảng hốt, nhấc chân liền chạy vào trong nhà.

Từ Lý Hoan trở về phòng. Nếu nhà gỗ có phòng dưới đất, cô sẽ chạy vào phòng dưới đất, nhốt mình ba ngày ba đêm.

Cô không muốn mọi chuyện biến thành như vậy! Cô chỉ muốn chọc tức Lê Thượng Thần, Cô tính sau khi hôn Âu Quan Lữ sẽ lên giải thích, thế nào Trình Dư Nhạc lại cố tình bắt gặp!

Ngộ nhỡ hại cho cặp tình nhân người ta gây gỗ thì phải làm sao bây giờ? Đều do anh nói hai người chỉ cặp đôi, cô mới nghĩ nụ hôn ấy cũng không là gì, nhưng gương mặt Trình Dư Nhạc lúc này như muốn khóc, tốt nhất đó là cặp đôi giả!

Cô có cảm giác tội lỗi đầy mình, ai, cô tại nghiệt lớn rồi...

Lỗi là tại cô, hay là chính mình đi xin lỗi.

Cô cứng rắn ngẩng đầu lên, đi vào rừng cây sau nhà tìm Quan Lữ và bạn gái, giải thích mình vì tức giận Lê Thượng Thần, mới có hành động như vậy, cô chỉ có thể thẳng thắn nói rõ động cơ, hi vọng họ tin tưởng cô không có ý đối với Âu Quan Lữ, cô không muốn làm tội nhân chia rẽ tình cảm của người khác!

Kết quả, Âu Quan Lữ rất tức giận, lạnh lùng chế nhạo cô, Trình Dư Nhạc không trách cô, hình như tiếp nhận giải thích của cô. Về phần Âu Quan Lữ có đi chứng thực với anh trai mình hay không, cô không lo được nhiều như vậy.

Nói tóm lại, cô muốn chọc giận Lê Thượng Thần, mưu kế nhỏ lại thất bại thảm hại, bỗng khiến mình trở thành trò cười cho thiên hạ.

Bữa tối, cô cố gắng tránh né tầm mắt của Âu Quan Lữ và Trình Dư Nhạc, như ngồi trên đồng lửa. Về mặt Lê Thượng Thần tự nhiên dùng cơm, một chữ cũng không nhắc tới hành động của cô lúc chạng vạng tối, ngược lại khiến cô có áp lực lớn hơn.

Bữa tối vừa kết thúc, Âu Quan Lữ nói muốn mượn phòng bếp, không bao lâu sau Lê Thượng Thần liền đi theo sau vào.

Hắn là nói về chuyện ngu xuẩn của cô? Từ Ly Hoan gióng con đà điểu chạy nhanh về phòng, trước giúp con tắm, sau đó dỗ nó đi ngủ. Chính cô cũng tắm xong, ngồi xem ti vi, mặt khác vênh tai lên nghe động tĩnh ở ngoài cửa.

Cho đến khi nghe tiếng bước chân lên tầng, thần kinh cô đột nhiên căng thẳng.

Quả nhiên Lê Thượng Thần đã trở lại, thấy cô mặc đồ ngủ ngồi ở trên giường, anh nhướn mày. “Ngủ sớm vậy?”

“Có chút mệt, muốn nghỉ ngơi sớm một chút.” Cô rất muốn ngủ như chết, cũng không muốn ở đâu đối mặt với tình cảnh lúng túng này, tinh thần lại cố tình rất tỉnh táo. Cô thử dò xét hỏi: “Anh và em trai anh ở trong phòng bếp rất lâu.”

“Đúng vậy, nói chuyện với cậu ấy, anh phát hiện anh hiểu lắm, em biết cậu ấy mượn phòng bếp để làm gì không? Nhạc Nhạc cảm, cậu ấy nấu trà gừng cho cô ấy uống. Nếu là đôi tình nhân giả, không cần thiết phải giả đến mức này. Bọn họ là nghiêm túc.”

“A.” Đây là dấu hiệu ám chỉ việc cô cưỡng hôn đã gây ra một tội nghiệt rất nặng sao? Cô hối hận hơn. Anh nên biết cô đã đi xin lỗi chứ?

Nhưng Lê Thượng Thần không nói tiếp, anh cởi áo khoác xuống, đi vào phòng tắm, sau đó tiếng nước chảy vang lên. Năm phút sau, anh mặc áo choàng tắm đi ra ngoài, thông thả đi tới giường, từ từ lau tóc.

Năm phút đồng hồ ngẩn ngui, Từ Ly Hoan dường như đợi đến năm năm. Vì sao anh không nói gì cả? Dù sao anh cũng nên nói chuyện này với em trai mình chứ? Anh cố ý treo ngược hứng thú của cô, để cho khăn trương sao?

Tâm cô chợt lạnh... hay là anh căn bản không quan tâm cô hôn người nào?

Lê Thượng Thần bỏ khăn lông ra, ngồi xuống ở bên giường, vị trí bên cạnh trngs xuống, cũng đẩy trái tim của cô lên cao, mu bàn tay anh đụng phải bên chân cô, một cỗ nhiệt xuyên thấu da thịt cô, nhịp tim của cô bắt đầu dồn dập.

Trên người anh có hơi nước và khí nóng, kết hợp với mùi sữa tắm, nhưng vẫn có thể phân biệt được hơi thở phái nam đặc biệt của anh, ấm áp mà mê người, khẽ chạm vào cơ thể dục vọng liền mơ hồ rung động. Chỉ nghĩ mùi hương của anh, cũng là một loại trêu đùa. Nhịp tim của cô càng nhanh hơn, cô không biết là bởi vì cuộc nói chuyện sắp tới, hay chỉ là bởi vì anh đang ở trước mặt.

“Tại sao hôn em trai của anh?” Lê Thượng Thần bình tĩnh nhìn tròn mắt cô, để cho cô không cách nào trốn tránh, cô mặc áo ngủ bằng bông, kiểu dáng mộc mạc đơn giản, ở trong mắt anh so với bất kì người phụ nữ nào đều hấp dẫn hơn.

Cô sớm biết anh sẽ hỏi, nhưng nào tàn lại hoạt động đáng xấu hổ, thật sự rất khó để mở miệng giải thích. Cô cậy mạnh nói: “Là... em thấy anh hôn Tịch Na, em bỗng nhiên cũng muốn thử một chút.”

“Em ghen sao?” Trong mắt anh sáng lên tia vui vẻ.

Cô không đáp, mặt ửng đỏ. Đáng ghét! Biết rõ còn hỏi.

“Anh đi từ chối Tịch Na, cô ấy đối với anh cũng đã tuyệt vọng rồi, nói muốn một cái ôm làm kỉ niệm, anh cảm thấy cũng không có gì là không thể, tất nhiên là đồng ý, không ngờ cô ấy đột nhiên hôn anh, anh không cự tuyệt, bởi vì hôn anh cũng chỉ là kỉ niệm, đối với anh mà nói cũng không có ý nghĩa.”

“Nhưng lúc ấy anh nhận được điện, nói có việc gấp, sao lại chạy đến tìm cô ấy?”

“Điện thoại là của cậu anh gọi tới, ông ấy nói cho anh biết, Tịch Na không theo đuổi được anh, liền nói ba cô ấy ra mặt, ba cô ấy là xã hội đen, đội điện đến nhà anh đe dọa, cậu anh mới nói cho anh biết.”

“Cậu của anh ở đó không sao chứ?” Cô có chút lo lắng.

21. Chương 21

Anh lắc đầu. “Không có việc gì, ba Tịch Na chỉ là gọi điện cảnh cáo, ông ấy nói anh khiến cho con gái ông ấy mang thai, muốn anh phải phụ trách.”

“Anh khiến cho cô ấy mang thai?” Giọng nói của Từ Ly Hoan thay đổi.

“Làm sao có thể? Anh căn bản chưa chạm qua cô ấy. Huống chi, anh đã thật lâu cũng... không được.”

“Không được? Tại sao? Trước kia cũng không có vấn đề gì mà?” Cô trừng lên mắt đẹp. Chứng cứ anh ‘được’ đang ngấy to ở phòng ngủ cách vách kia kìa.

“Anh không biết, sau khi li hôn thì không được.” Anh thú vị nhìn cô. Cô đang lo lắng cho anh sao?

“Là áp lực công việc quá lớn sao? Hay thân thể không khỏe? Anh có đi bác sĩ kiểm tra không? A, em biết rồi!” Cô chỉ vào chóp mũi anh. “Nhất định trước kia anh quá phóng túng, thời gian trước đã tiêu hao hết tinh lực!”

Anh cười nhẹ. “Bây giờ em có thể kiểm tra thay anh, cần phải biết anh có phải ‘xong rồi’ hay không!”

Nghe vậy, ánh mắt của cô không khỏi liếc xuống áo choàng tắm của anh, lại thu hồi cảnh giác. “Anh nói xem, không được là không được như thế nào? Hoàn toàn không có phản ứng, hay là vẫn có phản ứng, nhưng không có biện pháp kéo dài?”

“Ách, em nhất định phải thảo luận với anh cái này sao?” Nhìn cô hỏi mà mặt không đỏ hơi thở không gấp.

“Đề tài này là anh bắt đầu trước, nói mau!” Thế nhưng cô rất nghiêm túc lo lắng cho anh, đã nghĩ mình có biết bác sĩ nào để giới thiệu cho anh.

Được rồi, anh nghĩ nghĩ. “Anh thừa nhận trước khi kết hôn có hơi lảng nhãng, nhưng sau khi cưới thì vô cùng biết điều, trong một năm chúng ta kết hôn, khi anh có dự định, anh sẽ về nhà tìm em, không làm loạn với người đàn bà khác.”

“Cái liên quan đến chuyện của anh sao?” Bên má cô nóng lên.

“Vấn đề nằm ở chỗ, sau khi li hôn, anh vẫn còn nghĩ đến em. Anh là đàn ông, khó tránh khỏi nhu cầu sinh lý, nhưng cho dù là báu vật xinh đẹp hay giai nhân thanh tú, anh cũng không có biện pháp ôm họ, cuối cùng người anh muốn lại là em, trong đầu đều là em, anh không cách nào vì phát tiết dục vọng mà đi ôm người đàn bà khác, anh không cách nào quan hệ được cùng các cô ấy, cảm giác giống như lúc vừa kết hôn, giống như là...” Anh tạm ngưng, suy nghĩ lời nói. “Thân thể anh không nhớ rõ chúng ta đã li hôn, vẫn như cũ thuộc về em.”

Từng phóng dăng theo đuổi dục vọng, dùng để bổ khuyết tâm hồn trống rỗng, cho đến khi gặp cô, cô làm dịu đi tâm hồn cần cỗi của anh, liên lạc với cô, khiến cho anh được lấp đầy, dục vọng không hề kích động thân thể nữa, là tâm hồn dâng hiến vì tình yêu, vì vậy đối mặt với người phụ nữ anh không yêu, anh như thể nào giao ra bản thân mình?

Lòng cô như bị ai đó néo. Lời của anh kích thích hồi âm kì lạ từ đáy lòng cô, cô giống như nghe thấy, tràn đầy dục vọng nhất nhưng cũng ngây thơ nhất – anh yêu em.

“Em cảm thấy anh ‘không được’, nên làm gì đây?” Giọng nói của cô trầm thấp, giống như tiếng vang trong đêm.

“Làm sao anh biết?” Ánh mắt của anh như có thâm ý làm hai má cô nóng lên hồi.

Anh nhìn cô, ánh mắt như màn đêm, tình dục ở đáy mắt nóng rực lan tràn, ánh mắt của anh xuyên qua bộ đồ ngủ đơn bạc của cô, cổ tay tinh tế, cánh tay trắng nõn, cuối cùng rơi vào chiếc giường đơn màu đỏ rượu làm cho người ta liên tưởng.

“Tối nay, anh có thể ngủ trên giường không?”

Không khí giống như bắt lửa, nhiệt độ trong phòng tăng lên. Cô miệng đắng lưỡi khô.

“Hôm qua em nói anh có thể ngủ mà.” Nếu anh lên giường, tuyệt đối không có khả năng ngoan ngoãn đi ngủ... nhưng giờ phút này, cô không muốn cự tuyệt. Nhịp tim của cô như đánh trống, nhất thời xấu hổ cúi đầu.

Cô cúi đầu, kích thích dục vọng của anh mãnh liệt hơn nữa. Bốn phía yên tĩnh, cô cũng ở rất gần, anh có thể nghe thấy tiếng thở của cô, ngửi được hương thơm phát ra từ người cô, anh nhớ, ở phía dưới bộ quần áo đơn bạc đó là làn da mềm mại, hai tay anh từng phủ lên từng tấc da thịt của cô như thế nào, ngón tay từng uốn lượn quanh mái tóc dài quăn rũ, giữ chặt eo thon của cô, vuốt ve đùi đẹp thon dài, như thế nào nâng lên viên mông tròn mịn của cô, làm cô khi ở phía dưới anh, đè nén tiếng thở dốc mất hồn... Trí nhớ vui thích quá rõ nét, anh nghĩ, hô hấp dồn dập, thân thể nóng bỏng lại căng thẳng, vận sức chờ phát động,

Anh chợt đứng dậy, vòng qua bên kia giường. Nhìn thấy anh cởi áo choàng tắm, cô chợt căng thẳng.

“Em còn nhớ rõ thói quen ngủ trần truồng của anh chứ?” Giọng nói của anh đã lâu không khàn như vậy.

“Ừ.” Cả người cô nóng bỏng, nhịp tim gấp hơn. Cô cảm thấy khát vọng của anh, cô đang mong đợi, thẹn thùng rũ tầm mắt xuống. Vài giây sau, áo choàng tắm mềm mại bay qua giường, rơi trên mặt đất, mắt đẹp của cô trợn tròn. anh không thể kín đáo một chút sao? Tuyên bố to gan này, hại hai má của cô nóng đến sắp phồng.

Anh kéo chăn ra, lên giường, nằm xuống.

Một phút, hai phút,... anh không có động tĩnh.

Cô rút cuộc không kiềm chế được, quay đầu nhìn anh, anh nằm, chân đắp từ hông đến đầu gối, lộ ra bên ngoài thậm chí là thân thể không mặc quần áo, dưới chăn chính là anh...

“Chỉ là, bây giờ chúng ta không phải là vợ chồng, cho nên anh mặc quần đùi để em đỡ lúng túng.”

Cô sững sốt. Anh không phải muốn... cái đó... cô cũng đã chuẩn bị xong rồi... Thế nào anh lại là một dạng chuẩn bị ngủ? Chẳng lẽ cô hiểu lầm?

Lời tiếp theo của anh khiến cô xấu hổ muốn trốn xuống gầm giường. “Anh chỉ muốn nói với em mà thôi, nói chuyện này ra cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều. Tối hôm qua anh ngủ không ngon, ngày mai còn phải lái xe, phải nhanh chóng ngủ bù. Ngủ ngon.” Anh mỉm cười với cô. “Giúp anh tắt đèn được không?”

Thì ra không phải anh muốn... Từ Lý Hoan đưa tay tắt đèn, đột nhiên trống rỗng.

Không thể trách cô hiểu lầm! Đề tài mập mờ, thái độ của anh càng mập mờ hơn, còn có thể trách cô không suy nghĩ kĩ quái sao? Cô mặc áo ngủ, anh mặc áo choàng tắm, đổi lại là anh ngày trước, bọn họ đã làm loạn trên giường hơn ba hồi, nhưng anh không hề làm gì cả, còn nho nhã nói cho cô rằng mình có mặc quần đùi... Thật sự anh chỉ muốn nói thôi sao?

Có phải cô mất đi sức quyến rũ rồi không? Cô ôm gối đầu, buồn bã nhắm mắt lại.

Cho đến khi hô hấp của cô gái bên cạnh dần ổn định, Lê Thượng Thần cũng không buồn ngủ. Dục vọng vẫn hung mãnh như cũ, làm loạn trong cơ thể anh.

Anh đương nhiên muốn cô, muốn đến điên lên, anh tin cô cũng muốn, nhưng làm sao đây? Ngày mai tỉnh lại, bọn họ sẽ trở về cuộc sống của mỗi người, anh có thể cho cô cái gì? Anh không dám muốn cô, càng không muốn để cho cô biết suy nghĩ trong đầu anh... mặc dù anh bây giờ, chờ tới cơ hội liền muốn sàm sỡ cô.

Vì vậy, dù cả người nóng bừng, cho dù lẩn lộn khó ngủ, anh kiên quyết chống cự. Đây là dục vọng trần trề, là thân thể vô sỉ tham lam, không phải lòng đang cầu xin, tuyệt vọng muốn ngửi hương trên tóc cô, chạm vào làn da một chút, lưu lại làm trí nhớ đáng quý.

Để cho cô hối hận, anh sẽ còn hối hận hơn khi chính mình bị thương.

Anh không thích tới nơi này nhất, thư phòng của cha.

Giá sách cao gần chạm trần nhà, bàn đọc sách to lớn, cha anh đang ngồi sau bàn, giống như thanh thiên đại lão gia trên ti vi đang thắm vấn kẻ xấu. Mỗi lần đứng trước bàn nhìn lên cha mình, anh cảm thấy mình như một đứa trẻ hư.

Anh cô đơn đứng trước bàn đọc sách, rất sợ hãi.

Cha ngồi ở sau bàn đọc sách. “Con không phải con ta, mà ta cũng không phải ba con, ta là cậu con.”

Anh mờ mịt, có ý gì?

“Cô của con mới thật sự là mẹ con. Con bé là viên ngọc quý trên tay ông bà ngoại, mọi người trong nhà đều rất thương con bé, con bé vốn là một đứa trẻ khả ái đáng yêu, lại bị ba con phá hủy! Con có biết phụ nữ chưa cưới đã mang thai, bị mọi người nói khó nghe thế nào không? Con có biết về sau con bé không thể có được hạnh phúc không? Tất cả là bởi vì con!”

Đều bởi vì con! Con! Con!

Câu nói chỉ với năm chữ, giống như năm chiếc đinh sắt, đính lên trán anh. Anh không thể động đậy, nghe không hiểu, ba đang nói cái gì? “Ba...”

“Đừng gọi ta là ba! Ta không phải ba con!”

Anh co rúm lại, há mồm muốn nói, lại không thể phát ra được âm thanh nào. Anh dần thu nhỏ lại, càng ngày càng nhỏ, cách trần nhà ngày càng xa, lại cách mặt đất ngày càng gần, anh biết thành một hạt bụi, không khí di chuyển, anh bị thổi lên, ngã xuống, biến mất không còn một chút dấu vết...

“Thượng Thần? Thượng Thần?”

Có người khẽ đẩy bả vai anh, Lê Thượng Thần rên rỉ, mở mắt ra, phát hiện mình nằm trên giường, hai tay nắm lấy ga giường màu đỏ rượu, sau lưng lạnh lẽo. Đầu giường ngọn đèn nhỏ phát ra ánh sáng vàng nhạt.

Từ Lý Hoan ngồi bên giường nhìn anh, sắc mặt lo lắng. “Anh có khỏe không? Anh vừa nói mơ.”

Anh chùi chùi mặt, sờ lên cái trán ướt mồ hôi, cảm giác không vui trong mộng vẫn còn đè lên tim anh, đầu anh choáng váng, mắt hoa. “Anh nói cái gì?”

“Anh nói ‘thật xin lỗi’, anh nằm mơ thấy cái gì.”

“Không có gì.” Anh lại chùi chùi mặt, cuối cùng có chút tỉnh táo. “Làm em thức giấc? Xin lỗi.”

“Em không có bị anh đánh thức, Tiểu Mị gặp ác mộng, tỉnh lại, khóc tới tìm em.” Cô lắc đầu một cái. “Cha con hai người thật ăn ý, cùng lúc gặp ác mộng.”

“Nó đâu rồi?”

“Em dỗ nó ngủ...” Thấy anh vén chăn lên, cô sợ hãi kêu lên.

Anh giật mình. “Sao vậy?”

“Anh... anh không có mặc...” Tay cô chỉ hướng anh, gương mặt lại hướng sang bên cạnh, giống như thấy thứ gì đáng sợ.

Anh cúi đầu nhìn, quần đùi của anh không cánh mà bay, cả người anh trơn bóng.

“Quần của anh đâu?”

“Không biết, có lẽ là quá lỏng, lúc ngủ cởi ra rồi!” Khó trách cảm thấy có chút mát mẻ. Anh nhìn trái phải, quần đùi rơi bên cạnh giường, anh nhặt lên, mặc vào, thấy cô vẫn quay đầu không dám nhìn, anh nhếch môi. “Cũng không phải chưa nhìn qua.”

Câu trả lời của cô là một cú đâm vào ngực anh, anh khổ sở nén cười, sợ đánh thức con trai.

Anh đi tới phòng trẻ cách vách, cậu nhóc trên giường nín lấy chân, hai mắt nhắm nghiền, hình như không được yên ổn.

Từ Ly Hoan đi theo tới, cùng nhìn con trai. “Nó sẽ quen giường, tối hôm qua không sao, đại khái hôm nay chơi quá nhiều, ngủ không ngon.”

“Hồngбет, anh chỉ cố chơi cùng nó, không chú ý tới không nên để nó chơi quá mức.” Lê Thượng Thần ảo não.

“Không sao, dù gì bây giờ nó cũng ngủ rồi.” Cô nhìn anh, sắc mặt anh có chút trắng. “Anh có ổn không?”

“Anh không sao.” Anh không tốt, cả người rét run, rất lâu không gặp lại giấc mộng này, cảnh trong mộng rõ ràng khiến anh buồn nôn.

“Anh có muốn ôm một chút không?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô có chút lúng túng, tranh thủ thời gian giải thích. “Lúc con trai gặp ác mộng, cũng sẽ đòi em ôm nó, ôm vào lòng sẽ cho nó có cảm giác an toàn.”

Anh nhướn mày. “Em cho rằng anh cần cảm giác an toàn?”

“Không, em chỉ thuận miệng hỏi chút mà thôi.” Nhưng anh thoát nhìn như cậu nhóc yếu đuối, cần an ủi.

“Nếu như anh không mặc quần, em có còn dám hỏi như vậy không?”

“Không muốn thì thôi vậy.” Cô xấu hổ, làm bộ muốn đi.

“Anh muốn.” Anh cười nhẹ, kéo cô vào trong ngực. “Em thật nhỏ mọn, đùa một chút cũng không được.”

“Một chút cũng không buồn cười, được không?” Cô oán trách, nhưng không có kháng cự, vòng tay qua hông của anh.

Đêm tối tĩnh lặng, cô nghe hô hấp của họ, nhịp tim ổn định trong lồng ngực vững chãi của anh, cánh tay của anh vòng quanh eo của cô, lòng ngực của anh không chặt đến mức cô không thể thở nổi, cũng không để cho cô có một khe hở. Từ đầu đến chân bọn họ đều dán sát, anh giống như toàn bộ cơ thể đều cần tới cô, ôm cô, anh như vậy, làm cô có chút chua xót, có chút đau lòng.

Cô thật mềm, thật ấm áp, cảm giác ôm cô thật tốt đẹp khiến anh thở dài. Anh thích mái tóc mềm mại của cô dán lên gương mặt anh, gãi lấy cổ của anh, anh quen thuộc mùi hương của cô, còn có một chút hỗn hợp mùi sữa trẻ con, đây là hương vị của nhà sao? Anh tham lam hít lấy hơi thở của cô.

Cô cử động, muốn đẩy anh ra sao? Anh không muốn buông tay, cô ngẩng đầu lên, hình như muốn nói gì đó, nhưng chớp mũi lướt qua môi anh, anh hít một hơi thật sâu, môi của cô cách anh rất gần đem lại cảm giác mãnh liệt, kìm lòng không được hôn cô.

Cô lập tức tiếp nạp anh, môi lưỡi dịu dàng nghênh đón anh, chủ động trượt vào khuôn miệng anh, nụ hôn này không mang theo dục vọng, nhưng bao hàm tình cảm, anh cảm giác bị lạc, thân thể dần nóng lên. Hơi thở của bọn họ quấn quít, trở nên rối loạn, cô thở dốc, đầu ngón tay hơi lạnh trượt từ sau lưng anh đến trước ngực, leo lên sau cổ anh, anh thuận thế cúi xuống, cô ngọt ngào nóng bỏng, khiến anh say mê. Nhiệt độ cơ thể anh tăng cao, khát vọng chạm vào da thịt của cô, áo ngủ đáng ghét ngăn giữa hai người, anh muốn xé nó... nhưng một âm thanh bất ngờ cắt đứt hành động của hai người.

“Mẹ...”

Hai người đồng thời cúi đầu, con trai chẳng biết lúc nào đã đến bên cạnh bọn họ, ngược mắt nhìn hai người.

Từ Ly Hoan chợt đẩy Lê Thượng Thần ra, lần này dùng sức quá mạnh, cả người anh ngã về phía sau, cả gáy anh đập vào khung cửa, một tiếng ‘rầm’ thật lớn.

Mà người mẹ không có lương tâm cũng không có chạy lại dìu, vội vàng ôm con, an ủi tâm can bảo bối. “Sao vậy? Lại gặp ác mộng hả?”

“Con nằm mơ thấy con chó cắn con...” Bé trai nức nở. “Con muốn ngủ với mẹ...”

“Được, được, được, ngủ với mẹ, không phải sợ, mẹ sẽ ngủ với con, ngoan nào.” Cô dụ dỗ con trai, ôm con về phòng ngủ chính.

Đầu đụng phải rất đau, Lê Thượng Thần chỉ có thể tự mình chữa trị, anh xoa xoa gáy, đi theo về nằm xuống giường, anh thấy cô lau nước mắt cho con trai, dự dõ con trai đi ngủ, vừa rồi thiếu chút nữa anh đã mất khống chế, anh có nên cảm thấy may mắn vì bị con trai ngăn cản?

Điều khiến cho anh kinh ngạc chính là, con trai đột nhiên lật người về phía anh, ôm lấy cánh tay anh.

“Quay sang một bên, con chó cắn con, rất đau đó,...” Từ Tử Kinh mắt to nhìn anh, đòi anh an ủi.

Anh chưa từng dự dõ trẻ con, tay chân nhất thời luống cuống, suy nghĩ một chút chỉ có thể nói ra một câu anh tự cho là có hiệu quả. “A, đó là nằm mơ mà thôi, không phải là thật, cũng sẽ không đau.”

Con trai nghe vậy, ánh nước lập lòe, nước mắt cũng nhanh chóng lăn xuống, đáng vẻ một chút cũng không giống vừa được an ủi.

Con trai muốn khóc sao? Anh hết hoảng. “Đừng, đừng sợ, chó đến, không phải vậy,... ba giúp con cắn nó.”

Cô phụt cười, dùng ánh mắt chế nhạo anh. Anh nói nhảm cái gì vậy?

Anh bối rối trừng cô, lúm đồng tiền của cô xinh như hoa, chỉ thị anh một tay vòng qua ôm con trai, anh vụng về làm theo, vồ nhẹ lên người con, con trai không khóc nữa, cũng không còn mở miệng, nhưng thân thể nhỏ nhắn dính chặt vào anh.

Anh ngạc nhiên, đây hoàn toàn là một cảm thụ mới, chơi đùa với con trai dĩ nhiên rất vui vẻ, nhưng gần gũi như thế, đứa trẻ tin tưởng và lệ thuộc vào anh, anh được cần đến như vậy, một loại xúc động khó tả lan tràn trong lồng ngực anh.

Một đôi tay non mềm, vòng ra phía sau anh từ phía đối diện, chạm nhẹ vào nơi bị đau sau gáy anh.

“Rất đau sao?” Sắc mặt cô tràn ngập quan tâm.

Anh ngẩng nhìn cặp mắt cô, tròn mắt mĩ lệ, sáng chói như thủy tinh lại quan tâm dịu dàng của cô khiến anh ngây ngốc một hồi, không kịp khôi phục thần trí.

Đau?

Anh chỉ cảm thấy quá nhiều hạnh phúc, nhiều đến khiến anh khó thừa nhận, ở đâu ra đau?

22. Chương 22

Kì nghỉ ba ngày hai đêm cuối cùng cũng kết thúc. Dừng qua bữa trưa, hai đối nam nữ sẽ chia nhau ra xuống núi.

Sau bữa trưa, cha Tăng tìm đến luật sư của ông, tất nhiên phải thừa dịp trước khi tụi nhỏ đi, nói rõ ràng chuyện di sản.

Cha Tăng mở miệng. “Ba đồng ý cấp tài sản cho các con, cũng đã sắp xếp xong xuôi, ủy thác cho người bạn kia của ba, ngay mai ông ấy sẽ liên lạc với các con. Ba không ở bên cạnh các con, nhưng tình trạng gần đây của mấy đứa, công việc và quan hệ của mấy đứa, ba đều để ý, rất rõ ràng.”

Giờ khắc này rốt cuộc đã tới, Từ Ly Hoan có chút lo lắng, cô nhìn về phía Lê Thượng Thần, buổi sáng sau khi rời giường, anh chợt trở nên im lặng, mặc kệ hỏi anh cái gì, anh đều không trả lời nhiều, nhưng thỉnh thoảng anh nhìn con trai, như có điều suy nghĩ. Cô rất muốn nói chuyện của con với anh, muốn nhắc nhở anh nhanh chóng thực hiện việc tranh giành quyền giám hộ. Anh không lấy tiền, cô không còn lợi thế nào buộc anh buông tha?

Cha Tăng nói tiếp: “...Ba vốn muốn rằng, cho dù hai đứa không mang người tới, căn bản không nguyện ý đến gặp ba, ba vẫn sẽ cho các con di sản.”

So sánh với Âu Quan Lữ khiếp sợ khi nghe tin này, Lê Thượng Thần đã sớm biết trấn định hơn nhiều, nhưng anh vẫn không hiểu, vì sao cha lại phí công làm điều này? Chẳng lẽ chỉ vì con cháu dưới gối làm bạn?

Cha Tăng nói: “Nhưng mấy đứa đều tới, ba nghĩ, bất kể thế nào, hai đứa sẽ mang bạn gái mình đến gặp ba, cũng là người mấy đứa thích, chung sống với các con mấy ngày, ba vô cùng hài lòng. Theo điều kiện ban đầu, ba sẽ chia cho các con một khoản tiền, bởi vì Thượng Thần ngoài ý muốn cho ta một đứa cháu, ba sẽ cho nó thêm ba mươi triệu. Cho Quan Lữ sơn trang này, nơi này đáng giá hơn một tỷ, hàng năm còn có thu nhập, coi như là tiền nuôi dạy tương lai cho con của con...”

Lê Thượng Thần vẫn trầm tư, chỉ thấy cha dứt lời, ánh mắt hướng về phía anh, khẽ mỉm cười.

Nụ cười này, có áy náy, có vui mừng, có sự thấu hiểu sâu sắc, có càng nhiều hơn là mong đợi.

Anh chợt hiểu rõ: “Cha nếu hiểu rõ tình trạng anh em bọn họ, còn có ý sắp đặt kì nghỉ này, có lẽ là thúc đẩy bọn họ phía bỏ hiện trạng – khiến cho Âu Quan Lữ còn độc thân có bạn gái, còn cho anh cơ hội thứ hai với vợ trước, cha có thể cũng biết tình cảm của anh, muốn thúc đẩy anh đối mặt với tình yêu này.

Đáng tiếc, đối với dụng tâm của anh, anh chỉ có thể nói xin lỗi.

Âu Quan Lữ có lời muốn nói với cha, hai cha con rời chỗ ngồi trước, Trình Dư Nhạc trở về phòng thu dọn hành lí.

Trên bàn chỉ còn lại luật sư, Lê Thượng Thần và Từ Ly Hoan, cùng với từ Tử Kinh đang còn ăn hoa quả.

Từ Ly Hoan thấp thỏm. Lúc này luật sư còn ở đây, không khí có chút quỷ dị.

Lê Thượng Thần mở miệng. “Hà tiên sinh, ba tôi nhờ ông giải quyết di sản của ông ấy, tôi có việc, cũng muốn nhờ ông xử lí, là về con tôi, không biết có được hay không?”

Luật sư gật đầu đồng ý.

Hiện tại anh muốn bàn về quyền giám hộ? Từ Ly Hoan ứng phó không kịp. “Anh phải nói chuyện này trước mặt Tiểu Mị sao?” Anh không chút băn khoăn về cảm thụ của con trai sao?

“Thừa dịp luật sư ở đây, nói rõ ràng một lần, tránh phiền phức.” Chuyện này chỉ cần vài ba lời là có thể giải quyết, vừa đúng có luật sư làm chứng... mặc dù mới đầu anh từng uy hiếp cô, nhưng anh không có ý tranh đoạt đứa bé, từ lúc mới bắt đầu anh đã muốn buông tay.

Được rồi, cần liền nói. Cô vươn ngực, nhắc lại lập trường. “Em từ chối buông tha quyền giám hộ Tiểu Mị. Em không phản đối anh xin được hưởng quyền lợi của ba đối với Tiểu Mị, nhưng Tiểu Mị là do một tay em nuôi lớn, em là người nó thân thuộc và tin cậy nhất, anh muốn mạnh mẽ giành lấy nó, rất tàn nhẫn, nó sẽ sợ, sẽ cảm thấy khó khăn...”

“Nhưng trước đó anh ở với nó mấy ngày không sao, nhất định nó biết anh.”

“Cũng chỉ mới ba ngày, anh đối với nó chỉ là bạn chơi trong thời gian ngắn.”

Một người bạn? Cầm anh co rút. “Anh tin anh không chỉ là một người bạn chơi, ở phương diện học làm ba, anh tiến bộ rất nhiều, Tiểu Mị cũng đồng ý mở miệng gọi anh rồi, tối hôm qua nó gặp ác mộng, là nó chủ động muốn anh ôm, em cũng dạy anh nên làm thế nào, điều này đại biểu cho việc cả em và nó đều đón nhận anh.” Chỉ cần cô khẳng định một câu, một ánh mắt ầm áp...

“Cho nên mấy ngày qua anh đang khảo nghiệm cơ hội làm ba của mình?” Cô khiếp sợ, tối hôm qua anh đang thử dò xét con trai có nguyện ý theo anh không sao? Anh thân mật, quan tâm nó, thậm chí anh còn ôm cô, hôn cô, tất cả là để dụ cô gỡ phòng bị xuống, để cho anh đến gần với con trai hơn sao?

“Xem là thế đi.” Anh cẩn thận từng li từng tí vượt qua mấy ngày này, quý trọng nó như một giấc mơ.

“Tôi còn không cho rằng ba ngày này có ý nghĩa gì...” Cô tức giận đến toàn thân phát run. Anh có thể hèn hạ như thế sao?

“Biểu hiện của anh còn chưa đủ sao?” Cho dù là một chút xiu cũng tốt, anh hi vọng anh từng mang lại vui vẻ cho cô và đứa trẻ.

“Còn chưa đủ để coi như là ba của con trai.” Cô tuyệt đối không nhượng bộ, tuyệt đối không giao con cho anh!

Mặt anh không chút thay đổi, lạnh cả người.

Anh không cảm thấy mình có khả năng có một gia đình, bảo vệ người nhà, anh chỉ hi vọng có thể ở cùng cô và con trai trong ba ngày, lưu lại kỉ niệm tốt đẹp. Có lẽ anh đã có chút hiểu lầm nhỏ, kì vọng mình sẽ ngoài ý muốn trở thành người cha tốt, chỉ là giờ phút này hàn băng lạnh lẽo trong ánh mắt cô, nhưng ý tưởng hoang đường đều bị đánh tan.

Đã sớm biết đó chỉ là một giấc mộng, không phải sao? Vì sao cảm giác đau lòng lại chân thực như vậy?

“Được, vậy cứ như vậy đi.” Mấy giây sau, anh lần nữa mở miệng, trong giọng nói không hề có cảm xúc, trống rỗng không có gì cả, giống như tim của anh.

Anh nhìn sang luật sư. “Hà tiên sinh, xin nhớ kĩ câu trả lời của tôi, xử lí việc này.”

Luật sư nghi ngờ. “Từ tiểu thư nếu có ý kiến...”

“Lấy ý kiến của tôi làm chủ, ý kiến của cô ấy không quan trọng.”

Cô không quan trọng? Từ Lý Hoan cắn răng, nhẫn nại, nhin trước đã, Phương đã tìm luật sư giúp cô, hiện tại biết trước ý đồ của anh, sau khi về nhà lập tức định ra chiến lược, vẫn không tính là chậm...

“Ba đưa tôi tổng cộng là một tỉ với ba mươi triệu, tôi lấy ba mươi triệu, còn lại đưa hết cho Từ tiểu thư.”

Cô dẫn người. Cô không nghe lầm chứ?

“Ngày trước anh không biết anh có con trai, nếu biết rồi, về sau anh nhất định chi trả phí giáo dục cho nó, số tiền thì để em và Hà tiên sinh thảo luận sau, quyết định một con số, anh nhất định sẽ theo đó mà làm.” Lời nói đúng là nói với Từ Lý Hoan, nhưng anh không có nhìn cô, anh nhìn về phía Luật sư Hà. “Anh cần gấp số tiền đó, phiền em ưu tiên anh xử lí nó.”

“Đợi đã! Không phải anh đòi quyền giám hộ Tiểu Mị...”

“Em là mẹ của nó, vĩnh viễn đều như vậy, nó sinh ra không có ba, về sau vẫn giống như vậy...”

Từ Lý Hoan bị khiến cho hồ đồ. Anh đổi ý, không tranh con trai với cô sao? Tại sao? Cô mờ mịt, thốt lên hỏi: “Anh muốn để con của anh, cũng giống anh không có ba sao?”

Anh lại lộ ra ánh mắt ngày đó nhà hàng để tìm cô. “Nếu em muốn anh nhận nó, thì anh sẽ nhận. Nếu như em không muốn, tương lai nếu như em tái hôn, có thể tìm được một người đàn ông nguyện ý tiếp nhận Tiểu Mị, anh cũng vậy không có ý kiến. Anh sẽ tận lực thực hiện nghĩa vụ của một người ba, nhưng sẽ không đòi quyền lợi của một người ba, nó thuộc về em. Về sau, anh sẽ không tham gia vào cuộc sống của hai người.”

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ. “Anh phải đi đón Tiểu Tường, trở về với công việc, anh có thể tự mình gọi taxi chở về không?” Anh sẽ gọi xe giúp em. Như vậy, anh đi trước.” Anh gạt đầu nhẹ với luật sư Hà, đứng dậy rời đi.

Cô không hiểu, vì tranh quyền giám hộ, anh cố gắng bỏ ra nhiều như vậy, anh đã có sự tin tưởng của con trai, quan hệ của anh nhiều hơn cô, nếu thật sự muốn tranh quyền giám hộ, anh không nhất định sẽ thua, tại sao lại buông tha?

“Thượng Thần?”

Anh hình như không nghe thấy, bước chân vừa vội vừa nhanh, trong giây lát đã rời khỏi tầm mắt cô.

Cuối cùng, Từ Lý Hoan đưa con trai đáp taxi về nhà, tiền xe do Lê Thượng Thần trả hết.

Vừa về đến nhà, Phương Phương lập tức mang theo tài liệu chạy đến. “Mình giúp cậu hỏi quan tòa về quyền giám hộ, còn có một nữ luật sư cũng từng thắng một vụ kiện như vậy trên tòa, thu tiền phí vừa phải...”

“Không cần, Thượng Thần không tranh con trai với mình.” Từ Lý Hoan ngồi trên sofa, còn có chút hoảng hốt.

Phương Phương trợn to mắt. “Sao anh ta lại có lòng tốt vậy?”

“Còn nữa, ông nội của Tiểu Mị cho nhiều hơn ba mươi triệu, Thượng Thần anh ấy chỉ lấy ba mươi triệu, còn lại tất cả ình.”

“Oa, vậy không phải cậu trở thành nữ hoàng tỉ phú rồi sao?”

“Mình cảm thấy anh ấy có gì đó không đúng, anh ấy vẫn luôn lấy Tiểu Mị ra uy hiếp mình, buộc mình hợp tác, vừa bắt đầu anh ấy cũng nói vì tiền, nhưng đến cuối cùng anh ấy không lấy tiền cũng không lấy đứa bé, mình thật sự không hiểu tại sao...”

“Như vậy không tốt sao? Không phải cậu sợ anh ta tranh giành Tiểu Mị, anh ta không giành không phải tốt hơn sao? Ai, chẳng lẽ cậu không bỏ được anh ta?”

“Đâu có?” Hai gò má cô nóng lên. “Anh ấy nói sau này sẽ không tham gia vào cuộc sống của mình và Tiểu Mị nữa, giọng điệu này không giống anh ấy, anh không phải loại người dễ dàng buông tha cho người khác.”

“Ừm... Bình thường làm ột người có ý chí kiên định thay đổi ý định là có một biến cố lớn.” Phương Phương im lặng, đột nhiên kêu to: “Chẳng lẽ anh ta mắc phải bệnh gì? Bởi vì còn sống mấy tháng, anh ta muốn làm chuyện tốt, cho nên...”

“Bệnh nan y?” Từ Ly Hoan sợ ngây người.

“Ai da, mình chỉ đoán bừa thôi! Cũng không nhất định là đúng, cậu lo lắng như vậy, sao không đi hỏi anh ta?”

Vấn đề là, cô không dám đi hỏi, sợ anh thay đổi quyết định, quay lại tranh con trai với cô.

Nhưng mấy ngày nay không khí hòa thuận không phải là giả, cô từng lên ảo tưởng, nếu anh lần nữa theo đuổi cô, cô sẽ xem xét, nếu như hợp lại, bọn họ có thể cùng nhau chăm sóc con trai, mọi chuyện sẽ có kết cục hoàn mỹ, kết quả tất cả đều là cô đơn phương, tốc độ anh rời đi giống như rời khỏi một tai nạn, không quay đầu lại liếc nhìn cô một cái.

Chẳng lẽ... anh thật sự mắc phải bệnh nan y?

Cô nhớ lại những hành động thất thường của anh, tinh thần có chút không tập trung. Buổi tối, khi cô đang ở trong phòng sắp xếp lại hành lí thì Tiểu Tường gọi tới.

“Chị dâu, chị về nhà rồi sao?” Giọng Tiểu Tường nghe rất vui vẻ.

“Đúng vậy, cậu thì sao?” Anh đang ở bên cạnh em họ anh sao? Có lẽ có thể hỏi thăm thông qua Tiểu Tường.

“Em và Tịch Na trả phòng từ tối hôm qua rồi, em mang cô ấy tới gặp bạn bè em, bọn em một đồng người đang uống rượu nói chuyện ma, chơi rất vui! Anh họ đâu? Anh ấy không ở cùng chị sao?”

“Không có, có lẽ bây giờ anh ấy đang ở phòng chụp ảnh.” Xem ra anh không ở cùng với em họ, cô khó nén thất vọng. “Bọn chị buổi trưa chia nhau xuống núi, sau đó chị cũng chưa thấy anh ấy. Tiểu Tường, chị hỏi cậu...” Cô nắm chặt ống nghe. “Không phải anh ấy đang mắc phải bệnh nan y gì chứ?”

“Bệnh nan y? Đâu có, anh ấy rất khỏe mạnh! Sao chị lại hỏi cái này?”

“Bởi vì ba anh ấy cho anh ấy tiền, phần lớn anh ấy cho chị, anh ấy vốn muốn tranh quyền giám hộ con trai, cũng không có hành động gì, anh ấy thậm chí không muốn duy trì liên lạc với bọn chị.”

Tiểu Tường trầm mặc mấy giây, nghiêm túc nói: “Em chỉ sợ là như vậy!”

“Có ý gì?”

“Chị biết chuyện của anh họ chứ? Thật ra anh ấy là con trai của cô em, được ba mẹ em nuôi dưỡng.”

“Chị biết rõ. Anh ấy rất ít khi đề cập tới, nhưng chị cảm thấy, hình như anh ấy rất để ý chuyện này.”

“Đây là chuyện riêng của anh ấy, mà cũng liên lụy đến người nhà em, thật sự em không có cách nào nói,... Thôi, chuyện này mọi người đều biết, cũng không có gì phải lừa gạt. Năm đó, cô của em là một nữ sinh xuất sắc của thành phố Bắc, vừa thông minh vừa đẹp, lại là tâm can bảo bối của người nhà em, kết quả gặp

gờ ba của anh họ em, chưa cưới đã mang thai. Nhà em là Thư Hương Thế Gia, trong gia tộc có rất nhiều người là Hiệu trưởng hoặc thầy giáo, quy tắc trong nhà rất nghiêm, tai tiếng này truyền khắp quê nhà, cho nên sau khi cô em sinh anh ấy ra, lập tức bị đưa ra nước ngoài du học, anh ấy để ba mẹ em chăm sóc...”

Tiểu Tường tạm ngừng. “Người nhà em đối với anh ấy rất không tốt. Từ nhỏ, ông nội bà nội không cho phép anh ấy ăn cơm cùng mọi người, anh ấy phải chờ mọi người ăn xong mới được lên bàn, ăn chút đồ thừa. Ba em rất thương cô, đối với anh ấy cũng rất lạnh nhạt, chỉ có mẹ em, coi anh ấy như con trai mình, thường trộm đồ ăn ngon cho anh ấy ăn, anh ấy ngã bệnh đều do mẹ em chăm sóc, ông nội em mỗi lần nhắc tới chuyện này sẽ rất tức giận, mắng anh ấy phá hủy cả gia đình em...”

“Nếu cho anh ấy lựa chọn, anh ấy cũng không muốn mọi chuyện biến thành như vậy!” Cô âm ức thay cho anh, rất đau lòng.

Tiểu Tường thở dài. “Năm đó bảy tuổi, anh ấy mới biết cô em là mẹ ruột mình, khi đó cô đã cưới người khác, anh ấy không biết làm sao để cầu xin cô, để cho cô đồng ý mỗi tháng gặp mặt. Chuyện này không ai biết, đến năm mười bốn tuổi thì bị dưỡng em phát hiện, dưỡng em biết chuyện cô em chưa cưới mà có con, hai người thiếu chút nữa là li hôn. Ông nội em tức giận lấy roi đánh anh họ mấy cái, nói anh ấy sinh ra là để đòi nợ, cô em vất vả lắm mới có một nơi thuộc về, đều bị anh ấy phá hư.”

“Vậy sao lại trách anh ấy? Mẹ anh ấy lúc lập gia đình nên nói mọi chuyện rõ ràng, đem giấu chuyện quan trọng như vậy, người ta đương nhiên tức giận.” Cô bất bình thay cho anh, những thứ rối rắm này có lẽ là trò đùa của vận mệnh, khiến mọi người khổ sở, nhưng vì sao anh lại là người chịu đựng nhiều nhất?

“Cũng may, sau đó cô em giữ lại được cuộc hôn nhân. Anh họ em không có đi tìm cô ấy nữa. Trải qua nhiều chuyện như vậy, anh ấy chừa sẹo giữ oán hận, ông nội em mắng anh ấy, anh ấy cũng chưa từng cãi lại, nhưng mà sau khi anh ấy trưởng thành rời khỏi nhà, cũng rất ít khi trở về. Một năm đó, anh ấy về nhà nói muốn cưới chị, ngoại trừ mẹ em ra, phản ứng của mọi người cũng rất lạnh nhạt. Ba em nói với anh ấy, muốn anh ấy suy nghĩ kỹ, không cần giống như cha ruột anh ấy, hủy diệt đời một người phụ nữ, tốt nhất không cần có con, để tránh sau khi hôn nhân tan vỡ, ai muốn nuôi con trai lại là một vấn đề.”

Thật quá đáng! Cô thiếu chút nữa phẫn nộ phun ra ngoài, đây chính là nguyên nhân anh không muốn có con sao? Mà cô không chỉ một lần nói anh “sẽ không phải là một người ba tốt”! Thương thế trong lòng anh, có bao nhiêu vết là do cô đâm? Cô hối hận, cô quá tàn nhẫn, anh có giận cô hay không? Cô phải làm thế nào để xin lỗi anh?

“Kết quả anh ấy cũng không nói gì, đêm hôm đó em theo anh ấy tới quán rượu, anh ấy uống say, rồi hỏi em, có phải anh ấy rất xấu, cho nên cả nhà không ai muốn chúc phúc anh? Em cố gắng an ủi anh ấy, anh ấy liền không nói, nhìn chăm chăm vào chai rượu cả một đêm, em cảm thấy anh ấy giống như bình rượu đó, trang bị đầy đủ, nước mắt chảy không ra.”

Mà nước mắt cô đã ngập tràn. Những chuyện này, sao anh không nói với cô? Vì sao phải chịu đựng một mình?

Cô chợt nhớ tới, anh muốn trở thành một con vịt, rời nhà trốn đi, cô cho là mỗi người lúc tuổi còn nhỏ đều có suy nghĩ trẻ con, thật ra thì, anh muốn rời khỏi cái nhà đó, anh muốn chạy trốn khỏi nơi không có ai thương anh...

“Sau đó, hai người kết hôn, một năm đó em thấy đó là lúc anh ấy sung sướng nhất, em cảm thấy từ nhỏ anh ấy đã không được tiếp nhận, tạo thành anh ấy không tin chính mình. Tất cả mọi người trách móc anh ấy phá hủy hạnh phúc của mẹ mình, anh ấy không tin mình có thể đem lại hạnh phúc cho người khác, anh ấy không phải không muốn chị và con trai, mà là không dám muốn...” Tiểu Tường thở dài.

“Cho nên, chị có thể đi tìm anh ấy không? Chị sợ sẽ chọc anh ấy mất hứng?” Cô muốn lập tức nhìn thấy anh, rồi lại sợ hãi.

“Tuyệt đối không, mặc dù anh ấy sẽ làm bộ cự tuyệt chị, nhưng em dám cam đoan, chị là người duy nhất trên thế giới này, người mà anh ấy muốn thấy nhất, dù là lúc nào...”

Cúp điện thoại, Từ Ly Hoan ngồi ở mép giường, ngây người hồi lâu.

Ngoài cửa sổ, thành phố về đêm đèn sáng trưng, anh đang ở trong một ô cửa sổ được thấp sáng. Cô thật sự muốn thấy anh.

Anh yêu cô trong tâm tình thế nào? Nồng nhiệt lại tuyệt vọng, là nguyện ý trong lúc chia tay sao? Có cô, rồi lại tùy thời chuẩn bị mất đi? ANh dằng hiễn tất cả, cũng không cần sự báo đáp, anh yêu rất hèn mọn, bởi vì anh cảm thấy mình không có tư cách được yêu...

Đồ ngốc! Sao lại ngốc như vậy? Ngốc đến khiến cô đau lòng, cũng ngốc làm cô yêu anh hơn.

Cô không cần tiếp nhận thư anh tự cho là ý tốt, anh muốn yêu anh, cũng muốn cho anh một ngôi nhà tràn ngập tình yêu. Mặc dù anh đẩy cô ra, cũng không nói chính xác cô không thể đến gần anh, coi như anh không cho phép, cô sao phải ngoan ngoãn nghe lời?

Nhưng, ngộ nhờ anh chết tâm, không chịu tiếp nhận cô thì phải làm sao?

Cô mỉm cười, trong lòng thông suốt. Nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ, cô có một kế hoạch...

23. Chương 23

Từ nhỏ, khát vọng được yêu, được tiếp nhận, Lê Thượng Thần không ngờ gặp được tình yêu thì anh lại xoay người chạy trốn.

Nhưng anh nói chuyện phải tuyệt tình, đem giới hạn của hai người kéo dài ra. Cô phải bảo vệ con trai, ước gì anh đừng tới quấy nhiễu, quyết không chủ động đi tìm anh, cho nên lần này phải hoàn toàn kết thúc.

Nội tâm anh như có một phần theo đó mà chết đi.

Xuống núi trước, anh tới nhà gỗ của Tịch Na, mới biết đêm hôm qua cô đã trả phòng, em họ nhờ quản lý sơn trang nói lại, cậu muốn mang Tịch Na thất tình đi chơi một hai ngày.

Vì vậy anh xuống núi một mình, không phải ăn đầu tiên lái xe một mình, nhưng là lần đầu tiên anh cảm thấy cô đơn như vậy.

Anh đi thẳng đến phòng chụp ảnh, lập tức lao đầu vào công việc. Anh không ở đây mấy ngày, tổ kịch bản vẫn làm việc thuận lợi, anh lại trở về công ty, xử lý công việc, đêm khuya mới về đến nhà.

Ngày thứ hai, sáng sớm anh lại đến phòng chụp ảnh, bận đến nửa đêm canh ba mới về nhà nghỉ ngơi. Anh lợi dụng công việc bận rộn, giải sầu nhưng cũng không thoát khỏi sự cô đơn.

Anh rất mệt, đến mức sáng hôm sau bảy giờ chuông cửa vang lên thì anh vẫn còn ngủ mê man. Chuông cửa liên tục vang lên trong năm phút, anh mới mặc áo ngủ, nửa tỉnh nửa mê đi mở cửa.

Cửa chính vừa mở, ngoài cửa rõ ràng là Từ Ly Hoan.

Cô mặc áo sơ mi màu tím mỏng manh, nút áo sơ mi mở thật thấp, đường cong trước ngực như ẩn như hiện, váy bó bao quanh chiếc mông tròn vĩnh lên của cô, giày xăng đan cao ba tấc khiến cho đùi đẹp của cô càng lộ vẻ thon dài. Cô buộc tóc đuôi ngựa, trên mặt đeo một cặp mắt kính. Mặc dù bên cạnh là một bé trai, nhưng cô tuyệt đối không giống một người mẹ, ngược lại giống như nữ minh tinh hiện đại quyến rũ.

Cô thật đẹp, đẹp đến không chân thật, Lê Thượng Thần lo lắng, cho là mình chưa tỉnh ngủ, cô đi vào trong giấc mơ của anh rồi.

Mà con trai ngiệt tình gọi to với anh. “Ba, buổi sáng tốt lành!”

“Chào buổi sáng.” Từ Ly Hoan ung dung đi vào nhà anh. “Oa, anh ở trong cao ốc này thật không tệ! Nơi ở tốt, quang cảnh đẹp, anh là nhờ phòng thiết kế nào làm vậy? Em đoán xem... là phong cách Bắc Âu! Em cũng thích phong cách này, đơn giản thuận tiện, tiếc là không được tốt lắm, có cảm giác thật lạnh lẽo.”

Anh mờ mịt nhìn cô đi lại trong phòng, vẫn cảm thấy mình đang nằm mơ.

“Nhân viên quản lý của tòa nhà này rất có trách nhiệm, em vừa rồi mới giải thích với ông ấy thật lâu, ông ấy không tin em là vợ trước của anh, kết quả em vừa đưa Tiểu Mị ra, ông ấy liền để em đi.” Cô cười hì hì. “Con trai anh rất giống anh, anh muốn đổ cho người khác cũng không được.”

“Em... tìm anh có việc?”

“A, bởi vì em phải cùng Phương Phương đi Đạm Thủy, tạm thời không tìm được người chăm sóc con trai, có thể giao Tiểu Mị cho anh không?”

Anh vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, vừa nghe liền sửng sốt. “Bảo mẫu đâu?”

“Bảo mẫu ngã bệnh, lại bị cảm, không thể chăm sóc con trai.”

“Em không tìm người khác chăm sóc nó được sao?”

“Không tìm được. Không phải anh nói sẽ nguyện ý làm tròn trách nhiệm của một người ba sao? Ba được nhiên có trách nhiệm chăm sóc con mình chứ?”

Anh á khẩu không trả lời được. “Nhưng anh có việc...”

“Vậy thì mang Tiểu Mị theo, anh không cần kết quả quay phim, chỉ đứng ở bên sân làm giám đốc, không phải sao?”

“Nhưng anh chưa bao giờ chăm sóc trẻ con, anh không thể chăm sóc được nó!” Đây là mơ, nhất định là một giấc mơ, cô không thể nào dẫn con tới cho anh chăm sóc, cô sợ anh cướp con trai, không phải sao?

“Chăm sóc trẻ con không khó, Tiểu Mị rất ngoan. Đồ của nó đều để trong hành lý, nhớ đó, một ngày chỉ được uống một cốc milo, có vấn đề gọi điện hỏi em là được. Được rồi, em đi đây! Lúc về mua cá nước ngọt cho anh!”

Cô để lại túi hành lý nhỏ, đóng cửa, mang giày cao gót tự nhiên rời đi.

Trong nhà chỉ còn Lê Thượng Thần đang mặc áo ngủ và một bé trai với vẻ mặt mong đợi.

Anh cúi đầu nhìn con trai, khuôn mặt nhỏ nhắn cười, đi tới cầm tay anh. Tay con trai vừa nhỏ vừa mềm... đây không phải là mơ!

Anh vuốt mặt, phát ra một tiếng thở dài.

Còn có biện pháp gì? Lê Thượng Thần không còn cách nào khác là mang con trai tới phòng chụp ảnh, dĩ nhiên tạo nên náo động lớn.

Bé trai cực kì dễ thương người gặp người thích, mỗi người đều muốn chơi cùng với nó, nhân viên nữ làm việc cũng muốn ôm nó, cha anh tuân phi phạm, con trai thì tuần tú lanh lợi, hai cha con như một bữa họa, khiến mọi người ghen ghét!

Từ Tử Kinh rất xấu hổ, dính chặt cha nó, muốn cha ôm. Quá nhiều người đến nhìn nó, nó sợ, cố gắng đem mặt giấu vào bả vai của cha mình, tránh không nhìn người khác, chọc ọi người một trận cười lớn.

Con trai được chào đón như vậy, dĩ nhiên Lê Thượng Thần rất sung sướng. Sau khi anh tỉnh táo, vẫn không hiểu hành vi kín đáo của Từ Ly Hoan khi đưa con trai cho anh, nhưng vẫn rất vui vì được gần gũi với con. Ngoài ra, anh không dám nghĩ quá nhiều, thà tin tưởng cô thật sự không tìm được người chăm sóc, mới đem con cho anh.

Sau đó tổ kịch bản bắt đầu vào công việc, Lê Thượng Thần đưa con trai đến một góc. Khắp nơi trong phòng chụp ảnh đều là dây điện và đạo cụ, không thể chơi bóng, thật may Từ Ly Hoan đã chuẩn bị vài món đồ chơi và một số thứ nhiều màu sắc, anh chơi cờ nhảy với con trai, sau đó thảo luận nên tô màu gì cho con voi, hoặc đưa con trai đến xem diễn viên đóng phim, trừ lúc con trai mỗi hai mươi phút là nhớ đến milo, anh không ngừng nghĩ cách dời đi sự chú ý của nó, con trai thật sự không khó chăm sóc.

Bữa trưa lúc tổ kịch bản cùng nhau đặt cơm, anh đưa thức ăn trong hộp vào trong bát nhỏ, hai cha con cùng nhau ngồi ăn cơm, anh bất ngờ phát hiện con trai cũng thích ăn đậu phụ như anh, vì vậy liền dậm đậu phụ nhường cho con trai, nhìn nó ăn say sưa, anh có một loại cảm nhận hạnh phúc.

Bữa trưa ăn được một nửa, Từ Ly Hoan gọi điện cho anh.

“Hai người đang làm gì vậy?”

“Ăn cơm trưa, em thì sao?”

“Em cũng vậy, bạn bè của Phương Phương có mở một ngôi nhà dân gian ở Đạm Thủy, cô ấy mời bọn tôi.”

“Ồ đó chơi vui không?”

“Không tệ! Thật ra em muốn đưa Tiểu Mị tới chơi, sau lại cảm thấy không muốn chăm sóc đứa nhỏ, một mình thoải mái một chút, Tiểu Mị không làm phiền anh chứ?”

“Không, nó rất dễ chăm sóc!”

“Xem đi? Em đã nói rồi! Anh lo lắng quá nhiều, chăm sóc trẻ con cũng không khó.” Giọng nói của cô vui vẻ, giống như không lo lắng anh có thể không trả con trai lại cho cô.

“A Ly...”

“Hả?”

“”Tại sao em lại mang Tiểu Mị đến cho anh?”

“Không phải anh muốn ở cùng nó sao?”

“Dĩ nhiên muốn, anh rất thích nó.” Chính là bởi vì quá yêu thích, anh sợ mình không thể buông tay, sợ sau một ngày vui vẻ, là cuộc sống càng thêm cô đơn.

“Nếu thích, tại sao không nắm lấy?”

Hình như lời cô nói chứa đầy hàm ý, nhưng anh không có lời đáp trả.

“Được rồi, em muốn đi ăn cơm, em sẽ về sớm một chút, sáu giờ tới phòng chụp ảnh có thể đón Tiểu Mị không?”

“Hôm nay anh không muốn ở lại phòng chụp ảnh quá muộn, anh ở nhà chờ em.”

Hơn bốn giờ chiều, anh mang con trai về nhà, anh pha mì cho con trai, cậu nhóc vui vẻ xem ti vi, nhưng theo thời gian từng chút trôi qua, càng gần đến sáu giờ, tâm tình anh càng tệ.

Không ngờ anh đợi đến sáu giờ rưỡi, Từ Ly Hoan mới xuất hiện với một túi rau.

“Mới lượn quanh chợ mua thức ăn với Phương Phương, nhiều người quá, thiếu chút nữa không qua nổi.” Cô khom lưng, tiếp được con trai chạy đến, thơm lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai. “Từ Tiểu Mị, hôm nay đi quay phim cùng ba, chơi có vui không?”

“Chơi rất vui!” Con trai cười sáng lạn.

“Sau này có muốn đến phòng chụp ảnh với ba không?”

“Muốn!”

Tại sao lời nói hôm nay của cô, tất cả đều khiến cho anh có một cảm giác bị tính kế?

Cô lại hỏi anh: “Buổi tối anh có việc gì không?”

“Ăn tối, xem kịch bản, tiếp theo muốn xem tác phẩm mới, rồi nghiên cứu danh sách diễn viên thích hợp.” Đã sớm có thói quen ở một mình vào ban đêm, nhưng lúc này người phụ nữ khiến anh hạnh phúc nhất đang ở đây với con trai, thói quen cuộc sống của anh đột nhiên trống rỗng một cách đáng sợ.

“Buổi tối còn có việc sao? Thật đáng thương.” Cô lục lọi ví da. “...A? Em không tìm thấy chìa khóa...” Cô dốc ngược ví da, khoa trương kêu lên: “Hổng rồi, em không thấy chìa khóa đâu! Em không thể vào nhà rồi!”

“Không có chìa dự phòng sao?”

“Không có!”

“Vậy thì kêu thợ khóa thôi.”

Nụ cười của cô cứng đờ. “Không cần, em không thích gọi thợ khóa, có người ngoài vào nhà, em sẽ sợ.” Cô chớp chớp đôi mắt đẹp đáng yêu, giả bộ yếu ớt.

“Anh có thể chờ thợ khóa với em.”

A, mở miệng ngậm miệng đều là thợ khóa, sao đột nhiên anh lại yêu thợ khóa như vậy? Làm cầu cho anh mà con không nhận!

“Nơi này của anh có nhiều phòng không? Để cho em ở một đêm là tốt rồi!” Co trăm phương ngàn kế chính là vì câu nói này.

Anh khẽ nhú mày, vẻ mặt như có điều suy nghĩ.

Từ Ly Hoan tràn ngập tin tưởng, hôm nay cô cố ý ăn mặc xinh đẹp bắn ra bốn phía, anh luôn ở phái hành động, sống chung ở trên núi ba ngày, anh không phải ngồi hoài không loạn, hiện tại cô chủ động đưa tới cửa, cũng không tin anh cự tuyệt được.

Cô nghe anh thông thả nói: “Da mặt của em thật dày.”

Cô trở mặt, rồi anh nói tiếp: “Anh chưa có gặp qua người nào vừa đánh mất chìa khóa liền trực tiếp muốn ở nhà của người ta.”

Mắt của cô đỏ gay, lẽ nào lại thế, sao lại không dụ dỗ được anh? Chẳng lẽ cô già, nhan sắc tụt giảm rồi?

Mặc kệ! Cô kín đáo đưa con trai cho anh, tuyên bố: “Cứ như vậy, tối nay em và Tiểu Mị sẽ ở đây.”

“Ách, A Ly...”

Cô không để ý đến anh, đi thẳng vào nhà anh, cởi giày xăng-đan, tự mình tìm phòng bếp, nói rõ tối nay không đi.

Anh cau mày, bất đắc dĩ đóng cửa chính, khóa miệng lại hiện lên nụ cười vui sướng nhất từ khi xuống núi tới nay.

24. Chương 24

Kế hoạch của Từ Ly Hoan là... làm bộ cùng bạn tốt đi chơi, ném con trai cho Lê Thượng Thần, để cho anh lưu luyến không rời, sau đó ở lại nhà anh, nói chuyện với anh, cô sẽ rất nhẹ nhàng, kiên nhẫn dẫn dắt từng bước, thành thật khuyên bảo, mở ra trái tim của anh, cuối cùng bọn họ sẽ vui vẻ ở cùng nhau, ừ, rất hoàn mỹ!

Khi anh đưa con trai đi tắm, cô đang nấu ăn ở phòng bếp, cắt nhỏ ớt xanh, cần tây xào mực, luộc rau cải và chưng cá, còn có một bát canh sò, ừ, một bữa ăn hoàn hảo!

Khi cô thông báo ăn cơm, Lê Thượng Thần và con trai đi vào phòng bếp, nhìn thấy một bàn món ăn, trong không khí tràn ngập hương thức ăn, còn có từ Ly Hoan vừa mới cởi tạp dề, cười khanh khách nhìn anh, anh có chút hoảng hốt, đến tột cùng cô có ý đồ gì?

“Vốn tối nay phải về nhà nấu cơm, dù sao không thể quay về, thì nấu cơm cùng nhau ăn đi.” Cô lấy bát thêm cơm. “Bình thường em ăn cơm với Tiểu Mị, đồ ăn không nhiều lắm, cũng rất bình thường.”

“Đã đủ rồi.” Lê Thượng Thần giúp một tay sắp xếp bát đĩa, nhìn thấy cần tây xào mực, tay anh tạm ngừng, mới đưa bát đĩa cho con trai.

Cô nhìn lên anh, vẻ mặt anh phức tạp, nhưng không mất hứng, anh thích bữa ăn mà cô chuẩn bị này chứ?

Ba người ngồi xung quanh bàn ăn cơm.

“Có ớt xanh.” Từ Tử Kinh chu cái miệng nhỏ nhắn chỉ ớt xanh trên bàn ăn.

“Không được kén ăn.” Cô gấp ớt xanh để vào bát con trai.

“Con không muốn ăn.” Cậu nhóc lấy ớt xanh trong bát ra, đầu nhỏ quay sang một bên, tỏ vẻ cương quyết cự tuyệt.

“Không được không ăn, không phải con muốn lớn lên có thể cao sao? Muốn cao, phải ăn đủ loại rau, ớt xanh cũng không khó ăn, con xem ba mẹ đều ăn.” Cô ăn ớt xanh, lấy ánh mắt ý bảo Lê Thượng Thần.

Vì vậy anh gấp một miếng ớt xanh, ăn, bộ dạng giống như đang thưởng thức. “Ăn rất ngon!”

Từ Tử Kinh méo miệng, không tình nguyện nhìn mẹ gấp một đồng ớt xanh vào bát mình.

“Ngoan, ít nhất phải ăn một chút, như vậy đi, ba ăn bao nhiêu, con ăn bấy nhiêu.” Cô chuyển hướng sang Lê Thượng Thần, gấp thức ăn cho anh. “Nào, ăn ít cần tây...”

Viu, chén của anh trong nháy mắt di chuyển vị trí, cách xa cần tây trong đĩa cô,... một màn này nhìn không khỏi rất quen mắt!

Từ Lý Hoan nheo mắt lại, đầu anh chuyển sang bên trái, tránh nhìn vào ánh mắt của cô. “Anh không muốn ăn.” Giọng điệu trầm bổng hoàn toàn giống với con trai.

A, thì ra điểm yếu của anh là cần tây. Cô ngọt ngào nói: “Không thể không ăn, cần tây không khó ăn, anh xem em và Tiểu Mị đều ăn.”

Không đợi cô ám hiệu, con trai tự động gấp một đĩa cần tây, nhét vào cái miệng nhỏ nhắn, gương mặt trắng noãn phình lên, dùng sức nhai nhai. “Con ăn bao nhiêu, papa cũng ăn bấy nhiêu.” Còn chủ động gấp cần tây vào bát cha, một đĩa, hai đĩa, ba đĩa, chồng lên cao!

“Đợi chút, quá nhiều? Con không ăn nhiều như vậy!” Đây là trả thù, nhất định là như vậy. Lê Thượng Thần bất đắc dĩ, nhìn về phía Từ Lý Hoan.

Cô đang nén cười... phụt, cô bật cười, ha ha.

Anh cũng cười. Cậu nhóc mặc dù không hiểu rõ có cái gì hay, cũng cười theo.

Sau khi ăn xong, Từ Tử Kinh đi tô vào quyển sách của mình, Từ Lý Hoan dọn dẹp bàn còn Lê Thượng Thần rửa bát.

Anh vừa rửa bát vừa hỏi: “Không phải em nói mua quà tặng cho anh sao, hình như là cá nước ngọt thì phải?”

“A, em và Phương Phương chơi vui quá, quên mua.” Thật ra thì cô không có đi Đạm Thủy.

“Đúng vậy, đến chìa khóa cũng làm mất.”

“Không phải anh không tin tưởng em làm mất chìa khóa chứ?”

Anh không tin, anh biết hành động hôm nay của cô là cố tính toán, nhưng, vì sao? “Anh chỉ không hiểu, tại sao em đến tìm anh?”

“Anh không hi vọng em đến đây sao?”

Anh siết chặt bát, không khỏi phiền não. Lại là giọng nói có ngụ ý này. “Ồ chân núi, anh đã nói rõ ràng, tiền cũng đã đưa, em không có lí do gì để đến tìm anh. Tại sao em lại muốn đến?”

“Hai ngày trước em nói chuyện điện thoại với Tiểu Tưởng.” Cô đi tới bên cạnh anh, tắt vòi nước. “Cậu ấy nói cho em biết, tình huống lúc nhỏ của anh trong nhà, còn có người nhà đối xử với anh như thế nào.”

Đây chính là nguyên nhân? Anh trừng cô. “Cho nên em cảm thấy nên cứu vớt anh?” Vết thương kín đáo bị nhìn thấy, anh đau, một sự phản kháng phần hận làm giọng nói của anh bén nhọn lại châm chọc.

“Không. Em không có hứng thú làm Thánh Mẫu, chỉ bởi vì em muốn gặp anh, muốn ở cùng một chỗ với anh.”

Anh chấn động, nghe cô chậm rãi nói: “Còn có một chút chuyện, em muốn hiểu rõ, em không biết, là nguyên nhân gì để anh uy hiếp em muốn cướp con trai, sau đó lại không làm như vậy? Nếu như em nhớ không nhầm, anh nói anh cần tiền, lại đưa cho em một tỷ. Đối với anh mà nói, em và con trai quan trọng hơn tiền bạc, đúng không? Đã như vậy, tại sao anh lại cự tuyệt không cho em bước vào cuộc sống của anh?”

Anh không cách nào để nói, cảm giác mình bị cô phân tích ra từng chút một, trần trụi, không thể nào phòng bị, cũng không cách nào chống cự.

“Mặc dù đôi lúc anh có nói những lời quá đáng, khiến cho em tức giận, nhưng hiện tại em đã rõ rồi, anh thật sự không có ý đó, anh chỉ muốn khiến em tức giận, nói cho em biết, tại sao lại như vậy?”

Mắt đẹp của cô trong suốt như gương, nội tâm anh giống như bị ánh mắt cô chiếu vào, anh không thể lẫn trốn, giọng nói khàn khàn: “Nếu chúng ta ở chung một chỗ, anh liền làm tổn thương em, còn có Tiểu Mị.”

“Tại sao? Anh nói tổn thương là có ý gì? Anh sẽ đánh chúng em sao?”

“Không, không phải! Anh vĩnh viễn cũng không đánh hai người!” Giọng nói anh kích động.

“Vậy là ý gì? Tại sao anh lại nhận định mình sẽ tổn thương bọn em?”

“Bởi vì...” Anh cười nhẹ một tiếng, nhưng trong giọng nói lại không có chút vui vẻ. “Điều này còn cần hỏi sao? Chúng ta ly hôn, nếu không phải anh khiến em không vui vẻ, làm sao lại ly hôn?”

“Nhưng em từng khiến anh không vui, không phải sao? Khi đó em thường hoài nghi anh lăng nhăng với những nữ minh tinh, không tin anh...”

“Anh không tin em, là bởi vì anh không tin mình.”

Cô nghe được đau lòng, là bởi vì từ nhỏ chịu nhiều chỉ trích, anh mất đi lòng tin đối với chính mình? Trong tình yêu, anh cũng không khẳng định mình đáng giá có được cô, thiếu đi cảm giác an toàn liền biến thành đổ kị và hiểu lầm.

“Anh biết điều này chứng minh cái gì không?”

“Chứng minh chúng ta không hợp nhau?”

“Không, điều này chứng minh chúng ta đều là người phạm, sẽ mềm yếu, sẽ hiểu lầm, cũng sẽ phạm sai lầm, nhưng chúng ta yêu nhau, tình yêu của chúng ta không sai, không có người nào phản bội người nào, chỉ là có chút vấn đề nhỏ, chúng ta có thể cùng nhau đền bù, em nguyện ý cố gắng thay đổi vì anh, anh đáng giá để em làm như vậy. Em thì sao? Em đáng giá để anh cố gắng không?”

Cô đáng giá để anh bỏ đi tất cả, nhưng anh do dự. “Ngộ nhờ chúng ta lại gây gổ vì cùng một nguyên nhân thì sao?” Ngộ nhờ anh lại chọc cô đau lòng thì sao?

“Coi như thử thêm một lần nữa đi.” Cô nháy mắt mấy cái. “Cho nên anh nguyện ý cố gắng vì em không?”

Sao cô có thể nói điều này nhẹ nhàng như vậy? Mà ở trong ánh mắt dịu dàng tràn ngập sự tin cậy của cô, anh cũng cảm thấy, chuyện thực sự sẽ dễ dàng như vậy, anh luôn yêu cô, có cơ hội quay lại, đương nhiên anh nguyện ý nắm chặt, anh gật đầu.

Cô tươi cười. “Em còn muốn nói với anh lời xin lỗi, luôn mắng anh ‘không phải người ba tốt’, khi đó em chỉ muốn bảo vệ Tiểu Mị, chỉ sợ anh cướp nó đi, em không biết nói những lời đó sẽ làm tổn thương anh, em thật sự không cố ý, xin lỗi anh.”

“Thái độ của anh với em cũng không tốt, rất kém.” Anh chân chừ. “Tiểu Tường... nói cho em biết bao nhiêu?”

“Em cũng không biết cậu ấy có phải nói cho em biết toàn bộ hay không, nhưng em không muốn biết thêm nữa.” Cô cau mày, giống như xem thường.

Nét mặt của cô khiến anh thấp thỏm. Cô đã sớm biết anh là con riêng, nhưng không rõ chi tiết, hiện tại cô đã biết hết, ngộ nhờ vì vậy mà cô ghét bỏ anh thì sao?

“Em không muốn phê phán cái gì, dù sao đây cũng là chuyện của nhà anh, em chỉ muốn nói...”

“Anh sẽ giải thích, em không cần nói gì cả.” Nếu như từ ngữ khắc nghiệt đến từ người nhà ông ngoại anh thì không sao cả, dù sao anh cũng đã quen rồi, nhưng nếu đến từ cô, dù chỉ là một ánh mắt khắc nghiệt, anh cũng không chịu nổi. “A Ly, anh biết rõ tình hình gia đình anh phức tạp, xin em tin tưởng anh...”

“Anh đừng cắt đứt em được không? Để em nói hết.” Cô nghiêm túc nhìn anh, nhưng giọng nói rất dịu dàng. “Em cảm thấy điều tồi tệ nhất trong cuộc sống, không phải bị nhiều người ghét bỏ, mà là tự ghét bỏ chính mình. Có lúc, cuộc đời đối với anh không công bằng, nhưng anh sẽ công bằng đối với chính mình, inh một cơ hội, nhưng thứ đó không phải chuyện anh có thể tự quyết định, không cần phải cố gắng đi gánh chịu lỗi lầm. Mặc kệ người nhà đối xử với anh như thế nào, anh phải nhờ... đó không phải lỗi của anh.”

Anh không có cách nào mở miệng, cũng không cách nào dời mắt khỏi khuôn mặt cô. “Những chuyện đó có thể là một phần cuộc đời anh, nhưng không phải tất cả của anh. Anh tự mình lưu lại một chút không gian riêng, cho chính mình, để mình vui vẻ,... để lại cho em, được không?”

Anh muốn nói ‘được’, nhưng không cách nào nói ra, anh muốn gật đầu, nhưng không thể nào cử động, nội tâm anh kích động sôi trào, bị cô làm cảm động thật sâu.

Anh không muốn nhìn lại tuổi thơ u tối, cho nên chưa bao giờ nói với cô, người nhà ông ngoại yêu mẹ anh, rất hận sự ra đời của anh, anh chưa từng oán, cho dù lúc mười bốn tuổi mẹ yêu cầu anh không nên đi tìm bà, anh vẫn như cũ không oán, bởi vì dù sao bà cũng đã sinh ra anh, thế nhưng anh lại tước đoạt hạnh phúc của mẹ. Anh cho rằng mình không có tư cách yêu, anh không dám nghĩ nhiều trong tình yêu.

Nhưng cô yêu anh, không chỉ là tình cảm nhất thời, mà là ý định tỉ mỉ, tinh tế. Cô muốn biết rõ về anh, nhưng không dò hỏi, nhìn ra anh đang tính toán, thì không hỏi dồn, cô xիր tiếp nhận anh, tiếp nhận cùng thông cảm cho anh, lấy tình cảm đơn thuần nhiệt huyết của cô để ủng hộ anh. Cô không nhắc tới nửa chữ yêu, thế nhưng anh lại cảm thấy mình được yêu thương thật sâu.

Chuyện cũ giấu giếm cũng bị cô biết rồi, anh có chút lúng túng, nội tâm vừa chua vừa đắng, lại có một chút ngọt. Anh có chút xấu hổ, rồi lại hoàn toàn an tâm, bị nhìn thấy rõ ràng, anh nên cảm thấy lo lắng, nhưng khi tâm sự bị bại lộ ở người trước mắt, khi mình được người mình yêu tiếp nhận, có thể không sợ hãi thể hiện chính mình, đây là thời khắc mình cảm thấy hạnh phúc nhất.

Anh từ bỏ việc chống đối, bỏ qua thời gian dài ngày trang mình như không có chuyện gì xảy ra, đứa trẻ đáng thương và người đàn ông cô đơn, cùng đầu hàng trước cô, thuần phục cô. Cô yêu, cứu vớt anh, lòng anh tràn đầy sung sướng.

“Em xác định anh chỉ lưu lại một chút cuộc đời cho em? Nhưng anh muốn trao cho em toàn bộ.” Anh cầm tay cô, ánh mắt lấp lánh. “Dĩ nhiên, em cũng phải dùng toàn bộ cuộc sống của mình để trao đổi.”

“Được rồi, như vậy em cũng không bị lỗ vốn.” Cô cười khanh khách, chủ động chui đầu vào lồng ngực anh, thích anh sau khi mở rộng trái tim, lại là giọng điệu bá đạo đoạt lấy.

Anh ôm chặt cô, cảm đặt bên trong mái tóc mềm mại, giọng nói khàn khàn: “Cảm ơn em.” Một lời cảm ơn, bao hàm rất nhiều tình cảm và lòng cảm kích không thể nói thành lời.

“Em không muốn nghe những lời này.”

Nếu không cô muốn nghe cái gì? Anh không hiểu, cô lại nói: “A, em còn có việc muốn nói với anh, em tìm được chìa khóa rồi.”

Cô móc ra một chùm chìa khóa sáng ngời đưa trước mặt anh, chiếc chìa khóa tỏa sáng lấp lánh, giống như ánh mắt quyến rũ lại trên đầu của cô. “Nếu em vào ở đây, anh sẽ không đuổi em trở về chứ?”

Anh cười. “Anh đã sớm biết em nói mất chìa khóa là giả.”

“Vậy sao anh không vạch trần em? Thật ra anh rất vui vì em tới đây đúng không?”

“Đúng vậy.” Anh thừa nhận, thân mật ghé vào tai cô nói nhỏ. “Nếu em chịu đem đồ đạc của em đến, ở đây cùng với Tiểu Mị, anh sẽ rất vui.” Nếu không còn cớ kị, anh không thể chờ muốn biến khát vọng thành hành động, anh muốn ở cùng một nhà, muốn nhét cô và con trai vào cánh chim của mình, cả ngày lẫn đêm đều có thể quan tâm chăm sóc bọn họ.

“Anh xác định?” Ánh mắt cô chớp động vui sướng và nguyện ý. A, cô thích sự tích cực như vậy.

“Dĩ nhiên.”

“Chắc chắn?”

“Anh không thể chờ được nữa, càng nhanh càng tốt.”

Nhưng khi cô nghe được, lại là một ý khác, cô bị vây trong ngực của anh, cảm thấy lực ôm mạnh mẽ của anh, cảm anh dán vào tóc cô thân mật cọ xát, hô hấp nóng bỏng rơi vào lọn tóc gần cổ cô, khiến da thịt cô tê dại, thậm chí bắt đầu mềm nhũn, chứ đừng nói bàn tay to của anh đang nhẹ nhàng vuốt ve giữa lưng và eo của cô, rất không đứng đắn, cô phải giữ tay anh lại.

“Em biết anh nhất định rất vội, nhưng cầu xin anh hãy suy nghĩ một chút về địa điểm, con trai đang ở cách vách!” Chẳng lẽ anh muốn ngay bây giờ sao?

Anh chợt bất động. “Em cho rằng anh nói không kịp, là vội vã muốn...” Anh buồn cười, lồng ngực bởi vì tiếng cười mà chấn động.

“Chẳng lẽ không đúng...” Nhận được ánh mắt nhạo nháy của anh, cô xấu hổ, mặt đỏ lên. “Được rồi, coi như em chưa nói!” Cô muốn rời khỏi anh, lại bị anh kéo lại, đặt lên cửa tủ lạnh.

Tủ lạnh cứng rần lạnh lẽo khiến cô hô nhỏ một tiếng, khi thân thể nóng bỏng của anh dán lên thân thể cô, trái tim cô dừng lại, thỉnh thoảng nháy loạn.

“Thật sự anh vốn không có ý nghĩ đó, nhưng em hại anh bắt đầu suy nghĩ.”

“Chính tư tưởng của anh xấu xa, không cần phải viện cớ.” Về mặt anh vô tội, giống như một cậu nhóc lớn trong sáng, nhưng phản ứng thân thể tuyệt đối không vô tội, huống chi cô hiểu rõ anh, toàn thân anh từ trên xuống dưới trong sáng đại khái chỉ còn tròng mắt kính, mà anh đang chậm rãi lấy kính xuống, gương mặt khiến người ta mê đắm đã không còn che giấu.

“Anh tuyệt đối không có viện cớ, anh chỉ là...” Thân thể rắn chắc của anh dán chặt cô, chậm chạp mà hấp dẫn thân thể mềm mại của cô. “ ‘Có mục đích’ gây rối”

Bên má cô như có lửa đốt, đầu gối như nhũn ra, thân thể cấp bách của anh khó nén dục vọng, anh khẽ vuốt cần cổ và má cô, mạch đập của cô dưới ngón tay của anh bắt đầu có lửa nóng, toàn thân cô tê dại, không biết là vì ánh mắt quyến luyến cưng chiều của anh hay là thân thể kích động rắn chắc của anh làm cô phát run.

A|nh nói nhỏ: “Thật ra thì anh không thích tưởng tượng về chuyện này, anh thích tự mình trải nghiệm.”

“Em nói thật, Tiểu Mị đang ở cách vách, chúng ta...” Cô run lên, còn muốn xoay chuyển tình thế.

“Chúng ta yên lặng một chút, đừng lên tiếng là tốt rồi, hư...” Anh đẩy cúc áo sơ mi của cô ra, da thịt tuyệt nộn phía dưới như ẩn như hiện, làm ánh mắt anh nóng rực... sau đó anh bất động, cả người hoàn toàn bất động.

“Sao vậy?” Cô ngẩng đầu, thấy anh nhìn sang một bên, cô nhìn theo, thấy con trai đang đứng trước cửa phòng bếp, cô nhanh chóng đẩy anh ra.

Thật may lần này Lê Thượng Thần có phòng bị, phía sau không có khung cửa, anh lui lại hai bước, ổn định mình. Xem ra, anh phải cẩn thận dạy cô ứng biến thế nào cho tốt, nếu không ngày nào đó bọn họ đứng cạnh cửa sổ... cô hoảng hốt đẩy người, anh sớm muộn cũng sẽ mất mạng, nơi này là tầng mười hai đó!

Từ Ly Hoan nặn ra một nụ cười. “”Tiểu Mị? Sao vậy?”

“Bút sáp màu vàng của con dùng hết rồi.” Mắt to đen nhánh của bé trai chớp chớp, khờ dại đặt câu hỏi: “Mẹ và ba vừa làm gì vậy?”

“Ách, chúng ta...” Cô ấp úng, phát hiện cúc áo bị mở ra, vội vàng cài lại.

“Ba mẹ ở trong bếp, đương nhiên đang nấu ăn rồi.” Về mặt Lê Thượng Thần ôn hòa giải thích. “Ba mẹ đang chiên cơm... đó!” Anh liền bị đập một cước không chút lưu tình.

“Không cần nói lung tung với trẻ con!” Cô lườm anh một cái.

“Nói lung tung cái gì? Anh đang nói thật mà.” Anh rất vô tội, nhìn cô ôm lấy con trai, thật bất đắc dĩ, không khí vừa đứng lại bị con trai cắt đứt. “Tối nay đỡ nó ngủ sớm một chút, không thành vấn đề chứ?”

Cô nghe vậy, gò má ửng hồng lại càng nóng. “Em sẽ cố gắng.”

“Em vì đến chỗ anh, lập kế hoạch chu đáo như vậy, vậy cũng nhớ mang chăn và gối đầu của Tiểu Mị chứ?” Nếu muốn ở lại qua đêm, cô sẽ không quên chuẩn bị giúp con chuẩn bị, đúng không?

Cô ngơ ngẩn. Anh nhìn cô, cô tiếp tục giật mình, sau đó cười tươi sáng. “Ha ha ha ha...”

Cô cười hơi ngu dần, rất giống với khuôn mặt tươi cười của con trai lúc ở trên chân núi kêu với máy bay “Mẹ tạm biệt!”.

Anh rất bất đắc dĩ, còn có thể nói gì? Không hổ là mẹ con mà!

Sau đó Lê Thượng Thần nhanh chóng lái xe, đến nhà Từ Ly Hoan lấy chăn và gối đầu cho con trai.

Chín giờ, hai người cố gắng dỗ cho con trai đi ngủ, nhưng tinh thần tối nay của cậu nhóc đặc biệt tốt, hai người phải cực kì cố gắng, đến hơn mười một giờ mới chịu đi ngủ, kết quả mới ngủ hơn nửa tiếng thì lại gặp ác mộng, chạy tới chen lên giường lớn của ba mẹ, ba người cùng ngủ tới sáng.

Tám giờ sáng, Từ Ly Hoan tỉnh lại sau một đêm ngon giấc. Con trai ngủ bên cạnh cô, một tay nhỏ cầm vạt áo cô, cô thấy thế cười, cầm quần áo trong tay con trai kéo về, ba đứa bé đâu?

Tiếng nước chảy truyền đến từ phòng tắm. Cô xuống giường, đi tới theo tiếng nước chảy, tối hôm qua cô sử dụng phòng tắm bên ngoài, bây giờ là lần đầu tiên cô vào phòng tắm của phòng ngủ chính, bước vào một bước, hai mắt cô không khỏi tỏa sáng.

Phòng tắm thiết kế lấy tông màu trắng bạc làm chủ đạo, khiến người khác có cảm giác tinh khiết và lạnh lùng, ánh sáng phủ xuống bồn tắm bằng đá, trên tường là một chiếc tivi LCD màn hình lớn, sát bên bồn tắm là hai tấm thủy tinh trong suốt, ánh sáng chiếu vào khiến bồn tắm càng thêm sáng rực, nhưng trên đó không phải điều cô chú ý,... ừm, có lẽ ánh sáng khó chối tội này, bởi vì phòng tắm quá sáng, khiến cho người đàn ông trần truồng đang tắm dưới vòi hoa sen không cách nào lẩn trốn!

Chỉ thấy hai tay người đàn ông đứng dưới vòi hoa sen đang chống vào tường, cúi đầu nhìn xuống, nước chảy từ đỉnh đầu anh xuống dưới, ướt đầm đầu anh và cơ thể cân xứng, không có vết sẹo, nước chảy trong suốt, phần da sau lưng chậm rãi phập phồng, phía dưới mông là đôi chân thon dài trắng kiêu, mặc kệ nhìn từ góc độ nào, đều khiến đàn ông phải đổ kị, khiến phụ nữ điên cuồng, người đàn ông này có thể mặc bất kì bộ đồ nào, anh chính là người mẫu chuyên nghiệp nhất.

Tim cô đập mạnh, sáng sớm đã nhìn loại hình ảnh này, khiến tinh thần vô cùng hưng phấn!

25. Chương 25

Cô gõ vào tấm thủy tinh trong phòng tắm.

Lê Thượng Thần nghe tiếng ngắt đầu, mỉm cười với cô. “Chào buổi sáng.” Anh hướng về bồn rửa mặt lấy khăn lông và bàn chải đánh răng. “Chuẩn bị cho em.”

“Cảm ơn.” Cô đi qua, dùng tay mở vòi nước, chuẩn bị rửa mặt. “Cái người này sao sớm vậy đã dậy rồi?”

“Vốn là muốn ngủ, nhưng lại bị người bên cạnh đánh thức.” Anh cười khở, đóng vòi hoa sen, lấy khăn tắm vòng ngang hông, đi vào phòng tắm.

“Tiểu Mị đá anh à? Thật là, tướng ngủ của nó không tốt...”

“Là em đánh anh.”

“Em đánh anh? Đâu có? Sao em lại không nhớ?? Cô kêu lên.

“Chính là em. Lúc đó anh nằm mơ thấy mình đang ở trong phim trường, đang thảo luận kịch bản với đạo diễn, không hiểu vì sao liền rối loạn, ông ấy đột nhiên nhặt kịch bản lên đánh anh, lại tiếp tục lấy đèn bàn kịch liệt đánh, cuối cùng dứt khoát khiêng cái ghế lên đập anh, lúc này anh bị đánh đau nên tỉnh, vừa mở mắt, tay lên đang dè lên mặt anh, em vừa đánh anh một quyền.” Anh chỉ xương gò má, có một phần đỏ rất nhỏ.

Anh nói, còn cô ở một bên cười, đưa tay xoa vết thương cho anh. “Thật xin lỗi..., nói như vậy mới nhớ em cũng nằm mơ thấy mình đụng phải một máy bán hàng ăn tiền, ăn sạch tất cả tiền lẻ của em, mà không chịu cho ra đồ uống, em tức giận liền đâm nó, nện một phát, đồ uống liền rớt xuống.”

“May mắn em không nằm mơ thấy mình đánh trống giải oan.”

“Cô cười khanh khách. “May mà em đánh anh tỉnh dậy, nếu không anh tiếp tục mơ bị đạo diễn đánh.” Cô khom lưng rửa mặt, không chú ý ánh mắt anh đột nhiên thay đổi.

Cô mơ hồ quên mang theo áo ngủ của mình, mặc trên người chính là áo T-shirt anh ượn, T-shirt rộng rãi, đủ để che trung tâm bắp đùi xinh đẹp của cô, nhưng cô vừa khom lưng, xuân quang liền lộ ra, anh thoáng chốc ngừng thở. Chỉ tiếc chiếc áo quá dài, vẫn như cũ che kín cặp mong tròn xinh đẹp vĩnh lên của cô.

“Sáng nay muốn ăn gì?” Mặt cô ướn nhẹp, đứng thẳng người, soi gương bôi sữa rửa mặt. “Nơi này của anh có gì có thể ăn?”

“Đồ trong tủ lạnh phần lớn là đồ ăn đông lạnh, đồ ăn được chính là thức ăn mua ngày hôm qua...” Cô lại khom lưng rồi, cổ họng anh căng thẳng, đáng chết, sớm biết vậy tìm chiếc áo sơ mi nhỏ nhất cho cô mặc. “Có sandwich.”

“Vậy thì ra ngoài ăn, gần đây có nơi nào ăn sáng không?”

“Đối diện có hai nhà.”

“Ừ...” Cô chẳng những khom người, còn phát ra âm thanh suy nghĩ, tiếng ‘ừ’ thật dài này khiến toàn thân anh nổi lên phản ứng. “Tiểu Mị còn đang ngủ, nếu không chúng ta đi ra ngoài mua đồ về ăn.”

Anh không trả lời, cô không quan tâm, rửa sạch bọt trên mặt, đứng thẳng người, từ trong kinh nhìn thấy anh đứng sau lưng mình, anh lui về phía sau một bước, sống lưng đụng phải cửa phòng tắm, tiếng ‘rầm’ vừa vang lên, cửa đóng lại, nhốt hai người họ vào một không gian nhỏ, tay anh chạm tới tay cầm cánh cửa, lắc một cái, ổ khóa rơi xuống.

“Em nói Tiểu Mị còn đang ngủ, thật sao?”

Ánh mắt anh nhìn thẳng vào cô từ trong kính, không che dấu ý đồ cực kì nóng bỏng, cô cà lăm. “Nhưng, nhưng chúng ta ở trong phòng tắm...”

“Không có nơi nào khác.” Anh đi về phía cô. “Anh thật sự hối hận, ban đầu yêu cầu thiết kế cố gắng phòng tắm rộng rãi, bây giờ trong nhà một nơi có thể dành cho chúng ta cũng không có. Nếu tặng giường cho con trai, chúng ta chỉ có thể chấp nhận phòng tắm.”

“Nhất định phải là bây giờ sao...” Cô cảm thấy anh đứng sau lưng, cởi ra khăn tắm dọc theo toàn thân da thịt trơn nhẵn của cô, kích thích một hồi dòng điện hừng phấn, vọt qua toàn thân hai người.

Cô cảm giác được nhiệt độ nóng rực của anh, chân anh trượt vào hai chân cô, như có như không lướt qua làn da nhạy cảm của, toàn thân cô trong nháy mắt nóng ran. Chân anh dấn sát vào bên trong chân trái của cô, chậm chậm di chuyển, như gợi lên tiết tấu cầu yêu, ý thức cô mơ hồ, mềm nhũn giống như bùn, dựa hẳn lên người anh, qua áo sơ mi mỏng cảm thấy dục vọng thuộc về anh, còn nhiều kích động.

Hô hấp cô dồn dập, sắc mặt ửng đỏ, ánh mắt anh ở trong kính khóa chặt lấy cô, ở đáy mắt tĩnh lặng là dòng nước ngầm tình dục kích động, nhịp tim cô đập mạnh liệt, nhưng vẫn ý thức được, họ đang ở trước gương.

“Nhưng nơi này có gương...” Cô nhìn thấy anh thì thôi đi, nhưng đến phản ứng của mình cô cũng nhìn thấy rõ ràng! Không được, quá xấu hổ.

“Em không muốn nhìn, thì nhắm mắt lại đi.” Giọng nói trầm thấp mỉa mai của anh nỉ non bên tai. “Anh muốn nhìn xem dáng vẻ của em khi ở trong lòng anh, anh muốn nhìn em như vậy, từ từ yêu em...”

Mười lăm phút sau, bé trei trên giường lớn đã tỉnh dậy. Cậu dụi dụi mắt, gọi lớn: “Mẹ...”

Không ai trả lời cậu, chỉ có duy nhất âm thanh phát ra từ phòng tắm. Cậu xuống giường, tập tễnh đi về phía phòng tắm, càng đến gần, âm thanh kì quái trong đó càng rõ ràng, hình như là tiếng hít thở, còn có âm thanh mà cậu nghe không hiểu.

Anh chỉ biết trong phòng tắm có người, liền vung quả đấm nhỏ, gõ cửa. “Mẹ...”

Tình hình dầu sôi lửa bỏng trong phòng tắm ngừng lại.

Từ Lý Hoan vẫn còn nhắm mắt đột nhiên mở mắt. Hồng bét, hai người có gắng không chế không phát ra tiếng, sao lại có thể đánh thức con trai? Cô kinh hoảng trừng mắt mào trong kính, gương mặt tuần tú của người đàn ông sau lưng cô vụn vỡ, cô mãnh liệt ngăn cản cánh tay quăn ngang hông mình của anh, muốn anh nói mấy câu, đuổi con trai đi nơi khác.

Lê Thượng Thần hiểu ý cô, nhưng thân thể anh nóng bỏng, kích động đến cực điểm, giờ phút này muốn anh im lặng bất động đã hao hết ý chí, sao có thể nói ra được những lời nói đó? Vào thời điểm dừng lại, thật sự sẽ hại anh giảm thọ!

Anh cắn chặt răng, nhìn vào hai gò má đỏ ửng của cô ở trong kính. “Anh bắt đầu cảm thấy, con trai thật sự không đáng yêu như vậy rồi.” Anh khàn khàn oán trách.

Nếu không phải thời điểm nguy cấp cần xử lí chuyện quan trọng, cô thiếu chút nữa bật cười.

Anh thanh thanh cổ họng, có gắng khiến giọng nói thật vững vàng, mới cất giọng nói: “Tiểu Mị? Sao vậy?”

“Bụng con đói, mẹ đâu?”

“Mẹ đang bận. Nếu con đói thì lấy bánh mì trong tủ lạnh ăn trước đi.”

“Ba và mẹ đang làm gì? Con nghe được âm thanh.”

“Ba và mẹ đang ở đây... phòng tắm.” Làm ơn đừng hỏi, nhanh đi đi! “Con nhanh đi ăn sandwich đi.”

“A.” Tiếng bước chân của con trai xa dần.

Hai người đồng thời thở nhẹ một hơi.

Bàn tay anh trượt đến trên bụng mềm mại của cô, dùng sức một cái, áp cô dưới thân mình.

Cô bực bội hô hấp, khó chịu than nhẹ, hai má lại càng thêm đỏ hơn, diễm lệ mê người. “Con trai dậy rồi, xin anh nhanh lên một chút, đánh nhanh thắng nhanh được không?”

“Em muốn anh nhanh bao nhiêu cũng được...” Anh khẽ căn vành tai mềm mại của cô, giọng nói trầm thấp tà ác khiến cô run rẩy. “Chỉ là không thể ‘nhanh chóng kết thúc’...”

Nửa giờ sau, Từ Lý Hoan bị ‘hành hạ’ cuối cùng cũng kết thúc.

Lê Thượng Thần đổ đầy nước ấm vào bồn tắm, bế cô vào trong, sắc mặt cô ngẩn ngơ, mắt đẹp không có tiêu điểm, cô nằm nghiêng trong bồn tắm, sợi tóc xòa tung trong nước, giống như mỹ nhân ngư mắc cạn, nhớ tới vừa rồi kích thích hoan ái với cô, gần như khiến anh lại xúc động.

“Anh đi mua bữa sáng, nhớ không được ngủ mất.” Anh yêu thương khé vuốt hai bên má cô.

“Ừ, anh đi đi...” Cô buồn ngủ.

“Ừm, có lẽ anh nên tắm lần nữa, vừa rồi chảy không ít mồ hôi, bồn tắm khá lớn, chúng có thể cùng nhau tắm.”

“Không thể.” Cô không có hơi sức trêu anh. “Thứ nhất, con trai đói bụng, trước phải cho nó ăn no. Thứ hai, anh nhất định sẽ không ngoan ngoãn tắm, em rất mệt mỏi, không còn hơi sức ứng phó với anh.”

“Em còn có tinh thần phân tích cho anh, xem ra còn chưa đủ mệt.” Anh cười nhẹ. “Em không thấy sáng sớm, thời tiết rất tốt, ân ái trong ánh nắng sáng sớm, sau đó có người giúp em tắm rửa, còn mua bữa sáng cho em, bắt đầu một ngày hưởng thụ như vậy, cảm giác rất vừa lòng sao?”

“Chờ em khôi phục sức lực, em sẽ cho anh biết tay.” Sắc ma này! Cô hất nước về phía anh.

Anh cười né tránh. “”Hy vọng cũng như vậy... ‘đẹp mắt’, anh sẽ rất chờ mong.” Anh cho cô một nụ hôn dài, mới lưu luyến không rời ra khỏi phòng tắm.

Anh thay quần áo nhẹ nhàng, đi tới phòng khách, con trai đang ngồi trên ghế sofa chơi đồ chơi, một nửa chiếc bánh sandwich đặt bên cạnh.

“Ba ra ngoài mua bữa sáng, con muốn ăn cái gì?”

“Milo!”

Thôi! Coi như anh không hỏi. “Mẹ đang tắm, mười phút sau, nếu như cô ấy không ra, con đi gọi cô ấy, tránh cô ấy ngủ quên mất.”

Con trai gật đầu, anh thơm khuôn mặt trắng nõn tươi cười của nó một cái, cầm lấy bóp da đi ra cửa.

Lê Thượng Thần nhẹ huýt gió, đi ra khỏi tòa nhà.

Thời tiết rất tốt, bầu trời xanh thẳm, không khí trong lành, thế giới hôm nay đặc biệt sáng ngời đáng yêu, giống như tâm tình vui vẻ của anh.

Anh đi vào cửa hàng ăn sáng, hôm nay anh tươi cười rạng rỡ, vô cùng anh tuấn, bà chủ ngây ngốc nhìn anh, sinh viên làm việc theo giờ là một cô gái, con người gần như dính vào người hai, ánh mắt ánh hưởng tới họ, hai người cùng lúc đỏ mặt.

Anh không quan tâm con gái bên cạnh đã thần hồn điên đảo, thấy trên thực đơn có món bánh trứng Ngọc Mễ, anh cười, gọi ba suất bánh trứng Ngọc Mễ với ruốc bông, còn thêm hai ly hồng trà lớn, anh nhớ cô thích uống hồng trà nhất, càng ngọt càng tốt.

Anh ra khỏi cửa hàng, nhìn lên tòa nhà trước mặt, anh đếm tầng, nhìn được tầng lầu anh đang ở, ở góc đó, trong nhà có người phụ nữ anh yêu và con trai của họ, màn che thủy tinh phản xạ ánh nắng, long lanh trong mắt anh, khiến lòng anh rục rịch. Cô tắm xong chưa? Hay là còn lười biếng ngâm mình ở trong bồn tắm? Anh dùng lực hất tay với cửa sổ sáng chói ở tầng mười hai, cô có thấy anh hay không?

Hành động của anh, khiến mọi người đi qua phải ngoái nhìn lại, đại khái cảm thấy anh rất kì quái chứ gì? Anh đang chìm đắm trong cảm giác hạnh phúc, mặc kệ ánh mắt của người khác.

Anh đi về phía cửa hàng tiện lợi, bên ngoài cửa hàng đậu một chiếc xe máy màu đen, cánh cửa chốt mở ra, bốn cánh tay cường tráng đưa ra, kéo anh vào trong xe.

Cửa xe nhanh chóng lại, lái xe rời đi.

Ánh mặt trời lấp lánh, chiếu lên con đường đen nhánh, bên phía tĩnh lặng, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Từ Ly Hoan thư thái ngâm mình trong nước ấm, không muốn động, khoe miệng giương lên nụ cười thỏa mãn. Mặc dù vừa rồi hất nước anh, thật ra thì dùng sự kích thích này mở màn ột ngày mới, cảm giác cũng không tồi.

Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn thấy người đàn ông của cô đi vào cửa hàng ăn sáng, mấy phút sau liền mang theo đồ ăn sáng ra ngoài, anh dừng ở góc đường, nhìn về phía nhà mình, anh chợt vẫy tay về phía cô.

Cô cười, tên ngốc này, đang làm gì vậy? Nhưng bộ dạng nghiêm túc vẫy tay của anh rất đáng yêu, cô quên cách màn che thủy tinh không thể nhìn đến, cũng theo đó dùng sức vẫy tay, còn có một nụ hôn gió.

Tắm đủ rồi, cô nhanh chóng đứng lên! Cô ra khỏi bồn tắm, lau khô thân thể, thay bộ quần áo ngày hôm qua, sau đó sấy khô mái tóc dài, sửa soạn lại bản thân mình xong, người đàn ông của cô vẫn chưa trở lại.

Cô đi tới phòng khách, con trai đã ăn xong sandwich, cô mở ti vi, ngồi trên ghế sofa xem tin tức, lại qua mười lăm phút, cô bắt đầu cảm thấy đói, anh còn không trở lại.

Cô gọi điện thoại di động cho anh, tiếng chuông trong phòng vang lên, anh không mang điện thoại di động ra ngoài.

Cô nói con trai đợi trong nhà, đi xuống tầng dưới, cô tìm được quản lí tòa nhà hỏi thăm. “Anh có thấy Lê tiên sinh không?”

“Nửa giờ trước anh ấy đi ra ngoài, còn chưa trở về.”

Kì quái, anh đến tận cùng là đi đâu vậy?

Cô đi ra khỏi tòa nhà, nhìn trái nhìn phải, cách đó không xa có một chiếc xe hơi màu xanh dương, tài xế nữ vẫy tay về phía cô.

“Tiểu thư? Cô là vợ trước của Lê tiên sinh sao? Anh ấy muốn tôi chờ cô ở đây!”

Từ Ly Hoan nghe vậy, bước nhanh tới. “Anh ấy ở đâu?”

“Bạn tôi vừa rồi xảy ra tai nạn, Lê tiên sinh đưa anh ấy đi bệnh viện, anh ấy muốn tôi chờ cô ở đây, anh ấy nói sau khi cô xuống, chờ cô đến bệnh viện.”

“Tại sao anh ấy không trực tiếp lên đó nói với tôi?”

“Bạn tôi bị thương rất nặng, Lê tiên sinh vội vàng đưa anh ấy đi chữa trị, nhanh lên xe, tôi dẫn cô đi tìm anh ấy.”

Cô chợt sinh nghi. “Tại sao bạn cô lại bị thương, cô không đi cùng tới bệnh viện?” Vừa mới dứt lời, chỗ ngồi phía sau xông ra hai người đàn ông, một phát bắt được cô, nhét cô vào trong xe.

Cô gái lên xe, khởi động, lái xe rời đi.

Mười phút sau, chiếc xe với cửa kính màu đen đưa Lê Thượng Thần tới bên ngoài một tòa nhà trung cổ.

Anh bị mang vào một phòng khách trang trí đơn sơ, trong đó có năm, sáu người đàn ông, thân không có chùy sắt, chỉ là gương mặt dữ tợn, xem ra không phải người lương thiện.

Nhìn tình hình này, bắt anh là ai, trong lòng anh đã có đáp án. Anh hỏi: “Tịch Na ở đâu?”

Không ai trả lời, anh cũng không mở miệng nữa, âm thầm may mắn. Từ Ly Hoan không ra ngoài cùng anh.

Hai mươi phút sau, một người đàn ông trung niên vào nhà. Người này lưng hùm vai gấu, làn da ngăm đen, mặc một chiếc áo sơ mi tay ngắn và quần dài, lộ ra trong áo sơ mi là cánh tay xăm hình phi long mãnh hổ, dây chuyền vàng trên cổ trông giống như chiếc dây pha ra ông đeo trên cổ, diện mạo ông hung ác, đây là loại người điển hình mà cha mẹ thường lấy ra dọa trẻ con ‘ông ta sẽ ăn thịt con’.

“Cậu chính là Lê Thượng Thần?” Người đàn ông trung niên quan sát anh, vừa mở miệng như tiếng chuông lớn.

Lê Thượng Thần quá quen với giọng nói thô lỗ này, cái này nói qua điện thoại cũng không cần phải lớn tiếng. “Là tôi.”

“Chính là cậu, khiến con gái của Lâm Bắc mê mẩn, choáng váng, làm lớn bụng của nó, còn không phụ trách.” Cha Tịch quan sát người đàn ông lịch sự trước mặt, rất không hài lòng. “Cậu chính là tiểu quỷ mặt trắng đó?”

“Tôi chưa bao giờ chạm qua Tịch Na, coi như cô ấy mang thai, đứa bé cũng không phải của tôi.” Anh chậm rãi giải thích.

“Dừng! Ý cậu là con gái tôi nói láo?”

“Nếu ông không tin, có thể tìm cô ấy để hỏi.”

“Tốt.” Cha Tịch lấy di động ra ấn số điện thoại. “A lô? Tịch Na, con có thể đi vào.”

Một lát sau, Tịch Na đi tới, thấy Lê Thượng Thần, cô tròn tròn mắt. “Lê đại ca? Sao anh lại đến đây?”

“Không phải em nói ba em bắt anh sao?”

“Không có! Hôm qua em mới về nhà, buổi sáng ba em nói muốn ra ngoài ăn sáng, em liền cùng ông ấy ra ngoài...” Tịch Na kéo cha mình. “Ba, sao ba lại bắt anh ấy?”

“Không phải con mang thai con của người đàn ông này sao? Lâm Bắc muốn cậu ta phụ trách.”

“Con không mang thai! Đó là on đùa giỡn!” Sau đó cha cũng không hỏi về Lê Thượng Thần nữa, cô còn tưởng ông ấy đã quên vụ này rồi. “Ba, con và anh ấy là không thể, thật ra thì... anh ấy không thể làm chuyện đó...”

“Cậu ta không được?” Cha Tịch cười lạnh. “Hai ngày nay ba phải ngó theo dõi cậu ta, cậu ta qua đêm với vợ trước và con trai, ba rời giường sớm liền cho người đi bắt cậu ta. Lâm Bắc cũng là đàn ông, nhìn mặt mày cậu ta hớn hỏ, cũng biết tối qua cậu ta làm cái chuyện tốt gì, cậu ta tuyệt đối ĐƯỢC.”

Là thế sao? Tịch Na nghi ngờ nhìn về phía Lê Thượng Thần. “Lê đại ca, anh lừa em?”

Anh không trả lời, cha Tịch nói: “Con gái ngoan, con rất thích người đàn ông này sao?”

“Dĩ nhiên...” Tịch Na châm lại hi vọng. Cha cô tự mình ra mặt, nói không chừng có thể thuyết phục Lê đại ca đồng ý, nhưng sắc mặt của Lê đại ca thật đáng sợ.

Lê Thượng Thần lạnh nhạt mở miệng. “Tịch Na, tôi một lần nữa giải thích với cô, tôi không có loại tình cảm đó với cô, tôi yêu vợ trước, chúng tôi rất nhanh sẽ tái hôn, đời này người phụ nữ duy nhất tôi yêu chỉ có mình cô ấy, tôi không thích cũng không muốn đụng vào người phụ nữ khác.” Anh nhìn về phía cha Tịch. “Tôi sẽ không lấy con gái ông.”

“Cậu dám không cưới? Cậu không sợ không thể ra khỏi đây sao?” Cha Tịch gầm lên, không khí cộng hưởng vang lên ơ ơ, một đám thủ hạ mặc dù không phải là mục tiêu của ông, cũng đều cảm như hén.

Nhưng Lê Thượng Thần kiên quyết lắc đầu, mặt không sợ hãi.

Không nhìn ra người đàn ông giống như thư sinh này lại rất có khí phách. Cảm tình của cha Tịch đối với anh cũng tăng lên. “Được rồi, tôi lùi một bước, cho con gái tôi thành vợ bé của cậu. Đàn ông có mấy người phụ nữ phục vụ là chuyện thường tình, Na Na cũng là con do bà hai của tôi sinh ra, chỉ cần cậu yêu thương nó, nó làm vợ bé cũng không sao.”

26. Chương 26

“Xin lỗi, tôi cự tuyệt.” Sắc mặt Lê Thượng Thần xanh mét. Đây là loại tình huống hoang đường gì vậy? Có người đồng ý cho con mình làm vợ bé sao? Anh mím môi, không muốn nói nhảm nữa, dùng sắc mặt bày tỏ quyết định của mình sẽ không thay đổi.

“Cậu nghĩ rõ ràng rồi! Cậu gạt đầu, cậu có hai bà vợ, cậu lắc đầu, về sau người phụ nữ nào muốn gả cho cậu, chỉ có thể trở thành bài vị mới có thể gả! Lâm Bắc cũng đã bắt vợ trước của cậu, con nên suy nghĩ kĩ đi!”

Cô cũng bị bắt? Lê Thượng Thần kinh ngạc, thấy cha Tịch ra lệnh một tiếng, hai người phụ nữ mang Từ Ly Hoan vào. “A Ly? Em có bị thương hay không?”

Sắc mặt Từ Ly Hoan tái nhợt, vừa rồi cô bị bắt ở phòng cách vách, nghe rất rõ ràng cuộc đối thoại của Lê Thượng Thần và cha Tịch, anh không chịu khuất phục, khiến cho cô rất cảm động, nhưng nhóm người này không dễ chọc, nên chịu đựng thiệt thòi trước mắt thì tốt hơn.

“Em không sao, anh nên đồng ý bọn họ đi!” Cô nháy mắt với anh, muốn anh đồng ý qua loa với đối phương, đầu tiên thoát thân vẫn quan trọng hơn.

Cha Tịch đột nhiên nói: “Từ tiểu thư? Là cô sao?”

Cô nhìn về phía Tịch Na, sắc mặt người phía sau rất hiền từ, cô vẫn mờ mịt. “Xin lỗi, anh là ai?”

“Cô không nhận ra tôi sao? Là tôi! Năm năm trước ở phi trường, lúc đó máy bay tới trễ...”

“A, anh là Tịch đại ca!” Từ Ly Hoan nhận ra đối phương, mừng rỡ kêu lên. “Tóc anh cắt rồi, nhất thời tôi không nhận ra được, đã lâu không gặp!” Hai người bắt tay, nói chuyện sôi nổi.

Tịch Na cũng sờ, cha biết từ Ly Hoan từ khi nào vậy?

Lê Thượng Thần nghi hoặc, vì sao cô có thể quen bạn bè trong xã hội đen như vậy?

“Đúng vậy, ha ha, cắt ngắn tương đối mát! Sau đó tôi thường đi máy bay, làm thế nào cũng không gặp được cô?”

“Bởi vì tôi mang thai, chuyển xuống làm hậu cần ở mặt đất. Con trai anh khỏe không?”

“Rất tốt rất tốt, bây giờ tôi lúc nào cũng nắm chặt tay nó, nhưng nó dần lớn lên, không thích bị tôi dắt, chê tôi phiền, ài!”

“Trẻ con chính là như vậy, lớn lên liền không thích đi cùng ba mẹ...” Liếc thấy Lê Thượng Thần còn bị hai người trong xã hội đen một trái một phải kèm chặt, Từ Ly Hoan nói: “Tịch đại ca, anh có thể thả anh ấy không?”

“Tất nhiên!” Cha Tịch nháy mắt, hai người thủ hạ lập tức thả ra, cha Tịch đi tới, kích động cầm tay Lê Thượng Thần lắc mạnh. “Thật vô cùng xin lỗi! Tôi không biết cậu là chồng trước của A Ly, vừa rồi đắc tội nhiều, coi như vì mặt mũi của A Ly, chúng ta không so đo, bạn bè của A Ly là bạn bè của tôi, chồng trước của A Ly là chồng trước của tôi, a... không đúng, tóm lại, mọi người kết giao làm bạn bè!”

Lê Thượng Thần càng ngày càng mờ mịt, vừa rồi còn là một nhân vật hung thần ác sát, sao lại biến thành một người đàn ông trung niên mặt mũi hiền hòa sáng lạng như vậy? Anh nhìn về phía Từ Ly Hoan, người này quả nhiên có qua lại với cô, rốt cuộc quan hệ của hai người là gì?

Từ Ly Hoan lại nói: “Tôi vừa rồi nghe được, tôi muốn gả cho anh ấy phải trở thành bài vị...”

“A ha ha ha! Hiểu lầm thôi!” Cha Tịch lúng túng cười lớn.

“Anh còn nói, muốn con gái của anh làm vợ hai của anh ấy?”

“Ai, ánh mắt của con gái tôi không tốt, coi trọng đàn ông, không ai tốt, tôi liền phải tự mình ra mặt, dọa cậu ta một cái, để cho cậu ta không dám làm loạn với con gái tôi, không ngờ cậu ta lại là chồng trước của cô, ánh mắt cô rất tốt, nhìn trúng đàn ông không chỗ nào để chê, nếu như cô nguyện ý, con gái tôi sẽ đưa cho...”

“Tôi không muốn!” Từ Ly Hoan trên mặt cười dài, giọng nói lạnh băng.

“Tốt tốt tốt, vậy xem như chưa có chuyện gì! A ha ha ha ha...”

Từ Ly Hoan đi đến bên cạnh Lê Thượng Thần, ôm cánh tay anh. “Tịch đại ca, con gái anh theo đuổi anh ấy cũng đã lâu rồi, lúc đó anh ấy còn độc thân, tất cả mọi người có thể kết giao tự do, tôi không nói gì, nhưng bây giờ tôi và anh ấy sắp kết hôn, anh cũng biết cá tính tôi mềm yếu, nếu có người muốn giành chồng với tôi, tôi nhất định giành chỉ là...” Cô điềm đậm đáng yêu, còn cố ép ra mấy giọt nước mắt, tựa sát vào người Lê Thượng Thần, giống như thăm kịch chồng mình bắt cá hai tay đã xảy ra.

“Cô đừng phiền muộn! Tôi đảm bảo Na Na sẽ không đi tìm chồng cô, con bé dám đi tôi cắt đứt chân con bé!”

“Ba!” Tịch Na đầu óc từ đầu tới cuối vẫn luôn mơ hồ mở miệng kháng nghị.

Từ Ly Hoan tươi cười rạng rỡ. “”Vậy thì tốt! Lúc chúng tôi kết hôn, nhất định phát giấy mời ọi người. Con trai chúng tôi ở nhà một mình, tôi không yên lòng, muốn nhanh chóng trở về, hôm nào sẽ nói chuyện với anh.”

“Tốt tốt, cô nhanh trở về, tôi nói tài xế tiễn hai người!”

“Không cần, chúng tôi gọi taxi là được rồi, chúng tôi đi, tạm biệt!” Cô kéo Lê Thượng Thần, phát tay với mọi người, thoải mái ra khỏi ngôi nhà.

Vừa ra khỏi biệt thự, cô thở dài một hơi. “Hô... nguy hiểm thật!”

Lê Thượng Thần hỏi: “Sao em lại biết ông ta?”

“Ha, nói ra rất dài dòng. Anh nhớ năm năm trước, vào ngày chúng ta kỉ niệm kết hôn cùng là ngày ly hôn đêm đó, máy bay của em không phải bị muộn sao?”

“Em nói là tìm một đứa trẻ lạc đường, làm cho chuyến bay đến trễ.” Thế nhưng anh lại hoài nghi cô hẹn hò với người đàn ông nào khác.

“Đứa trẻ đó chính là con trai ông ta.”

“Thật hay giả?” Có chuyện khéo như vậy sao? Anh khiếp sợ.

“Thật, lúc đó ông ta gấp đến khóc, bọn em giúp ông ta thông báo, bọn em tìm con trai ông ấy khắp nơi, lúc em tìm được con trai ông ta, suýt chút nữa ông ta quỳ xuống cảm ơn em, chỉ là khi đó em không biết ông ta là xã hội đen. Sau đó, thỉnh thoảng đi máy bay gặp được ông ta, ông lại lại lần nữa cảm ơn em, còn tặng em rất nhiều quà, thậm chí còn tặng cả châu báu, chỉ là quá đắt, em không dám nhận, đều trả lại, còn về mặt khác thật ra cũng không tệ.”

Châu báu? Anh nhíu mày. “Giúp ông ta tìm con trai, cũng không cần phải phí tâm như vậy?”

“Bởi vì ông ta có bảy người con gái, đến tuổi này mới có một đứa con trai, con trai là tâm can bảo bối của ông ta. Lại nói, nếu như Tiểu Mị lạc đường, em cũng vậy cả đời cảm kích người tìm được nó.” Cô chọc chọc cánh tay anh. “Hiện tại anh biết công việc của em có bao nhiêu lợi hại rồi chứ? Nghề phụ vụ chính là quan hệ rộng như vậy, hôm nay đều là dựa vào em... chúng ta mới có thể bình an rời khỏi.”

“Dù sao anh cũng sẽ không tiếp nhận con gái của ông ta.”

“Đúng vậy, nếu hôm nay gặp phải người khác, anh lại cứng đầu như vậy, em sẽ không thể làm gì khác hơn là biến thành bài vị để gả cho anh, về sau ngày kỉ niệm kết hôn anh cũng phải đi tảo mộ, anh nói công lao của em không lớn?” Cô rất tự hào, mong đợi anh sẽ ca ngợi mình, vậy mà cô càng nói vui vẻ, sắc mặt anh càng lạnh.

“Tiểu Mị đang ở nhà, chúng ta nhanh chóng trở về.”

Lúc này trên đường lại cố tình không có taxi.

“Ai, sao anh lại không động viên em một chút?” Cô làm nũng.

“Em rất lợi hại, rất thông minh, quan hệ rộng, mạng của anh là do em cứu, hài lòng chưa?” Anh nhìn đồng hồ.

“Không có taxi chúng ta đón xe buýt cũng được, bên kia có một trạm, chúng ta qua bên kia đợi.”

“Thượng Thần, anh đang tức giận sao?” Cuối cùng cô cũng phát hiện giọng nói của anh không đúng lắm.

Lê Thượng Thần cứng đờ. “Không có, chúng ta bình an vô sự, anh có cái gì để tức giận?”

“Đúng vậy, bình an là quan trọng nhất, bọn họ nhiều người, không nên phản kháng mới sáng suốt, anh không làm gì sai. Chỉ là em may mắn, vừa lúc biết Tịch đại ca.” Có phải vì để cô cứu hay không, anh có cảm giác uất ức, cho nên mất hứng? Cô còn tranh công với anh, ngốc quá.

“Ông ta muốn theo đuổi em, đúng không?” Anh không nhịn được nữa thốt ra.

Từ Ly Hoan kinh ngạc, sao anh lại nhìn ra được? “Ách, ông ta có ý như vậy, nhưng em cự tuyệt...” Cô bình tĩnh, hiểu ra. “Anh đang ghen?”

27. Chương 27

“Tại sao bây giờ em mới nói cho anh biết?” Còn bao nhiêu người đàn ông như vậy nữa?

Tiếp viên hàng không khó tránh khỏi tình huống này, đồng nghiệp của em cũng có gặp qua, em hoàn thành công việc, xử lí xong mọi chuyện, em cảm thấy chuyện này không quan trọng để nhắc tới.” Trong quá khứ anh ghen, nhiều nhất chỉ là giọng nói lạnh nhạt, lần đầu tiên cô thấy anh nổi đóa. Mặt anh lạnh lùng, ánh

mất tức giận, xem ra rất tức giận! Cô ngạc nhiên, thật bất ngờ, vô cùng... vui mừng. Lần đầu tiên cảm giác được ham muốn giữ lấy của anh chân thật như vậy, cô thích anh quan tâm mình như vậy.

Cô cường điệu. “Sau khi chúng ta ly hôn ông ta mới nhắc tới, chẳng qua em cự tuyệt, thật.”

“Anh muốn giấu em, không cho bất kì ai nhìn thấy.” Anh đột ngột nói: “Anh không thích công việc của em, mặc đồng phục công ty hàng không, xinh đẹp mê người, trong khoang thuyền bị kín ở trên không, bưng trà nước cho nhiều người đàn ông như vậy, em cách xa anh như vậy, bay đến một đất nước xa xôi, anh không nhìn thấy, không có cách nào không nghĩ vậy...”

Lần đầu tiên thổ lộ đổ kị và lo lắng của mình, anh lúng túng lại thậm hại, ý thức được mình không đúng, nhưng cũng không không chế được thừa nhận cổ xúc động này. Anh trong quá khứ qua lại với phụ nữ, quan hệ rất nhanh, bởi vì không có ai chân chính làm tình cảm của anh rung động, anh rút người đi cũng rất nhanh, cô lại làm anh mất không chế, yêu quá sâu, sẽ khiến con người ta trở nên yếu ớt, làm cho ta lúng túng, anh đối với cô là dự vọng độc chiếm như vậy, cũng không giấu được nữa, cô sẽ nghĩ sao? Có phải cho rằng anh ngây thơ lại cẩn thận hay không?

Cô trầm mặc. “Em cũng không thích công việc của anh, mỗi ngày anh đều tiếp xúc với rất nhiều nữ minh tinh, từng người đều xinh đẹp động lòng người hơn so với em, đừng nói thêm anh thường đi vùng khác để quay phim, hơn mười ngày cũng không thể thấy anh...”

“Những thứ đó chỉ là công việc mà thôi.”

“Em không phải cũng đang làm việc sao?” Cô hiểu lo lắng của anh, mà cô chưa từng có sao?

“Em cảm thấy, tâm là khó nắm giữ trong tay nhất. Giữ được người, lại không giữ được tâm, tất cả đều như vậy, người muốn thay lòng thì không gì có thể ngăn cản được. Chúng ta xa nhau năm năm, tâm còn buộc lại với nhau, như vậy là đủ rồi, nếu đã biết ghen thì ghen đi! Ghen tỵ là điều khó tránh khỏi, bởi vì ghen chứng tỏ mình để ý, anh cũng vậy không muốn sẽ không ăn dấm, điều này thể hiện mình không đặt đối phương ở trong lòng, ở bên ngoài làm gì cũng không để ý.”

“Em chắc chứ?” Quan hệ như vậy không phải là ổn định sao?

Cô gật đầu rồi nói tiếp: “Nhưng lúc anh ghen, thì nói ra, cho em biết anh đang suy nghĩ gì. Một người trong đầu buồn bực suy nghĩ lung tung, là độc dược đối với quan hệ của hai bên. Anh suy nghĩ lung tung, không cần vội vàng, nhưng phải cho em cơ hội để giải thích, không nên suy nghĩ lung tung, rồi phiên diện định tội cho em.”

“Cho nên nếu em ghen, cũng sẽ nói với anh? Trước kia em xem một tờ báo viết anh đi bên cạnh một nữ minh tinh, không vui chất vấn anh, sau đó lại không hỏi nữa, anh nhớ em hẳn không phải định tội cho anh chứ?”

Muốn tính tới nợ cũ sao, cô ngưng ngưng nói: “Được rồi, em cũng sẽ nói. Anh nói anh đã giải thích qua với cô ấy rồi, hôm nay chuyện gì lại xảy ra? Khiến cho hai chúng ta bị bắt cóc, suýt chút nữa là bị thủ tiêu, em chỉ là một tiếp viên hàng không bình thường, chịu không được sự hù dọa của người khác, biết không?”

Cô vốn muốn thừa cơ oán trách, nhưng trường hợp này không khỏi quá hoang đường lại buồn cười, cô không nhận được, cười không ngừng, Lê Thượng Thần cũng cười.

“Em tuyệt đối không phải là một tiếp viên hàng không bình thường...” Anh cầm tay cô, hôn lên lưng bàn tay cô. “Em là người phụ nữ duy nhất làm rung động trái tim anh.”

“Anh thật buồn nôn!” Cô rút tay, đánh anh một cái, nhưng cười rất ngọt.

Anh cười, nắm lấy cô, ôm lấy mà không ngừng vui vẻ, nội tâm ấm áp.

Cô nói, nói ra, để cho cô biết. Cô nói rất đơn giản, nhưng khiến anh thật an tâm. Tin tưởng chuyện này sẽ dễ dàng như vậy, gặp chuyện khó khăn cũng cố gắng giải quyết. Có lẽ, tình yêu vốn không phức tạp, là lòng người yêu nhau rất cố chấp, anh có thể bỏ đi thói quen hiểu lầm hay không? Anh tin rằng anh có thể, cô đặt niềm tin ở anh, cũng giúp anh thêm nhiều tự tin.

Từ Hoan nắm cánh tay anh, gương mặt áp vào một bên vai, chột nói nhỏ: “Em yêu anh.”

Anh chấn động, nội tâm bị ba chữ này của cô kích thích tạo nên sóng gió lớn. Đã trải qua rất nhiều việc, lại có thể nghe được ba chữ này từ trong miệng cô, là điều trân quý, khó đạt được cỡ nào. Cảm xúc anh rất nhiều, không khỏi ôm chặt lấy cô, yên lặng quý trọng thời khắc này, lại không nói được cái gì trả lời cô.

Mà cô lẳng lẳng mỉm cười. Anh không đáp lại, không cần gấp, cô biết, anh yêu cô, bởi anh ôm chặt cô không chịu buông tay, thật sâu trong ánh mắt anh là sự quyến luyến không muốn xa rời, từ việc anh kiên trì đối mặt với cha Tịch Na, cô được anh yêu, cô có trái tim của anh, cũng nguyện tặng anh trái tim mình.

“A, xe buýt đến rồi!” Cô chỉ chiếc xe buýt từ đằng xa đi tới.

“Nhanh lên một chút!” Anh kéo tay cô, cùng nhau chạy về phía xe buýt, đi về nhà.

Mùa hè qua đi, mùa thu tới, cây cối mấy đi màu xanh, lá cây rơi xuống, từng đợt lá vàng xào xạc, tình cảm của hai người vẫn nóng bỏng như cũ.

Thời kì chăm con kết thúc, con đã có người khác chăm sóc, Từ Ly Hoan nhớ nhung cuộc sống của một tiếp viên hàng không, sau khi thương lượng với Lê Thượng Thần, rốt cuộc có thể như nguyện quay lại vị trí cũ của mình. Mỗi lần cô bay ngoài sẽ phải mất mấy ngày, mấy bay vừa đáp xuống đất, cô lập tức gọi điện thoại cho cha của con trai, báo cáo cô đang ở đâu, khi nào có thể về nhà, làm thế nào có thể tìm được cô trong những ngày này.

Hai người vẫn chưa tái hôn, cô vẫn mang nhẵn cưới cũ của bọn họ, dùng để ứng phó với những khách nam đến gần, cũng giữ khoảng cách với đồng nghiệp nam.

Mà Lê Thượng Thần sau khi lấy được tiền của cha, lấy thừa bù thiếu trong việc quay phim, công việc tiến hành thuận lợi. Bộ phim vừa lên màn ảnh, thu được coi như mở đầu thuận lợi, anh tuyên bố tăng giá, kế tiếp lại muốn chuẩn bị cho tác phẩm mới, ngày ngày anh đi xã giao, bận rộn kinh khủng.

Anh tự lập hình hai quy tắc lớn: Không qua lại với những người khác giới còn độc thân, đi nơi nào cũng mang theo trợ lý, ngăn cản tin đồn. Nếu như nhìn thấy một vài bức ảnh không căn cứ trên báo, trước tiên anh giải thích với cô, nghe được lời giải thích từ anh, so với việc thấy tin tức trên báo, cô cảm thấy mình được tôn trọng, cũng tương đối an tâm.

Bọn họ đều đang học tập tin tưởng, bởi vì bọn họ đã được dạy dỗ, tình yêu không phải là vô địch, nó là tình cảm của con người, giống như những người bằng xương bằng thịt, cũng sẽ bị thương, cho nên ‘Yêu ai nên học cách tin tưởng người đó’, không nên để tình yêu tự sinh tự diệt, nó cần được nâng niu, cần dùng tâm đối đãi.

Thỉnh thoảng hai người cũng đối chiếu lịch trình lẫn nhau, cố gắng ở cùng nhau trong thời gian rảnh rỗi, cô thường bay đi, anh mỗi đêm nhất định đến nhà chăm sóc con trai. Bọn họ thường bị phân chia hai nơi, nhưng lòng của nhau, vẫn quấn quýt không rời.

Về phần kết hôn, không cần phải lựa chọn nhiều, bọn họ cùng chung ý kiến, vấn đề chỉ là khi nào cử hành, bọn họ chỉ nghĩ mở một tiệc cưới đơn giản mời bạn bè thân quen. Cô không có mấy người thân, anh cũng không mong đợi sự xuất hiện của người nhà ông ngoại, làm anh ngoài ý muốn là, cô muốn đi gặp mặt bọn họ.

“Lúc chúng ta kết hôn, em đã gặp mẹ anh, nhưng em không biết bà ấy quan trọng đối với anh như vậy, em muốn chào hỏi bà một tiếng.” Anh coi bà ấy như mẹ mình, cô muốn cẩn thận chào hỏi. “Hơn nữa, em cũng nghĩ mình nên đi gặp người nhà anh.”

“Anh không cố ý dỗi cho em một chậu nước lạnh, nhưng họ không mong nhìn thấy em.”

“Em cũng không mong họ hoan nghênh em nhiệt liệt, nhưng đây là lễ nghi cơ bản, em cũng nên đi.”

“Vậy tuyệt đối không phải cuộc gặp mặt vui vẻ, có thể sẽ rất lạnh lùng nhàm chán, em sẽ cảm thấy họ còn đáng ghét những ‘hành khách khó tính’ trên máy bay.” Anh cảnh cáo cô.

“Vậy là được rồi, cũng may chúng ta không cần phải ở cùng bọn họ.” Cô làm mặt quỷ. “Hơn nữa, cứ như vậy, chúng ta cũng không cần ở đó quá lâu, lễ phép kết thúc là có thể nhanh chóng rời đi, về sau không cần giả bộ thân thiện, rất khỏe, ứng phó với phiền toái của người thân là khó khăn nhất.”

Anh không có cách nào khuyên cô từ bỏ ý định, không thể làm gì khác hơn là đồng ý. Anh không sợ trường hợp lạnh lẽo, anh không sợ người nhà đối xử lạnh lùng với mình, nhưng không cách nào nhìn được khi cô bị đối xử như vậy. Cô làm gì sai? Chỉ vì gả cho anh?

Nhà anh ở nơi này được gọi là Thư Hương thế gia, cô mặc lên bộ quần áo đoan trang nhất, mua cho hai cha con hai bộ tây phục, vào một buổi chiều mùa thu tươi sáng, Lê Thượng Thần mang theo Từ Ly Hoan và con trai chính thức đến chào hỏi người nhà họ Lê.

Ở trước cửa nhà thì điện thoại di động của Lê Thượng Thần vang lên, anh nghe, sắc mặt dần tái nhợt.

Sau khi tắt điện thoại, anh nói: “Mợ anh nói, mẹ anh cùng chồng bà về đây, đang ở trong nhà nói chuyện với mọi người.”

“Nếu anh không muốn vào, lần sau chúng ta sẽ trở lại.” Nhìn anh khó xử, cô cũng không gượng ép anh.

Anh cầm tay lái, nhìn cửa chính căn nhà đã lâu không thấy, muốn quay đầu rồi đi rất dễ dàng, nhưng tại sao? Anh không có tư cách đi vào? Vợ con anh không được gặp người? Giọng điệu này khiến anh nuốt không trôi. “Chúng ta đi vào.”

Biệt thự nhà họ Lê rộng lớn, trong phòng khách rộng rãi treo ‘tác phẩm giáo dục nhân tài’, ‘ánh sáng cây hạnh’, trong ngăn kéo không có rượu tây, tất cả đều là sách, một nhà sáu mươi đang ngồi nói chuyện.

Ba người bọn họ vào nhà thì tiếng cười ngừng lại.

Chỉ có một người phụ nữ trung niên đứng dậy chào đón bọn họ, mặt mũi bà tràn ngập tươi cười, Từ Ly Hoan đoán bà chính là mợ của Lê Thượng Thần.

Lê Thượng Thần dẫn cô đi gặp người nhà, cô phát hiện anh giống ông ngoại, tướng mạo Lê đại lão gia uy nghiêm, vẻ mặt nhìn cháu ngoại như người xa lạ. Bà ngoại khách khí nói chuyện với cô, lại tránh ánh mắt của cháu ngoại. Cậu Lê từ đầu tới cuối cũng không có cười, chỉ có mợ Lê là vui vẻ gọi bọn họ.

Từ Ly Hoan hành lễ lịch sự, lẳng lặng cảm nhận lại không khí tế nhị này, đây rõ ràng là một phần của gia đình, lại bị coi thường, bị vứt bỏ ra bên ngoài, đây chính là hoàn cảnh anh lớn lên... Cô lẳng lặng nhìn về phía Lê Thượng Thần, nét mặt anh lạnh lùng, cực kì giống ông ngoại. Cho dù anh có cảm giác tổn thương, cũng không tìm thấy dấu vết nào trên khuôn mặt đó, đáng vẻ anh xuất chúng, anh tuấn lại tự tin, không bị bất kì hoàn cảnh nào quật ngã.

Giờ khắc này, cô đau lòng vì anh, hãnh diện vì anh, cũng càng yêu anh hơn.

Về phần đôi nam nữ ăn mặc trang nhã, Lê Thượng Thần chỉ giới thiệu với cô vắn vắn một câu ngắn gọn ‘Cô và dượng’, hiển nhiên là mẹ đẻ của anh và chồng bà.

Về mặt hai người cũng không được tự nhiên, bà ngoại Lê nhíu mày, ông ngoại Lê lập tức nháy mắt với con trai, muốn ông đối đãi tài, người một nhà toàn bộ che chở con gái út.

Từ Ly Hoan nhìn thấy thì tức giận, người một nhà này sử dụng phương thức không nhìn thấy bảo vệ con gái của mình, cái được gọi là Thư Hương thế gia chính là sự thiên vị đáng ghét vậy sao?

Cô cố ý cười tươi, nhìn thẳng vào ánh mắt chột dạ của người đàn bà mỉa mai. “Xin chào, Thượng Thần có nói với con chuyện của cô, thì ra cô là cô của anh ấy.” Cô nhẹ nói hai câu, dễ dàng nói tới chuyện cổ kị lớn nhất của Lê gia.

“Chào con.” Mặt của cô Lê đỏ lên vì lúng túng.

Ông ngoại Lê nhìn chằm chằm Từ Ly Hoan. Mặt cô ngây thơ, mắt đẹp mơ hồ khiêu khích... thế nào? Hiệu trưởng trường cấp hai đã về hưu, muốn đuổi cô ra khỏi nhà sao?

“Cháu tên là Từ Tử Kinh?” Cậu Lê lên tiếng hỏi, hướng sự chú ý của mọi người về phía bé trai.

28. Chương 28

Miệng Từ Tử Kinh đang ngậm kẹo que, đột nhiên thấy người như vậy, bị dọa sợ, sau khi vào nhà cậu vẫn chưa mở miệng, lúc này cậu Lê lại nói chuyện với cậu, cậu hốt hoảng, lập tức nín lấy ống quần của cha, kẹo que trong miệng càng ngậm chặt hơn.

“Ông con nói chuyện với con, đừng sợ.” Lê Thượng Thần nhỏ giọng an ủi con trai.

“Con tên là Từ Tử Kinh, Kinh trong mạnh mẽ sao?” Cậu Lê lại hỏi, lại đưa tay về phía bé trai.

Bé trai sợ hãi, ánh mắt trong suốt đáng yêu nhìn vào bàn tay to lớn kia, cậu thường nhìn cha mình bắt tay với người khác, người ông hung dữ này muốn bắt tay với cậu sao? Tay trái cậu sợ hãi nắm chặt quần cha mình, đưa tay phải ra, nhưng cậu quên trên tay vẫn còn cầm kẹo que, tay nhỏ bé duỗi một cái, phốc một tiếng, kẹo que trong tay nằm trên tay ông cậu.

Thoáng chốc trong nhà tĩnh lặng như tờ, tất cả ánh mắt nhìn chằm chằm vào lòng tay cậu Lê, một mảng ướt át, kẹo que màu sắc dính trên tay ông cậu.

Tay của cậu Lê, cầm qua thước dạy, cầm qua phấn viết, cầm qua roi mây, đây là lần đầu tiên cầm lấy chiếc kẹo que dính nước miếng trẻ em, không chỉ ông sửng sốt, mà tất cả mọi người trong nhà đều ngẩn người.

Thật may vợ Lê cười ha ha. “Tử Kinh rất ngoan, con nghĩ ông muốn xin ăn kẹo phải không?” Bà cười một tiếng như vậy, tất cả mọi người trong nhà đều cười, không khí nhất thời hòa hoãn.

Sau đó một nhà ba người Lê Thượng Thần đi vào nhà bếp cùng vợ Lê, vợ cầm bánh bích quy đưa cho cháu trai, khen không dứt miệng.

“Thượng Thần, con trai con thật giống con, lúc còn bé con cũng đáng yêu giống như vậy!”

“Đúng vậy, chẳng qua con sẽ không đem kẹo que ăn rồi đặt lên tay người khác.” Lê Thượng Thần nhớ tới nét mặt của cậu, liền buồn cười.

“Không nên trách nó, nó sẽ lo lắng đó!” Từ Ly Hoan ôm lấy con trai, yêu thương chạm khê lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó.

“Hai đứa có con trai đáng yêu như vậy, rất nhanh sẽ tái hôn, vợ thật sự vui mừng thay cho hai đứa.” Vợ Lê cảm khái. “Khi hai đứa ly hôn, vợ khổ sở rất lâu, Thượng Thần thường không có nụ cười vui vẻ, vẻ mặt của nó thường là trống rỗng, vợ thật sự không biết bao giờ nó mới có thể vui vẻ lại, thật sự không biết phải làm sao cho phải...”

“Mợ.” Lê Thượng Thần ho nhẹ, có thể không vạch trần anh được không?

“A Ly, mợ nhớ con cũng biết rõ chuyện nó gặp qua, mợ giao nó cho con.” Vợ Lê nắm tay Từ Ly Hoan, tha thiết nói. “Lúc nhỏ nó không được vui vẻ, không thường nói chuyện, thật ra nó yêu con muốn chết, thể hiện ra có thể chỉ có một nửa, con cũng đừng đối nghịch với nó, đối xử lạnh nhạt!”

“Hong rồi, con cũng cảm thấy anh ấy yêu con muốn chết, cho nên thật sự anh ấy yêu con là hai cái mạng sao?” Từ Ly Hoan cố làm vẻ kinh ngạc, chọc cười vợ Lê.

Cô Lê và chồng nói muốn đi gặp gỡ bạn bè, kiên trì muốn đi, bữa ăn trên bàn Lê gia khách khí chỉ có ba người nhà Lê Thượng Thần.

Bữa ăn tối, Từ Ly Hoan nói chút chuyện thú vị về công việc, kiến thức ở các quốc gia, cậu Lê đang muốn đi các nước Châu Âu ăn mừng năm mới, cô biết không ít chương trình du lịch, giới thiệu hùng hồn, khiến mọi người nghe say sưa, không khí rất hài hòa.

Thời gian ăn cơm, ông ngoại gần như không nói chuyện. Lúc ăn kết thúc bữa ăn tối, ông ngoại nhìn Từ Ly Hoan, nghiêm túc mở miệng. “Cô đối với chuyện trong nhà này, hiểu rõ bao nhiêu?”

Ông không nói rõ là những chuyện gì, nhưng mọi người đều hiểu rõ. Lê Thượng Thần khê cau mày.

Từ Ly Hoan lạnh nhạt nói: “Có hiểu một chút.”

“Tại sao cô muốn đến nơi này?”

“Tôi không thể tới sao?” Từ Ly Hoan hỏi ngược lại. “Tôi đã sắp gả cho Thượng Thần rồi, không thể về nhà anh ấy chào hỏi trưởng bối sao?”

Chân mày của ông lão nhăn sâu. “Dĩ nhiên có thể, nhưng cô phải biết, cô tới đây cũng không thay đổi được cái gì.”

“Tại sao ông lại cho rằng tôi muốn thay đổi cái gì?” Cô lại hỏi ngược lại một lần nữa.

Ở trong gia đình, chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với người đứng đầu Lê gia, cậu Lê cau mày, mẹ Lê có vẻ lo lắng, Lê Thượng Thần nháy mắt với Từ Ly Hoan, muốn cô đổi đề tài, cô chỉ mỉm cười trấn an anh.

“Cái người này thật nhanh mồm nhanh miệng, chắc chắn đầu óc cũng rất thông minh, cô biết tôi đang hỏi cái gì.”

“Ừ, tôi biết đại khái thôi.” Từ Ly Hoan thản nhiên nghênh đón ánh mắt nghiêm khắc của ông lão. “Xin ông yên tâm, tôi cũng không muốn thay đổi điều gì. Chỉ là tới nay tôi không ngừng nghĩ đến, tình huống khi đó tôi và Lê Thượng Thần ly hôn. Hôn nhân của chúng tôi thất bại, tôi từng rất khó quên được, trong lòng rất oán anh ấy, sau đó khi gặp lại, tôi phát hiện mình vẫn còn tình cảm với anh ấy, tôi từng cố gắng kháng cự, không muốn tha thứ cho anh ấy... kết quả đây?”

Cô cười yếu ớt. “Nên tôi không tha thứ cho anh ấy, hiện tại đã không ngồi ở đây rồi. Hôn nhân của chúng tôi gặp phải vấn đề, hiện tại chúng tôi tìm ra cách giải quyết, tôi đã nghĩ, nếu năm đó chúng tôi thông cảm lẫn nhau, có phải sẽ không lãng phí năm năm này? Nhưng muốn những thứ này thì có lợi ích gì? Tôi không thể quay về quá khứ để thay đổi nó, chuyện đã xảy ra, là không thể thay đổi, nhưng lòng người có thể thay đổi, lựa chọn nắm bắt bị thương và tức giận khổ sở không tha thứ, đó là lựa chọn của mỗi người, không ai ép buộc.”

Đôi mắt trong suốt tĩnh lặng của cô một mực nhìn thẳng vào ông ngoại, không có vẻ sợ hãi chút nào. “Cho nên, tôi không mong sẽ thay đổi được gì, chuyện xảy ra trong nhà này, không liên quan đến tôi, cần thay đổi, cũng không phải tôi.”

Bàn ăn nhất thời yên lặng, chỉ còn lại âm thanh Từ Tử Kinh uống canh.

Ông ngoại Lê không nói, hồi lâu, nếp nhăn căng thẳng trên khuôn mặt ông thoáng giãn ra, đột nhiên ông có vẻ già đi mấy phần. Ông nhìn về con dâu, lạnh nhạt nói: “Nên cắt trái cây?”

Chín giờ tối, cuối cùng Lê Thượng Thần cũng đưa vợ và con trai rời khỏi nhà họ Lê.

“Trời tối, giống như sắp mưa.” Từ Ly Hoan ngồi trên xe, nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ.

“Em thật lợi hại, dám nói chuyện như vậy với ông ngoại.”

“Giống như anh nói..., em gặp nhiều người khách khó tính hơn trên máy bay, người nào em cũng không sợ.” Cô nói giỡn. “Nhưng người nhà anh dường như rất sợ ông ngoại.”

“Đúng vậy, ông ấy là người đứng đầu một nhà, rất nghiêm nghị, người trong nhà không ai dám nói cười với ông ấy, em lại dám dạy dỗ ông, em nhất định lưu lại ấn tượng sâu sắc trong lòng bà ngoại anh.”

“Em vốn cho rằng ông ấy sẽ tức giận đuổi em ra ngoài.”

“Anh cũng cho rằng như vậy, cũng chuẩn bị bước lùi với em rồi.” Anh cười nhẹ.

“Như thế có thể hại anh hay không?”

“Không biết. Dù sao chúng ta cũng không ở cùng bọn họ, nếu đã đúng hết lẽ phép cơ bản, về sau không cần giả bộ thân quen, mọi người ai đi đường nấy, thật tốt, ứng phó với người nhà là việc phiền phức nhất.” ANh học giọng điệu ban đầu của cô.

Cô cười, lại suy sụp cúi đầu. “Thật ra em vốn muốn biểu hiện dịu dàng khéo léo, nhưng nhìn thái độ của bọn họ với anh, em thật sự vô cùng tức giận, bọn họ thực sự xem anh như người ngoài, ghi hận nhiều năm như vậy, lòng dạ thật quá nhỏ mọn? Em như vậy cũng không phải nói chuyện với ‘cô cô’ anh, bà ấy giống như bị em dọa sợ.” Nhớ tới vẻ mặt xấu hổ của đối phương, cô thật sự hối hận vì hành động của mình.

“Vừa rồi là ai nói, chuyện đã xảy ra thì không thể thay đổi?” Anh giữu cợt nói: “Chuyện đã nói ra thì không thể thu lại, liền quên đi.”

“Anh không tức giận sao?” Dù sao đó cũng là mẹ ruột của anh, cô như vậy là quá vô lễ.

Anh lắc đầu. “Em là vì anh.” Cô nói có đạo lý, nhưng quá vội vàng, không giấu được tức giận của mình. Cô không thể làm điều tốt nhất, nhưng căn bản cô có thể không cần, anh sao có thể khắt khe với cô? Cô làm tất cả đều bởi vì anh. Bất kể chọc ai tức giận, anh đều cảm kích, không trách cô chút nào. “Tối nay, cảm ơn em.”

“Em nói rồi, em không muốn nghe anh cảm ơn.” Cô lắc đầu.

“Tại sao? Anh cảm thấy kể cả vợ chưa cưới, cũng cần một tiếng cảm ơn.” Không thể bởi vì thân thiết với nhau, liền coi tâm tư của đối phương dành mình là điều hiển nhiên.

Cô chỉ cười lắc đầu, đúng lúc phía sau con trai ngồi phía sau đòi bóc kẹo que, cô xoay người giúp một tay.

Nếu không cô muốn nghe cái gì? Trừ một tiếng cảm ơn thành khẩn, anh có thể nói cái gì?

Anh thiếu cô quá nhiều, cô bao dung anh mà không nghi ngờ, mở ra trái tim của anh, cô chăm sóc con trai của hai người, năm năm tâm huyết là vô giá, cô lại muốn anh đưa mình đến gặp người nhà lạnh lùng, dễ dàng tha thứ cho ánh mắt lạnh lẽo mà ngay cả anh còn cảm thấy khó chịu, đối với cô, cô có thể hành xử khéo léo linh hoạt.

Cô nguyện ý làm nhiều chuyện cho anh như vậy, lại không cần một tiếng cảm ơn của anh?

Cô tình nguyện bỏ ra tất cả là vì cái gì? Anh biết, là bởi vì cô yêu anh, thông cảm với anh, coi trọng cảm giác của anh, tỉ mỉ suy nghĩ cho anh, vì tình trạng trong nhà anh không tốt, cô tình nguyện nhân nhượng anh, nhẫn nhịn một chút không vui. Anh nghĩ, lồng ngực anh ấm áp, có một cổ nhiệt cực nóng vui vẻ và kích động, anh cũng nguyện làm những chuyện này vì cô, không phải vì câu nói cảm ơn, mà là bởi vì...

“Anh yêu em.”

Cô kinh ngạc quay đầu nhìn anh, cười, mắt cười cong cong vui sướng. Anh lại gần hôn cô, cô nhiệt tình đáp lại, nụ hôn này, môi lưỡi triển miên, tràn ngập sự quyến luyến nồng đậm và tình yêu.

Cô yêu anh, làm lòng anh ấm áp, tràn đầy tình cảm ngọt ngào, cô xóa đi cô đơn của anh, anh thích cảm giác được cô yêu, anh cũng rất yêu cô.

Nụ hôn nóng bỏng kết thúc, hai người nhìn nhau mỉm cười.

“Mẹ...” Bé trai kháng nghị, chỉ gò má của mình. “Con cũng muốn như vậy, con muốn!” Quá không công bằng, hôn cha cậu ba lần, đều đã quên cậu, còn phải để cậu nhắc nhở!

Từ Ly Hoan cười, kéo con trai tới, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của cậu. Lê Thượng Thần cũng hôn con trai, nụ hôn của anh tinh tế hơn, lại ở lại lâu hơn, hôn thật sâu lên khuôn mặt mềm mại của con trai.

Cậu nhóc hài lòng, nở ra một nụ cười thật tươi, thơm lên má của cha và bên má lúm đồng tiền của mẹ. Chợt, có gì đó rơi trên cửa kính xe, anh quay đầu nhìn.

“Trời mưa!”

Từng giọt nước đáp xuống vang tung tóe trên cửa sổ xe. Lê Thượng Thần khởi động xe, mặt đường đen thui phía trước, nhanh chóng bị nước mưa làm cho ướt nhẹp, ánh sáng đèn chiếu lên mặt đường, giống như những ánh sao trên trời vui sướng nháy mắt, xa đến tận chân trời, giống như lòng anh giờ phút này tràn ngập hạnh phúc, không có điểm dừng.

Anh mỉm cười. “Đi thôi, về nhà.”

29. Chương 29: Ngoại Truyện: Ông Chồng Hay Ghen.

Nhìn lén là một loại thói quen vô cùng tồi tệ.

Lê Thượng Thần rất rõ ràng, nhưng anh phòng bị không hết.

Thật ra anh biết mình không cần thiết phải nhìn lén, tình cảm của anh và vợ càng ngày càng tốt, cô cũng càng ngày càng tin tưởng anh, thỉnh thoảng có vài tin tức nhằm chán ám chỉ anh vụng trộm với nữ minh tinh, anh ngăn không kịp, bị cô nhìn thấy, cô cũng không hoài nghi anh, điều này bày tỏ hành vi của anh minh bạch rõ ràng, đáng giá để cô tin tưởng, vì thế anh rất tự hào.

Đương nhiên anh cũng tin tưởng cô, chỉ là thỉnh thoảng bệnh cũ không có cảm giác an toàn tái phát, không nhìn được xem trộm giấy ghi nhớ của cô, hoặc kiểm tra điện thoại di động của cô có tin nhắn gì mới. Xem một chút mà thôi, không ảnh hưởng đến toàn cục đâu! Chính cô cũng nói, không có tình cảm sẽ không ghen, cho nên anh muốn tự kiểm nghiệm, xem hết tất cả thư của cô... mặc dù anh làm lén lút.

Anh vốn tự an ủi chính mình như vậy, cũng chưa từng phát hiện ra chỗ khả nghi nào, mỗi lần nhìn lén xong, anh lại có chút xấu hổ, nhưng tâm tình vui vẻ, lại yêu cô hơn một chút.

Cho nên giờ phút này ngồi trong phòng cà phê uống trà, khi anh ngồi đối diện vợ mình, điện thoại trên mặt bàn vang lên, trên điện thoại hiện hai chữ ‘bảo bối’, nội tâm anh rung mạnh như động đất cấp mười.

Anh nhìn vợ yêu thấy tên người gọi tới, mắt đẹp tỏa sáng, cầm điện thoại di động lên nghe. “A lô? Mình đang đi dạo phố...” Giọng nói ngọt như thắm mật, ngọt khiến biển dấm trong nội tâm anh cuộn cuộn.

Chậm đã, trước khoan ăn dấm, nói không chừng người bạn đó là phụ nữ. Anh cầm đồ uống trên tay có chút không yên, kéo lỗ tai dài ra muốn nghe lén.

“Áo lót gì? Ai nói lung tung như vậy? Mặc kệ hần ta, cậu cũng không phải phụ nữ, không cần áo lót...”

Đúng, con trai, là đàn ông! Thoáng chốc sấm sét giữa trời quang, ngũ lôi đánh xuống, sắc mặt anh xanh mét, vậy là ai? Là ai? Là ai mà vợ anh lại ghi tên trong danh bạ là ‘bảo bối’?

Anh quan sát vợ yêu mấy ngày, hành động của cô không khác với ngày thường, đêm này, anh đưa con trai đi học thì lên lén hỏi cậu.

“Tiểu Mị, gần đây mẹ có dẫn con đi gặp chú nào không...?”

“Không có.” Con trai lắc đầu.

“Không có sao? Con phải suy nghĩ cẩn thận, có chuyện tình gì không, mẹ muốn con giữ bí mật, không thể nói cho ba biết?”

“Không có!”

“Con căn bản không có nghĩ! Nhanh lên một chút, suy nghĩ nghiêm túc, điều này rất quan trọng!”

Con trai chu mỏ. “Papa thật ồn ào, con muốn làm bài tập!”

Không thể hỏi thêm thông tin từ con trai, nhưng hai chữ ‘bảo bối’ đó giống như cổ tình thị uy, luôn gọi vào thời điểm anh ở cùng vợ, anh thật muốn nhìn lén điện thoại của vợ, lại không có cơ hội, chỉ có thể giương mắt nhìn, cảm thấy lo lắng, nhưng lại không thể mở miệng hỏi cô, vừa hỏi sẽ bứt dây động rừng, không bắt được người đàn ông đó rồi.

Anh vẫn tin tưởng cô, cô sẽ không làm chuyện có lỗi với anh, có lẽ đó là một người bạn mới của cô, nhân duyên của cô rất tốt, bất kể nam hay nữ đều muốn thân thiết với cô, anh tin tưởng cô, anh chỉ... muốn biết người đàn ông đó là ai, anh muốn tìm tên bạn tốt của cha Tịch này rồi đá hần bay đa xa!

Hôm nay, anh và vợ yêu đi dạo Cửa hàng bách hóa, đi cùng còn có em họ Tiểu Tường và mấy nhân viên trong tổ kịch bản. Cô đi phòng rửa tay trang điểm thì giao ví da lại cho anh.

Cơ hội tới! Anh lập tức mở ví da ra, lấy điện thoại di động, tìm trong danh bạ, số liên lạc với hai chữ ‘bảo bối’ rơi vào đáy mắt anh khiến hô hấp của anh thoáng chốc rối loạn, ngực đau nhói. Ngón tay anh khẽ run, cổ tự trấn định.

Anh nhấn xuống phím gọi, đối phương rất nhanh nghe máy, anh hỏi: “Alo? Anh là ai?”

“Hả?” Giọng nói đối phương trẻ tuổi, nghe rất mê hoặc.

Lòng anh như dao cắt, đây chính là đối tượng của cô? Một cây cỏ non nghe còn chưa trưởng thành? Cô thích kiểu này? Cô chê anh già rồi sao? “Xin hỏi cậu là người đó? Tại sao số điện thoại của cậu lại ở trong máy vợ tôi?”

“Hả? Anh nói cái gì?”

“Cậu là ai? Sao cậu lại có số điện thoại này?”

“Anh nói cái gì? Tôi nghe không hiểu.”

“Tôi muốn hỏi cậu, quan hệ của cậu và vợ tôi là thế nào!” Anh tràn ngập lửa giận và phần nộ, không để ý mọi người xung quanh nhìn lại, sắp mất khống chế.

“Papa? Là ba sao?”

Anh sửng sốt, giọng nói này nghe rất quen. “...Tiểu Mị?”

“Papa? Ba tìm con sao?”

Anh kinh ngạc, cầm điện thoại của Từ Ly Hoan nhìn số liên lạc. Số điện thoại này anh hoàn toàn không biết, anh lập tức lấy điện thoại của mình ra đối chiếu, số điện thoại của vị ‘bảo bối’ này, không khác số điện thoại của con trai anh!

Tháng trước, vợ anh mua điện thoại di động cho con trai, anh không nhớ số liên lạc, sau khi nhập số điện thoại của con trai vào máy mình, liền quên mất không còn một mống. Thường ngày muốn gọi điện cho con trai, trong danh bạ liền tìm được tên ‘Từ Tiểu Mị’, làm sao nhớ được?

Vào thời khắc này, anh mất hồn, cũng yên tâm, nhưng anh bây giờ vui buồn lẫn lộn, vui vì vợ mình không phản bội mình, buồn vì chính anh mấy ngày nay lo lắng, mất ngủ, rốt cuộc là vì cái gì?

“Papa, sao ba lại dữ vậy?” Con trai vẫn còn nghi ngờ.

“Không có việc gì, không có việc, anh nhầm lẫn một chút.” Chuyện này nếu truyền đi, mặt mũi anh lập tức bị ném xuống vực sâu, anh thương lượng con trai giữ bí mật. “Ngoan, đừng nói với mẹ con chuyện này, ba mua bánh rán con thích nhất về cho con ăn...”

Kết thúc nói chuyện, anh thở nhẹ một hơi, tâm tình thật tốt. Thật may anh trực tiếp đi xác nhận, nếu không anh tiếp tục suy nghĩ lung tung, chịu đủ đau khổ, đau lòng nhiều ngày, thật không đáng!

Anh đang muốn trả điện thoại lại trong ví da của vợ, lại nghĩ, tên của anh trong điện thoại của cô là gì vậy?

Anh lấy điện thoại của mình quay số điện thoại, điện thoại của vợ vang lên, người gọi tới chính là... ‘đại bảo bối’.

Ừ, giống như anh nghĩ, không phải tên anh mà là biệt danh, nhưng bình thường cô thường gọi anh là ‘ông xã’ hay ‘thân ái’, chưa từng gọi anh là ‘đại bảo bối’, nếu cô gọi anh như vậy, anh đúng là không quen, chỉ là ‘đại bảo bối’, giống như có chút bí ẩn, bảo bối... bảo bối lớn...

Tiểu Tướng đang ăn khoai tây chiên vừa mua, vừa nói chuyện phiếm với Tịch Na, vừa rồi anh họ mới gầm thét với điện thoại, anh có chút lo lắng, âm thầm chú ý, chỉ thấy anh họ cầm điện thoại di động ngẩn ngơ nhìn chốc lát, đột nhiên mỉm cười.

Nụ cười này không sao chứ? Nhưng nụ cười này, giống như chiến thắng lại giống như một kẻ thần kinh, là thế nào?

Từ Ly Hoan cảm thấy hôm nay là một ngày kì lạ.

Hôm này, chồng cô cùng cô đi dạo Công ty bách hóa, mặc dù anh vốn cưng chiều cô, luôn để cô thoải mái quẹt thẻ của anh, nhưng hôm nay anh phóng khoáng hơn, mặc kệ cô muốn mua gì, anh đều tính bằng tiền mặt, còn khuyến khích cô mua nhiều hơn, thật sự có điểm kì lạ.

Đến đêm khuya thì càng không tốt, khẩu vị của anh ở phương diện đó vốn không nhỏ, tối nay lại càng lớn hơn, người Pháp nói làm như vậy thì ‘chết một lần’, vậy không biết đêm nay cô ‘chết’ bao nhiêu lần, anh còn không tha cho cô, cô giống như đối phó với hai người, mệt chết đi được, hu hu...

Cô nghĩ mãi không ra, rốt cuộc cái gì khiến anh nhiệt tình như vậy? Là vì cô gần đây nghiêm túc chăm sóc bản thân, tương đối xinh đẹp mê người sao? Hay là bởi vì cô khó có được mấy ngày nghỉ ngơi, anh muốn dành thời gian gần gũi? Hay là anh muốn có thêm một đứa nữa?

Hôm sau cô hỏi ông xã, tối hôm qua yêu cầu vô độ là vì cái gì, anh không đứng đắn nhìn cô cười một cái. “Anh muốn biểu hiện tốt một chút, mới không thẹn với biệt danh em đặt cho!”

Cái gì? Cô nghe không hiểu, hỏi anh lại không chịu nói, đến buổi tối anh lại... thậm chí buổi tối hôm sau lại... Mỗi ngày cô đều mệt muốn chết, thậm chí không có phòng ngừa!

Sau đó cô cảm thấy đáp án có khả năng nhất là ba, bởi vì hơn một tháng sau, cô phát hiện mình mang thai đứa thứ hai.

Mấy ngày nay chồng cô rất quái lạ, luôn là một cái mê cung không có lời giải của đời cô.

—Hết trọn bộ—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thu-mua-vo-truoc>